

Giới thiệu Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng

Một cô bé đang sống một cuộc đời hạnh phúc thì lại mất đi cha mẹ cùng với em trai chỉ trong một ngày.

Cô chỉ mới mười tuổi nhưng đã chứng kiến nỗi đau gia đình chết thảm ngay trước mắt mình. Cô không thể nào bảo vệ được họ, chính nỗi đau đó đã khiến một đứa trẻ hay cười, ngây thơ như cô trở nên lạnh giá. Trong tim cô giờ đây chỉ có hận thù, động lực duy nhất khiến cô sống chính là tìm ra kẻ thù và báo thù cho cha mẹ, em trai của mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-1: Cuộc thảm sát (1)

Cô bé có gương mặt tròn trịa, trắng trẻo, đôi mắt sưng úp vì khóc, đó là Doãng Tuyết Đan người duy nhất còn sống sót trong cuộc thảm sát vừa qua.

Cô bé ngồi bệt dưới đất, cả người bé run rẩy vì sợ hãi quá độ, ai hỏi gì bé cũng không nói, chỉ ngồi đó nét mặt không còn tí cảm xúc nào, bên phía cảnh sát họ vẫn đang làm nhiệm vụ của mình.

Bé ngồi trước cửa ngôi biệt thự của gia đình mình, nhưng giờ đây đã không còn ai nữa, chỉ trong có một ngày mà ba mẹ cùng em trai đã bỏ cô mà đi mãi mãi.

Một chiếc siêu xe dừng lại trước cửa biệt thự, một người đàn ông có tướng mạo uy nghiêm, cao lớn, mặc trên người bộ tây trang đắt tiền, mở cửa xe bước xuống, ông đi đến bên cô bé, ngồi xuống trước mặt bé, ông nhìn cô bé mặt đầy nước mắt, tim ông cũng co thắt lại, giọng ông trầm ấm nhìn bé nói:

_"con nếu muốn trả thù cho cả nhà thì hãy theo ta".

Cô ngước mắt lên nhìn người vừa nói, đôi mắt cô bé giờ đây chỉ có sự thù hận trong đó, không hề đáng đo, Tuyết Đan quyết định, cô đứng lên bước theo người đàn ông này lên xe, dù có ra sao Tuyết Đan nhất định phải báo thù cho gia đình, đó là lời tuyên thệ từ trong tim cô bé.

Không bao lâu xe đã về tới ngôi biệt nằm trên núi, thấy ông chủ về cả nhà đi ra dàn hai hàng dọc nghiêm chỉnh cúi chào ông chủ, ông bước xuống xe tay ông nắm lấy bàn tay cô bé bước vào đại sảnh của biệt thự.

Bạch Lâm Vũ choàng vai Tuyết Đan đứng giữa sảnh, ông gọi mọi người tập trung lại, Lâm Vũ lên tiếng thông báo:

_"Đây là con gái ta nhận nuôi, bé sẽ mang họ Bạch của ta, còn gọi là Bạch Tuyết Đan, các người phải gọi bằng tiểu thư, và chăm sóc và lo lắng cho con bé, các người phải kính trọng nó như kính trọng đứa con trai của ta vậy, nếu như ta biết được các người làm ra chuyện gì có lỗi với ta và tổn hại đến con bé thì đừng trách ta độc ác" nói dứt lời Bạch Lâm Vũ ôm vai cô bé đi lên trên lầu, mọi người cũng tản ra ai về làm việc nấy.

Bước vào một phòng nằm phía bên tay phải Bạch Lâm Vũ đặt cô lên giường lớn, ông nhìn bé đưa tay lên vuốt tóc rồi nói:

_"Con hãy ở tạm đây, đợi phòng của con được trang trí xong thì qua đó, con vào tắm rửa đi, quần áo của con trong tủ đó, hai mươi phút ta chờ con cùng ăn cơm" dứt lời ông liền quay lưng rời khỏi phòng, đi xuống dưới lầu.

Tuyết Đan cũng tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, mặc vào chiếc đầm voan hồng nhạt, chân liền vội bước đi xuống dưới lầu, cô không muốn ông phải đợi chờ mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-2: Cuộc thảm sát (2)

Tuyết Đan cũng tranh thủ tắm rửa sạch sẽ, mặc vào chiếc đầm voan màu hồng nhạt chân liền bước vội đi xuống dưới lầu, cô không muốn ông ấy phải đợi mình.

Trong phòng ăn lớn được trang trí theo phong cách châu Âu, có một cái bàn ăn lớn màu vàng kim sáng bóng thật đẹp.

Tuyết Đan bước đến gần, trên cái ghế ở chính giữa bàn cha nuôi đã ngồi ở đó, trên người ông mặc bộ đồ tây đơn giản, áo sơ mi tay lỡ màu trắng tinh,

chiếc quần màu xanh đen, gương mặt nghiêm nghị nhưng không thiếu sự yêu thương, thấy cô bước vào cha nuôi lên tiếng:

_"Con gái mau ngồi xuống đây đi, để ta giới thiệu cho con biết nha, đây là Bạch Lâm Nghiêm, 15 tuổi, là con trai của ta, và cũng là anh trai của con, phải gọi anh hai có nhớ không?"

Tuyết Đan gật nhẹ đầu, Bạch Lâm vũ lại nói:" đây là Bạch Tuyết Đan, em ấy 10 tuổi, em sẽ sống cùng với chúng ta, con gọi em là Đan nhi có biết không?"

Bạch Lâm Nghiêm nhìn cô bé trước mặt tay cậu đưa ra trước cô bé:

_"Anh là Lâm Nghiêm, em cứ gọi anh nghiêm ca ca nhé, có muốn đi chơi, hay cần giúp đỡ em cứ qua phòng gặp anh nha".

Tuyết Đan nhìn cậu cười nhẹ gật đầu, Lâm Vũ lúc này lên tiếng nhắc nhở:" thôi hai đứa ăn cơm đi, thức ăn nguội hết rồi đó".

Nghे cha nói hai đứa đều ngồi xuống cuối đầu xuống liền ăn, Lâm Nghiêm chút chút lại gấp thức ăn cho cô bé, rồi lại cười nhẹ tiếp tục ăn cơm, còn cô cứ lặng lẽ ăn cơm, trong lúc này cô bé rất nhớ cha mẹ, nhớ em trai bé nhỏ của mình, giờ họ không còn trên cõi đời này nữa, hai hàng nước mắt thi nhau rơi xuống chén cơm, Lâm Nghiêm nhìn thấy, cậu liền đứng lên đi qua trước mặt cô đưa tay lên lau đi những giọt nước mắt của cô, cậu ôm đầu cô bé dựa vào người mình, miệng cậu khẽ nói:

_"Em gái ngoan nín đi, lớn lên anh sẽ cùng em đi trả thù cho gia đình em, hãy tin tưởng vào anh trai nhé".

Bạch Lâm Vũ nhìn hai đứa trẻ lúc này đang rất yêu thương nhau, chia sẻ với nhau, hẳn thấy rất hài lòng, rất mừng vì đứa con trai này cũng rất biết chuyện, và cũng yêu thích cô bé nhỏ này, vậy là tốt rồi, con bé sẽ bớt buồn bã.

Buổi ăn cơm cũng đã xong, Lâm Nghiêm nắm tay cô bé kéo đi ra sân vườn chơi với cậu, cô bé cũng không từ chối, mà bước theo sau cậu.

Bạch Lâm Vũ đi về phòng làm việc, lấy điện thoại ra bấm một dãy số, chuông reo hai tiếng, bên kia một giọng trầm ấm lên tiếng:

_"Vũ à! tôi Đặng Gia Đức đây, tôi đã cho người đến nhà thằng khốn đó, nhưng nó đã trốn ra nước ngoài trước khi vụ thảm sát xảy ra rồi, giờ có tìm nó tiếp không?".

Tay Bạch Lâm Vũ siết chặt cái điện thoại, một bàn tay nắm lại thành quyền, hơi thở nặng nề cùng hàn khí tỏa ra, làm người nào đó bên kia cũng phải rùng mình, ngừng ít giây Lâm vũ nhích khẽ răng nói:

_"Cậu tiếp tục tìm kiếm cho tôi, nếu tìm được cậu báo cho tôi, không được ra tay, nhưng phải luôn theo dõi nó, cái mạng của nó phải để cho con gái của Doăng Minh giết, chính tay nó sẽ rửa mối thù này cho cha mẹ và em trai của mình, nếu tôi và cậu giải quyết thì quá dễ rồi, cậu hiểu tôi chứ?"

_"Vâng tôi hiểu ý của cậu" xong lời Bạch Lâm Vũ cúp điện thoại, hẳn đứng ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn hai đứa trẻ đang chơi đùa, trái tim hẳn như ai xát muối vậy.

"hích một hơi thuốc lá, Lâm Vũ thả ra từ miệng một làn khói trắng mờ ảo "

Miệng hắn nói lầm thầm

_"Doăng Minh!

_"Tôi xin lỗi cậu!"

_"Tôi về trễ quá, không cứu kịp gia đình cậu tớ rất hối hận, con gái của cậu, tớ hứa với cậu sẽ báo bọc, nuôi nó thành tài, chúng nó sẽ trả thù cho các cậu, hãy an tâm mà yên nghỉ đi nhé, vĩnh biệt các cậu bạn của tôi".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-3: Cuộc thảm sát (3)

_ 10 Năm sau!

_ Tại phòng làm việc của tổng giám đốc tập đoàn Băng thị Boss, Băng Tuyết Đan cô đang dựa lưng vào cái ghế đa năng, đôi mắt nhắm hờ vì mệt mỏi, suốt một đêm đã thức trắng vì lô hàng lớn nhập cảng 2 giờ tối qua, cuộc bàn giao được gọi là ổn, nếu như không có sự xuất hiện của đám tay chân của Đào Bá Kiên, chúng muốn chia nửa lô hàng cho chúng, thật hoang tưởng.

_ Bạch Tuyết Đan từ chiếc xe hơi màu đen bước xuống, hai tay cầm hai cây súng, nét mặt lạnh lùng như tảng băng vùng bắc cực, cô nhìn đám vô dụng

trước mắt, khẽ nhếch mép nói:ta cho tụi mày 5 giây biến khỏi mắt ta, không đi thì đừng khóc hận,một.. hai..ba,chỉ mới ba lần đếm mà số rồi đi đã hơn một nửa, số ở lại không sợ chết vẫn đứng đó, chìa súng vào cô.

_Tuyết Đan vẫn đếm tiếp, bốn..năm..đoàng.. đoàng.. đoàng, những tiếng súng nổ vang lên liên tục, những cái xác người đổ gục xuống theo tiếng súng.

Một lần Tuyết Đan bắn ra đều nhắm ngay từ huyết của đối phương,ngay giữa trán cô không có đồ chút mồ hôi, sức lực nào,mắt không hề chớp khi hạ thủ, không cần phải di chuyển, mà vẫn hạ hầu hết đám vô dụng đó, còn lại một tên khiếp sợ quá kiểm đường bỏ chạy,ý Tuyết Đan cũng muốn cho tên đó chạy, chắc chắn nó sẽ về nói lại chủ của nó thôi.

Tay thu lại súng đưa miệng thổi đi bụi khói nơi họng súng, cho súng vào vỏ, cô liền bước lên xe phóng đi,bỏ lại nơi đây một bãi chiến trường, cùng xác người,những đàn em dưới trướng của cô đã quen rồi với những tình cảnh này của lão đại, họ liền bắt đầu cho việc giao tiền và nhận hàng.

_Bạch Tuyết Đan về đến biệt thự Bạch gia cũng đã gần 4 giờ sáng, tắm rửa, thay đồ lên giường nằm, lẳng qua lộn lại gần một tiếng sau mới nhắm mắt ngủ, đã vậy ngủ lại mơ, cô thấy lại cảnh cả nhà bị giết, Tuyết Đan gào khóc liên giạt mình tỉnh dậy, trán đỏ đầy mồ hôi, cô quyết định ngồi dậy, vệ sinh cá nhân rồi chạy bộ, chạy xong cũng đi đến công ty luôn.

Cốc cốc cốc tiếng gõ cửa vang lên Tuyết Đan lười biếng lên tiếng: vào, người ngoài cửa nghe được cho phép vào, liền mở cửa,chân bước nhẹ vào, đi đến trước bàn làm việc cuối đầu chào nói: Tổng giám đốc 9 giờ chúng ta có hẹn gặp đối tác bên mỹ qua.

_Tuyết Đan gật nhẹ đầu, nhưng đôi mắt vẫn không mở, cô nhếch mép nói, chuyện lô hàng xong chưa? Dương Đồng Nhan nhìn cô liền nói: dạ đã xong hết thưa chị,Tuyết Đan không nói gì, chỉ đưa ngón tay ra hiệu cho Đồng Nhan đi ra,hiểu ý Boss Đồng Nhan nhẹ nhàng bước rời khỏi phòng.

_Cô vẫn đang lìm dim, thì bên ngoài tiếng ồn ào, giọng nói trầm ấm của đàn ông vang dội gọi lớn tìm người: Bạch Tuyết Đan em đâu rồi ra đây cho anh...Bạch Tuyết Đan,cô vừa nghe dứt lời liền tỉnh táo, ngồi bật dậy chạy vào wc rửa,thì vừa vặn cửa phòng mở ra.

Người vào là một người nam,vóc dáng cao, gương mặt đẹp như tạc tượng,mái tóc nâu đen, mắt to,sống mũi cao ngất, môi đầy quyến rũ,mặc trên người bộ âu phục sang trọng màu xanh đen,anh bước vào phòng của Tuyết Đan ánh mắt anh nhìn khắp trong phòng để tìm người,mắt dừng lại ở cửa nhà vệ sinh bị đóng, miệng anh gọi lớn: em ra đây mau Bạch Tuyết Đan, anh biết em ở trong nhà vệ sinh,em không ra anh đập cửa vào đó.

Lời nói dọa người vừa xong, từ phía nhà vệ sinh có tiếng mở cửa, bước ra khỏi đó không ai khác là cô Tuyết Đan nhà ta,bước chân cô nhẹ nhàng đi đến gần người con trai đứng kia, cô nói lí nhí: anh hai!sao đến công ty sớm vậy?tìm em có việc gì sao?trong giọng nói không có ngọt ngào, nhưng chứa đầy sự yêu mến đối với người trước mắt này.

_Bạch Lâm Nghiễm nhìn cô gái trước mắt hai cánh tay ôm lấy người cô nói:"ai cho phép em tới qua bỏ thuốc cho anh ngủ hửm?anh muốn tham gia cùng với em phi vụ đó,ấy vậy mà em cho anh ngủ tới sáng luôn là sao?" Mai mà em không có sảy ra chuyện gì, nếu không em chết với anh rồi, như vậy là sao há con bé này? Bạch Lâm Nghiễm cổ tình thét to và kéo dài ra ở âm cuối.

_Bạch Tuyết Đan không nói gì nhiều chỉ vòn vện năm từ:"không thích anh mạo hiểm"

"Bạch Tuyết Đan!"

_Bạch Lâm Nghiễm nhìn cô nóiem xem anh như trẻ nhỏ sao?ai cần em bảo vệ chứ? Anh là anh trai của em đó có biết không?

"thì đã sao?"

"Há!"

"Ôi trời ơi!cái con bé này!".

Bạch Tuyết Đan không nhìn anh cô đẩy anh ra,đi đến bàn làm việc của mình, ngồi xuống nhìn vào màn hình vi tính ngón tay gõ lên bàn phím ánh mắt tập trung vào màn hình tỏ ra đang nghiêm túc làm việc.

Bạch Lâm Nghiễm tức giận khi bị cô em gái quăng cho một trái bơ to tướng,anh hậm hực bỏ đi ra ngoài,mắt Tuyết Đan thấy anh trai đã rời khỏi, cô thờ nhẹ một hơi,miệng khẽ nhếch mép cười,trong cuộc sống này cô yêu quý nhất là cha nuôi và anh hai,vì vậy cô càng không muốn anh gặp nguy hiểm, anh là huyết mạch duy nhất của Bạch gia cô càng phải lo lắng và bảo vệ cho anh nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-1: Hợp Tác Để Được Bên cạnh Em (1)

_Tại phòng làm việc Bạch Tuyết Đan vẫn chăm chú trên màn hình vi tính, cô tập trung xem xét những dự án sắp tới công ty sẽ tiến hành, lúc này tiếng gõ cửa vang lên.

"cốc cốc cốc"

Tuyết Đan lên tiếng:

_"vào đi"

Được sự cho phép người ngoài cửa, nhẹ nhàng mở cửa bước vào.

Đồng Nhan bước vào đứng trước bàn làm việc, cuối đầu cung kính lên tiếng: tổng giám đốc! đã đến giờ đi gặp đối tác, xe của họ 5 phút nữa sẽ đến, cả phòng cũng đã được chuẩn bị xong.

Bàn tay đang gõ trên bàn phím chợt dừng lại, cô nhướng mắt nhìn Đồng Nhan nhếch mép nói: từ khi nào cô học cách nhiều lời như vậy hửm?.

Đồng Nhan giật mình cả người có cảm giác rét run vì câu nói của Boss, Cô cuối đầu khẽ nói: "em xin lỗi chị".

Tuyết Đan thu lại ánh mắt của mình, liền đứng lên rời khỏi bàn làm việc, mắt liếc qua Đồng Nhan còn đang đứng cuối đầu, cô lạnh lùng lên tiếng: đi thôi dứt lời cô bước chân rời khỏi phòng.

Đồng Nhan đi phía sau trán cô đổ đầy mồ hôi lạnh cô ngẫm nghĩ: "làm chị em với tăng băng này, cũng có ngày bị đông lạnh mà chết thôi, thật là khổ tâm quá đi!"

Bước chân uyển chuyển của Băng Tuyết Đan cô đi trên sảnh lớn của tập đoàn Băng thị, nét đẹp của cô làm say đắm bao trái tim, với vóc dáng cao 1m70 làn da trắng mịn, mái tóc đen mượt mà được cột cao, làm lộ ra chiếc cổ trắng xinh đẹp, sống mũi cao rất hài hòa với gương mặt, mắt to nhưng chứa đầy niềm tâm sự, đôi mi dài cong vút, đôi môi nhỏ hồng xinh xắn, sắc thái lúc nào cũng lạnh lùng, chưa có một ai nhìn thấy được nụ cười của cô cả, trừ anh trai cô và cha nuôi.

Những ánh mắt nhìn cô thèm thường nhưng họ chỉ dám đứng cách xa mà ngấm nhìn, không ai dại dột mà đến gần, vì họ biết không thể đắc tội với nữ Boss này, nếu không muốn quãng đời còn lại chỉ thấy toàn là một màu đen vô vọng, sống không bằng chết.

Đồng Nhan là luật sư riêng của Băng thị tài năng của cô nổi tiếng khắp châu á và cũng là cánh tay trái của Tổng giám đốc, về sắc đẹp của cô không thua kém Boss.

Đồng Nhan có vẻ đẹp nhẹ nhàng, gương thơ ngây, cá tính cũng rất hòa đồng, làm cho người nhìn thấy cô liền muốn ôm ấp cô vào lòng mà bảo vệ, nhưng không ai biết nằm sau nét đẹp dịu dàng đó là một tính cách lạnh lùng, quyết đoán, nhất là, cô là một sát thủ giết người không hề đôi sắc mặt, không xót thương cho đối thủ dù đó là ai, hai mươi tuổi chưa hề có một mảnh tình vắt vai.

Không một ai dám đụng vào cô, nếu dám làm cô nổi giận, thì người đó hãy cầu nguyện cho chuyến đi về thế giới bên kia của mình được bình an.

Cả hai người một trước, một sau bước vào phòng họp lớn của công ty Bạch thị, căn phòng được thiết kế theo sở thích của Băng Tuyết Đan, mang phong cách châu âu, cổ điển, hai vệ sĩ nhìn thấy Boss, họ liền cuối đầu cung kính chào, liền bước ra ngoài cửa đứng gác.

Vào bên trong điều mà khiến Tuyết Đan cô bất ngờ là một người đàn ông trẻ đứng ngay cái ghế, anh ta có vóc dáng rất cao tầm khoảng 1m85, khỏe mạnh, nước da trắng hồng, sống mũi cao chót vót, đặt biệt màu mắt xanh rất đẹp, tóc màu nâu vàng, nhưng gương mặt có chút lai người châu á, nói chung là đủ phong cách soái ca, nét mặt hiện giờ thì lạnh lùng không lộ ra biểu cảm gì, cô cũng không thêm quan tâm làm gì.

Bước chân nhẹ nhàng đi đến gần, có một nam nhân này giờ đứng kế bên hẳn đưa bàn tay ra trước mặt nhìn cô lên tiếng giới thiệu: xin chào tôi là Lãnh Nguyên Khang, là luật sư của tập đoàn Đặng thị ở Mỹ, còn đây, anh chỉ tay về người kế bên rồi nói: đây là Đặng Gia Khiêm, tổng giám đốc tập đoàn Đặng thị ở Mỹ.

Lúc này Đồng Nhan cũng đưa tay bắt lấy bàn tay của đối phương, cô khẽ cười nhẹ liền lên tiếng giới thiệu: xin chào hai vị tôi là Dương Đồng Nhan là luật sư của tập đoàn Bạch thị này, còn đây, tay Đồng Nhan chỉ qua Tuyết Đan nói: đây là Bạch Tuyết Đan, là tổng giám đốc tập đoàn Bạch thị, nghe giới thiệu bàn tay cô đưa ra, hai bàn tay nắm lấy nhau, Đặng Gia Khiêm lên tiếng nói: rất hân hạnh được gặp, nghe danh tiếng đã lâu nay mới có cơ hội gặp gỡ, thật là vinh dự quá.

Bạch Tuyết Đan bắt tay xong liền buông ra lên tiếng nói: xin mời hai vị ngồi xuống chúng ta vào chủ đề chính của cuộc gặp mặt hôm nay nhé.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2-2: Hợp Tác Để Được Bên cạnh Em (2)

_Cả bốn người đều ngồi xuống ghế Đồng Nhan đưa những bản hợp đồng đã được soạn sẵn đến tay Băng Tuyết Đan và Đặng Gia Khiêm, cô nhìn Gia

Khiêm nói: mời Đặng tổng xem qua bản hợp đồng, trong đó có ghi rất rõ điều khoản có lợi nếu chúng ta cùng hợp tác, cũng những điều luật bắt buộc khi cùng hợp tác, xin Đặng tổng xem rõ.

_Đặng Gia Khiêm từ tốn xem qua, rồi lại đưa sang cho luật sư của mình, Lãnh Nguyên Khang nhìn vào hợp đồng, xem rất kỹ, năm phút sau Nguyên Khang quay sang Đặng Gia Khiêm gật đầu nhẹ.

_Đặng Gia Khiêm ánh mắt nhìn đến gương mặt xinh đẹp mà lạnh lùng của Tuyết Đan hần nở nụ cười nhẹ, trong lòng hần yêu thương nàng đã lâu, nhưng vì cha hần bắt hần phải sang Mỹ học và trong coi công ty mới thành lập bên đó,nếu không thì hần đã có thời gian ở bên theo đuổi cô rồi,lần này trở về ngoài chuyện hợp tác, việc theo đuổi cô là quan trọng hơn cả.

_Gia Khiêm ánh mắt nhìn cô hần khẽ mở miệng nói:tôi đồng ý hợp tác, dứt lời hần cầm viết ký vào bản hợp đồng, Tuyết Đan cũng nhẹ nhàng ký vào bản hợp đồng,ký vừa xong Tuyết Đan đưa tay ra trước mặt Gia Khiêm nói: hợp tác vui về Đặng tổng, lúc này Gia Khiêm cũng vui về đưa tay bắt lấy tay cô miệng cũng nói nhỏ:hợp tác vui về Đan nhi, làn da mềm mại ở bàn tay cô như có một luồng điện chạy khắp người hần, làm trái tim Gia Khiêm lúc này đập lồi nhịp, còn về Tuyết Đan cô vẫn rất thản nhiên lạnh lùng,bất tay xong cô rút tay về.

Cô quay sang Dương Đồng Nhan khẽ nói: khui rượu, Đồng Nhan khẽ gật đầu, chân đi đến bên quầy bar được đặt ở bên góc phòng tay cô cầm lên chai rượu đỏ hảo hạng cùng bốn cái ly đặt lên mâm, đi đến bên bàn đặt mâm ly xuống bàn, ý định của cô cầm lên chai rượu để khui.

_ Lãnh Nguyên Khang lúc này lên tiếng:"để tôi khui chai rượu cho".

_Đồng Nhan cười nhẹ tay đưa chai rượu sang Nguyên Khang, bàn tay hần nhẹ nhàng đặt đồ khui vào giữa nắp chai rượu vặn nhẹ vài vòng và.. bụp.. nắp chai văng ra,cầm chai rượu hần đổ vào bốn cái ly, rồi cả bốn người cùng đưa cao ly rượu, cùng lên tiếng nói:chúc mừng hợp tác vui về và thành công, cạn nào dứt lời cả bốn đưa ly lên uống cạn Tuyết Đan uống hết ly rượu những giọt rượu còn đọng lại trên môi cô,động tác tự nhiên cô dùng lưỡi liếm nhẹ những giọt rượu đó, những cử chỉ của cô đã được Gia Khiêm thu vào mắt không sót một tí gì,trái tim hần rung động vì những cử chỉ đơn giản này của cô.

Cuối cùng cuộc bàn bạc hợp tác cũng đã thành công tốt đẹp, không những vậy Tuyết Đan,cô bị Gia Khiêm mời đi dùng cơm tối, không cho cô có lý do từ chối,cuối cùng cô vì công ty phải đồng ý đi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-1: Độ sủng trước cửa nhà hàng (1)

Tại tập đoàn Bạch thị giờ này đã năm giờ chiều, các nhân viên lần lượt tan sở,tại văn phòng luật sư của Bạch thị.

_ Dương Đồng Nhan cô vẫn say sưa làm việc, chợt tiếng điện thoại của cô reo lên ỏi,một tay cô vẫn bấm bàn phím,còn tay kia cô cầm lấy điện thoại tay bấm vào nút nghe:"Alo luật sư Dương Đồng Nhan nghe"bên đầu dây bên kia một giọng nói nam trầm vang lên:"chào cô!" Tôi là Lãnh Nguyên Khang,luật sư của Đặng thị, bên này tay bấm trên bàn phím cô dừng lại,miệng khẽ nói nhỏ:vâng chào anh luật sư Lãnh,anh gọi tôi có việc gì không?.

Lãnh Nguyên Khang nghe cô hỏi đôi mày kiếm liền chau lại hần nghĩ:cô gái này sao mau quên như vậy kia chứ, hần đành phải nhắc lại thôi chứ biết sao.

_Lãnh Nguyên Khang lên tiếng nói: tôi gọi điện nhắc cô sáu giờ chiều nay có hẹn ăn cơm với Đặng tổng tại nhà hàng, Dinner By Heston Blumenthal,tôi đã đặt phòng VIP bốn người tại đó rồi.

_Đồng Nhan lên tiếng cắt lời hần, vâng tôi nhớ rồi, để tôi đi báo lại với Boss, hẹn gặp lại anh sau nhé, tut.. tut cô nói xong ý liền cúp máy, để lại một tên nào bên đầu dây kia,nhìn màn hình điện thoại lăm thăm đắn: cô được lắm lắm cúp máy trước tôi sao,cô.. là gan cô lớn lắm đó, hừ..tức chết mà.

_ Dương Đồng Nhan nghe xong điện thoại liền đứng dậy thu dọn bàn làm việc của mình, xách túi rời khỏi phòng làm việc, khóa cửa phòng cẩn thận, chân liền bước đi hướng phòng của Boss mà đến.

Tại phòng làm việc Bạch Tuyết Đan cũng vừa xong việc, chợt tiếng gõ cửa vang lên, cô lên tiếng nói: vào đi! Đồng Nhan nhận được sự cho phép, cô nhẹ nhàng mở cửa đi vào, đến gần bàn làm việc của Boss cô cúi đầu cung kính nói: Bạch Tổng chiều nay chị có hẹn ăn cơm với ngài Đặng tổng lúc 6 giờ tại nhà hàng, Dinner By Heston Blumenthal thưa chị.

Bạch Tuyết Đan đưa tay lên xem giờ, cô nhìn Đồng Nhan nói: ừ giờ em chờ tôi về,chúng ta chuẩn bị rồi cùng đi,nói xong Tuyết Đan cũng bước chân hướng cửa phòng đi ra,theo sau là Đồng Nhan, ra khỏi cô khóa cửa và bật lên chế độ bảo vệ tự động cho phòng của Boss, hai người rời khỏi cửa công ty, lên chiếc siêu xe màu đen của boss được đậu trước cửa và rời đi.

Sáu giờ chiều trước cửa nhà hàng đẳng cấp nhất nhì thế giới nhà hàng Dinner By Heston Blumenthal tại nước Anh này một chiếc siêu xe hiệu Huayra BC màu xám tro của Italy,vừa dừng lại trước cửa người bảo vệ đứng trước cửa vội tiếng tới mở cửa xe cho khách.

Bước xuống trước là Đặng Gia Khiêm trong âu phục sang trọng màu trắng, nét đẹp lạnh lùng, vóc dáng cao lớn khỏe mạnh,đôi mắt xanh đẹp,chiếc mũi

cao chót vót, môi mỏng gợi tình, làm thu hút bao ánh mắt nhìn về hắn.

Người bước xuống tiếp theo là Lãnh Nguyên Khang, trong trang phục trẻ trung năng động, làm tôn lên nét đẹp của hắn, vóc dáng cao ốm, nước da bánh mật khỏe mạnh, đôi mắt sắc sảo, mũi cao vừa vặn với gương mặt rộng rãi, đôi môi đầy quyến rũ, khi họ tiếng vào đại sảnh của nhà hàng, thì bao nhiêu cặp mắt đều phải ngẩng nhìn.

Lãnh Nguyên Khang tiếng đến quầy tiếp tân hắn nhẹ nhàng nói tôi có đặt trước rồi, phòng của Đặng tổng, cô nhân viên nhìn hắn cười tươi nói: xin mời quý khách theo tôi ạ, nói xong cô đi ra khỏi quầy, hướng dẫn hai vị khách đến phòng của họ.

Đặng Gia Khiêm cùng Nguyên Khang bước vào phòng của mình ngồi xuống ghế salon đối hai cô gái họ.

Lúc này trước cửa nhà hàng một chiếc siêu xe màu đen vừa chạy đến ai cũng nhìn ngắm chiếc xe này, vì nó quá đẹp hiệu xe nổi tiếng trên thế giới chiếc McLaren P1 LM màu đen, đến khi người bước xuống từ chiếc siêu xe này, thì làm mọi người há hết miệng, mắt mở ra mà ngắm nhìn họ, hai cô gái trẻ đẹp không thể chê vào đâu được, với trang phục gọn gàng, gương mặt không son phấn, môi chỉ tô nhẹ son đường làm đôi môi các cô càng thêm gợi cảm, tóc đen mượt được cột cao gọn gàng làm vẻ đẹp của các nàng càng thêm tuyệt hảo không chút tí vết.

Bước chân nhẹ nhàng vào đại sảnh, Đồng Nhan bước đến quầy tiếp tân cô lên tiếng nói: chúng tôi có hẹn với Đặng tổng, cô tiếp tân cười tươi nhẹ nhàng hướng dẫn họ vào phòng đã đặt sẵn.

Hai cô bước vào Đặng Gia Khiêm cùng Lãnh Nguyên Khang đều đứng lên chào họ, ánh mắt Gia Khiêm nhìn trên người Tuyết Đan hắn không ngờ cô mặc trang phục rất đơn giản, mà lại đẹp đến nhường này cơ chứ.

Lãnh Nguyên Khang thì nhìn không chớp mắt với cô luật sư kia, hắn không ngờ nét đẹp của cô thật là hoàng mỹ, không chút phấn son mà lại đẹp đến vậy, nhưng hắn nhớ đến lúc chiều cô đột nhiên cúp máy làm hắn bức bối, đôi chân mày khẽ chau lại, hắn hứa với bản thân phải thu thập cô gái này cho bằng được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3-2: Độ sủng trước cửa nhà hàng (2)

Sau cuộc chào hỏi Gia Khiêm cùng Nguyên Khang kéo ghế mời hai cô ngồi, Nguyên Khang bấm nhẹ lên cái chuông nhỏ nằm trên tường, ít giây sau ngoài cửa phục vụ gỗ ba cái rồi nhẹ nhàng mở cửa.

Phục vụ họ bung thức ăn vào đặt lên bàn, cùng hai chai rượu đã được ướp lạnh sẵn, phục vụ khui trước một chai rượu cho họ, rồi cuối đầu hành lễ cùng lên tiếng nói: chúc quý khách dùng ngon miệng, dứt lời người phục vụ liền rời khỏi, trả lại không gian riêng tư cho khách.

Đặng Gia Khiêm cười nhẹ nhìn Tuyết Đan nói xin mời Bạch tổng cùng luật sư Dương dùng bữa, Đồng Nhan nhìn Gia Khiêm cô nở nụ cười nhẹ nói: xin cảm ơn Đặng tổng về bữa cơm này, nói xong cô đi đến cầm lấy chai rượu đã được khui, rót vào bốn cái ly được để trên bàn, rót xong cô cầm ly lên khẽ nói: xin mời Đặng tổng, mời Boss, và luật sư Lãnh, chúc mừng hợp tác vui vẻ và thành công, cả ba người kia đều cầm lên ly rượu cùng lên tiếng nói: cạn nào, nói xong bốn người đều cạn hết rượu trong ly và bắt đầu dùng bữa.

Gia Khiêm trong lúc ăn cứ liếc mắt nhìn về phía Tuyết Đan ngồi đối diện, bây giờ hắn mới được nhìn rõ cô, đã tám năm rồi hắn không gặp được cô mặc dù những thông tin về cô mỗi ngày đều được cấp dưới báo cáo, nhưng tận mắt nhìn thấy cô như lúc này thì không có, hắn yêu cô đã từ lâu, yêu đơn phương, yêu trong đau khổ.

Bạch Tuyết Đan cô vẫn an nhiên ngồi ăn một cách rất tự nhiên thoải mái, cô không quan tâm có kẻ nào nhìn mình hay không, thật ra việc này cô rất quen vì nét đẹp của cô, khi ra ngoài ăn có người nhìn là chuyện rất bình thường, cô chỉ nhạy cảm với mùi súng đạn, bom, và quan cảnh nguy hiểm mà thôi, nhưng lúc này cô đã ăn xong thật ra cô ăn rất ít, mà cô uống rượu nhiều, hầu như là thay nước, mặt cô không hề đỏ, mà chỉ hồng nhẹ chút, Đồng Nhan cô phải dùng ăn lại mấy lần để rót rượu cho Boss, cuối cùng Tuyết Đan lên tiếng: để chai rượu sang đây cho tôi, cô ăn đi, Đồng Nhan gật đầu và đặt chai rượu lên bàn về phía tay phải cho Boss, liền ngồi xuống ăn.

Lãnh Nguyên Khang liền đứng lên đi đến khui chai rượu còn lại, cầm đến bàn rót vào ba cái ly trống, hắn lại tiếp tục ăn, Gia Khiêm cũng dừng lại việc ăn, lấy khăn chùi nhẹ miệng, cầm ly rượu uống một ngụm rồi nhìn Tuyết Đan lên tiếng hỏi: bác Lâm Vũ lúc này có khỏe không Bạch tổng?

Tuyết Đan đưa ánh mắt nhìn qua Gia Khiêm như kiểm chứng là chính hắn hỏi mình, cô chau mày liễu nói: anh biết cha tôi sao? Mà anh gọi tôi là Tuyết Đan được rồi, gọi Bạch tổng khó nghe quá.

Gia Khiêm nhìn cô gái nhỏ đang chau mày tỏ ý khó chịu, hắn nở nụ cười nhẹ, mà chính hắn không hề biết chính mình đang cười.

Nguyên Khang hết hồn khi nhìn thấy nụ cười của Gia Khiêm, hắn nghĩ từ khi Gia Khiêm gặp cô gái tên Tuyết Đan này, thì cái tên nổi tiếng là lạnh lùng này, lại cười nhiều lần trong một ngày như vậy, chuyện lạ có thật nha.

_ Gia Khiêm nhìn Tuyết Đan nói:cha tôi và bác Lâm Vũ là bạn chí cốt mà, tôi là con trai lớn của "Đặng Gia Đức và Mẹ Ngọc Tinh"lúc nhỏ tôi thường được Baba dẫn sang biệt thự của bác Bạch chơi cùng Lâm Nghiêm và cô đó thôi, nhưng thời gian sau Ba lại bắt tôi sang Mỹ học và cũng để tiếp nhận công ty mới thành lập bên đó, nên tôi không còn được sang chơi cùng anh em cô,nói xong Gia Khiêm lại cầm ly rượu đưa lên uống cạn,Tuyết Đan cũng uống hết ly của mình.

_Đôi mắt Tuyết Đan khẽ chớp nhẹ, mày liễu khẽ chau lại như đang say suy nghĩ một điều gì đó, bất chợt cô nhìn Gia Khiêm nói:"có phải biệt danh của anh là Khiêm béo không?".

"Ồi trời ơi!" Gia Khiêm cả gương mặt đỏ lên khi nghe cô gái nhỏ này nhắc đến biệt danh của mình, mặt hần đỏ như trái gấc chín,hắn ngại ngùng gật nhẹ đầu ý tứ là đúng rồi, Tuyết Đan thấy vậy cũng biết anh ngại,cô giọng nói chuyện nhẹ lại nói:lâu quá không gặp,anh thật là khác xưa, cô chỉ tiện dịp nói vài câu mà thôi, nói rồi cô lại cầm ly rượu uống cạn, Nguyễn Khang lại rót tiếp rượu cho cả bàn, chai của Tuyết Đan đã bị cô uống hết.

_Lãnh Nguyễn Khang giữ thái độ trầm ngâm không nói chuyện với ai,hắn cứ ngồi uống rượu, chốc lát lại cầm chai rượu rót cho mọi người, rồi lên tiếng cụng ly với Đồng Nhan xong rồi lại ngồi yên lặng, hắn tỏ ra như không quan tâm đến mọi người nói chuyện gì, nhưng thật ra hắn đang quan sát từng cử chỉ của Đồng Nhan, tất cả hành động,nụ cười,cách nói chuyện, cách ăn, cô thích ăn gì,và bỏ lại những gì trên đĩa, an trái cây loại nào mọi thứ đều bị hắn thu vào tầm mắt,còn cô vẫn vô tư mà ăn uống thoải mái mà không hề biết có người đang ngắm nghía mình.

Cuối cùng bữa ăn cũng xong trong vui vẻ, Tuyết Đan có hơi say,nhưng cô vẫn giữ vững phong cách nghiêm nghị của mình,cả bốn người đều cùng nhau rời khỏi nhà hàng, cả bốn đang cùng đứng đợi tài xế lái xe đến, với ánh mắt là một sát thủ chuyên nghiệp cô đã nhận ra sự bất ổn chung quanh,cô quay sang nhìn Đồng Nhan chớp mắt liên tục hai cái, Đồng Nhan nhận được hiệu lệnh,liền ở thế phòng thủ.

Cô cùng Đồng Nhan bất ngờ quay lại hai tay ôm cổ người nam kế bên mình,Tuyết Đan thì ôm cổ Gia Khiêm, còn Đồng Nhan thì ôm cổ Nguyễn Khang làm hai người đàn ông bất ngờ cứng người vì hành động của hai cô, lúc này Tuyết Đan nói nhỏ vào tai Gia Khiêm:chúng ta đang bị bao vây,tôi quan sát rồi hơn hai mươi tên, chưa tính bốn tên bằng tia ở trên tòa nhà đối diện.

Gia Khiêm khẽ chau mày đưa mắt quan sát chung quanh,đúng là vậy,anh nhìn cô hỏi, cô có súng chứ?cô gật đầu nói nhẹ: nhưng tôi cần anh phối hợp để tôi lấy súng, vì tôi để nó trong ống giày,Gia Khiêm gật đầu,cô liền ôm mặt anh nhắm mắt anh hôn xuống,anh giật mình nhưng gương mặt không lộ ra,vì họ đang diễn kịch, cô lại tiếp tục hôn đi xuống hai bàn tay vuốt ve trên người anh lần lần xuống dưới cô ngồi xuống đất như đang động tác gọi tình,anh bàn tay cũng nhẹ vuốt lên mặt cô, rồi vuốt mái tóc của cô, tim của anh giờ đập dồn dập, lúc này cô đã lấy ra được cây súng từ ống giày, cô liền đứng lên nhìn anh,mặt vẫn thái độ lạnh lùng nghiêm túc nói:"súng của anh đâu?"

_ Gia Khiêm nghe cô hỏi,hắn khẽ sát mặt cô nói:"nó ở trong áo vest của tôi, cô lấy ra dùm tôi đi" cô hiểu ý, bàn tay nhẹ lướt vào bên trong áo của anh,cô đụng ngay khẩu súng, nhẹ nhàng lấy ra,bên kia Đồng Nhan cũng đã diễn xong vở kịch và thuận lợi lấy ra hai cây súng,hai cô nhìn nhau chớp mắt ra hiệu.

_ Đồng Nhan nhìn vào hai bảo vệ đang đứng cô la lớn: hai người mau nằm xuống vừa dứt lời cả hai bảo vệ liền nằm xuống bò vào bên trong nhà hàng liền bấm nút cho hạ cửa chống đạn che lại tất cả các cửa của nhà hàng, họ sợ khách của họ bị thiệt mạng.

Ở ngoài khi nhìn thấy cửa nhà hàng đã được hạ xuống cả bốn người chia đều bốn chỗ nấp vào những cái cột nhà,và những chiếc xe hơi đang đậu gần đó.

Tuyết Đan nhắm hướng vào một tên sát góc và bóp cò.. đoàng..cô hạ một tên trong góc khuất và liên tiếp theo,đoàng.. đoàng.. đoàng,tiếng súng liên tục vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3-3: Đọ súng trước cửa nhà hàng (3)

_ Bạch Tuyết Đan bình thần chữa súng về bọn áo đen đang ẩn nấp trong từng góc tối bên đường, cô ngắm chính xác một tên tay bóp cò..Đoàng..Đoàng..Đoàng,cô hạ đối thủ trong tích tắc, với cự ly xa, phía sau lưng Gia Khiêm vừa hạ hai tên trong góc tối, Tuyết Đan cô thật nhanh,không thể tính bằng giây, lảng một vòng đến bên cạnh chiếc xe hơi gần đó, nằm trên đất cô bắn liên tục bốn phát ngay tâm, bốn thân thể đổ gục xuống sau tiếng súng.

Bên kia Nguyễn Khang với Đồng Nhan vừa hạ tiếp sáu tên, Đồng Nhan liếc mắt thấy từ phía bên trên cái cửa sổ, một làng đạn được bắn tới họ,nhanh tay cô nắm lấy vai của Nguyễn Khang cùng hắn nhảy sang bên lộn một vòng né được đạn bắn tới, khi nhìn lại trên cánh tay trái của Đồng Nhan bị chảy máu vì bị đạn sượt ngang, cô không hề quan tâm đến vết thương, hai mắt vẫn chăm chú vào những tên bên đó.. Đoàng.. Đoàng,cô hạ tiếp hai tên trên hành lang đi bộ bên kia đường.

Lúc này hai chiếc xe của họ vừa tới Tuyết Đan ra lên tiếng ra lệnh:"tác cả mau lên xe tôi yểm trợ cho mọi người, nhanh lên!"

Cả ba người nhanh chân phóng lên xe trước những làng đạn, lên xe an toàn Gia Khiêm nhìn Tuyết Đan vẫn còn ra sức bắn trả, hắn lo lắng lên tiếng: Tuyết Đan!" em nhanh lên xe mau,tôi yểm trợ cho em" Gia Khiêm hạ thấp cửa kính xe xuống đủ cây súng đưa ra, anh nhắm vào những tên áo đen bên đường mà bóp cò,.. Đoàng.. Đoàng.. Đoàng, tiếng súng liên tục vang lên.

Tuyết Đan lẳng trên đất né tránh đạn cũng để đến bên cửa xe đang mở, cô liền nhảy vào ghế ngồi, miệng ra lệnh: "chạy!" hai chiếc xe liền phóng như tên lửa về phía trước, chỉ để lại phía sau làn khói trắng, theo sau họ là năm chiếc xe hơi màu đen, họ chạy không chậm, nhưng vẫn không theo kịp xe của Tuyết Đan cùng Đồng Nhan.

Tuyết Đan cô thật sự là nổi giận, rút ra từ bên hông chiếc xe ra hai cây súng M4A1 loại này chỉ dành cho sát thủ chuyên nghiệp, Gia Khiêm nhìn cô, anh hiểu ý của cô, nhận lấy súng hai người liền nhào người ra khỏi cửa kính xe hơi, súng nhắm vào bánh xe của bọn kia bóp cò...Đoàng.Đoàng, hai phát vào bánh xe trước, chiếc xe lao đảo tông thẳng vào cột đèn đường tiếp theo là tiếng nổ lớn..Bùm..bùm làn khói đen cùng lửa bốc lên.

Lúc này bên xe của Nguyễn Khang anh thấy tay trái của Đồng Nhan chảy ra máu nhiều, anh lấy ra khăn tay, kéo cô lại gần xác vào người mình, dùng khăn cột chặt vào vết thương để cầm máu cho cô, Đồng Nhan vì hành động bất ngờ của anh mà đơ người trong ít phút, khi tỉnh táo lại cô nhìn anh khẽ nói hai từ ngắn gọn: "cảm ơn!" Cô liền xích xa khỏi anh, tay hạ kính xe xuống, nhào người ra cửa xe, cô nhắm mắt về phía những tên đang băng về họ, Nguyễn Khang cũng nhào ra cửa xe nổ súng về bọn chúng, trên con đường lớn, xe cộ qua lại nhiều, nhưng vì tiếng súng mà làm cho những người chạy trên đường, họ né qua né lại rồi sợ quá tấp vào lề đường, bất kể ở chỗ đó có phải là chỗ đậu xe hay không, tính mạng là quan trọng, lúc này Nguyễn Khang phát hiện từ chiếc xe sau, một tên đang cầm trên tay cây súng bằng tia hạng nặng, anh nhanh tay nhắm vào tim của tên đó.. Đoàng.. hấn gục xuống ngay cửa xe mà chưa kịp bóp phát nào.

Hai chiếc xe phóng với vận tốc nhanh nhất cho phép của máy xe, vượt qua hết những đèn báo hiệu, làm cho giao thông trên đường một đêm náo loạn vì họ, tiếng còi xe kêu inh ỏi.. Đoàng. đoàng những tiếng súng vẫn tiếp tục vang lên, cùng những tiếng nổ lớn vì xe của bọn chúng đã bị họ hạ, giờ đây chỉ còn lại một chiếc, bọn áo đen sợ hãi, liền quay đầu xe bỏ chạy theo hướng khác.

Tuyết Đan giờ nhàn hạ ngồi xuống ghế trong xe, trên trán cô những giọt mồ hôi rơi xuống, Gia Khiêm bất ngờ dùng tay đưa lên lau đi những giọt mồ hôi đó, làm cô ngượng ngùng vì quá bất ngờ, cô không nói gì, cũng không biểu hiện gì, cứ vô tư mà hưởng thụ, anh lau xong nhìn cô cười nhẹ liền nói: "em không bị thương ở đâu chứ?" Cô nhìn anh đầu khẽ lắc nhẹ, anh như hiểu ý, anh ngồi lại nghiêm chỉnh, cô lúc này nói với Đình Phúc tài xế: về tổng bộ, anh ta gật đầu, cô cảm ơn nhắn tin cho Đồng Nhan: về tổng bộ, Đồng Nhan nhận được tin liền nói với tài xế quẹo phải, hai chiếc xe đều quẹo phải hướng tổng bộ của Bạch Gia mà tới.

Bạch Tuyết Đan cầm lên điện thoại bấm một dãy số, chuông đổ hai tiếng liền có người bắt máy, một giọng nữ nhỏ nhẹ lên tiếng: Lão Đại em nghe! Tuyết Đan vẫn giọng lạnh lùng nói: "Tuệ! chị cho em mười phút tìm ra bọn vừa ra tay với bọn chị tại nhà hàng, nhanh lên thông tin phải chính xác" nói dứt ý cô liền cúp máy không để cho bên kia có cơ hội hỏi thêm gì.

Gia Khiêm nhìn cô lòng đầy bội phục, người phụ nữ này quá mạnh mẽ, cũng quyết đoán, anh nhìn cô lòng cũng đầy đau xót, vì kể từ khi gia đình cô xảy ra biến cố lớn, khiến cho một đứa trẻ hồn nhiên thơ ngây mà giờ trở thành một người lạnh lùng, sắc đá đến như vậy, thật là buồn anh sẽ bù đắp cho cô, cho cô một hạnh phúc trọn vẹn, nhưng việc đó phải có thời gian.

Cuối cùng xe đã về tới tổng bộ của Bạch gia, cửa lớn được mở, hai chiếc xe tiếng vào, hai bên là hai hàng vệ sĩ đứng cuối đầu chào họ, khi cô bước xuống xe, cả đám đồng loạt hô lớn: xin chào lão đại, Tuyết Đan nhìn họ đầu gật nhẹ, mặt không hề tỏ ra cảm xúc gì, cứ như vậy bình thản bước vào bên trong biệt thự, theo sau là ba người kia.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3-4: Độ súng trước cửa nhà hàng (4)

Tại phòng khách tổng bộ của Bạch gia, bốn người ngồi trầm tư trên ghế, ai nấy đều theo đuổi suy nghĩ riêng, không ai nói chuyện với nhau, lúc này ngoài cửa lớn một cô gái với trang phục nhí nhảnh, chiếc đầm ngắn màu trắng, phía sau đeo cái balo màu đen, tóc nâu được cột theo kiểu đuôi ngựa, với cặp kính cận đôi màu, chân mang đôi giày búp bê màu trắng, nét đẹp ngây thơ trong sáng, gương mặt không hề trang điểm.

Chân cô bước vào phòng khách, đi đến trước mặt Bạch Tuyết Đan cô cúi đầu chào, liền nói: lão đại em đã về.

Tuyết Đan nhướn mắt nhìn người trước mặt, cô lười biếng lên tiếng: điều tra thế nào rồi Tuệ?.

Ngọc Tuệ lúc này lấy từ balô một sấp tài liệu, cùng ảnh chụp, cô đưa cho lão đại, và lên tiếng báo cáo: bọn này là băng nhóm của Châu Mỹ, một số mang quốc tịch Brazil, một số mang quốc tịch Colombia, chắc chắn chúng đến vì ngài Đặng tổng đây thừa chi!.

Tuyết Đan ánh mắt nghiêm khắc nhìn vào mặt Ngọc Tuệ cảnh cáo, Ngọc Tuệ liền giật mình cúi đầu im lặng, Tuyết Đan lại hỏi: "chúng hiện ở đâu?"

Ngọc Tuệ nhìn Tuyết Đan liền trả lời: dạ thưa chị chúng ở ngoại ô phía nam, Đặng Gia Khiêm ngồi đó tay cầm lấy sấp tài liệu xem xét, rồi đưa sang Nguyễn Khang xem xét, Gia Khiêm nét mặt hiện rõ sự tức giận nhưng vẫn không nói gì, hần quay sang nhìn Tuyết Đan hỏi: em muốn giải quyết bọn nó thế nào?.

Tuyết Đan cô gương mặt bình thản đến lạ thường, miệng nhẹ nhàng nói ra đúng hai từ: "xóa sổ".

Gia Khiêm cùng Nguyên Khang điều bị bất ngờ vì câu nói đó, lại có thể nói ra từ miệng của một mỹ nhân xinh đẹp như vậy a,thật quá quyết đoán, mạnh mẽ,ra tay cũng quá tàn nhẫn nha.

Gia Khiêm nhìn cô đầu hấn liền gật nói:"tôi đi với em" Tuyết Đan châu mày nhìn hấn đáp:"không cần!việc này là của tôi,anh không cần dính vào,tôi không muốn đối tác làm ăn với Bạch Gia lại bị thương tổn ngay trên đất của Bạch Gia".

__Anh và luật sư Lãnh tạm thời ở đây đi,tôi nghĩ anh đã bị chúng theo dõi từ trước, cũng mai là anh chưa về nhà ba mẹ, nếu không sẽ hại đến họ tính mạng.

__Đặng Gia Khiêm hiểu ý cô lo lắng là cái mạng của ba mẹ mình,trong lòng anh rất vui,anh liền gật đầu theo ý của cô.

Đồng Nhan đi đến quầy rượu lấy mấy cái ly,cô khui ra chai rượu đỏ,rót vào các ly, cô liền cầm ly đưa lên cho mọi người ở đây, miệng liền cười nói:" chúc mừng chúng ta thoát nạn, và chúc mừng chúng ta sắp xóa sổ bọn chúng nào cạn"nói dứt lời tất cả mọi người đều cầm ly cùng nhẹ với nhau rồi đưa lên miệng uống hết rượu.

Mọi người đều cứ như vậy uống hết rượu trong chai,Tuyết Đan đưa hai người Gia Khiêm cùng Nguyên Khang đến phòng nghỉ dành cho khách quý,còn các cô lại mở một cuộc họp riêng,vạch ra kế hoạch xóa sổ bọn khốn kia.

Tại căn phòng bí mật của tổng bộ giờ lại có thêm một giai nhân đó là, nhân vật Triệu Hy Doanh,biệt tài, gờ mìn, giỏi dùng độc,và cũng là bác sĩ chuyên khoa ngoại giỏi nhất châu âu, cô mới 20 tuổi thôi, vừa nghe tin lão đại bị tập kích cô liền chạy nhanh về tổng bộ để xem lão đại có việc gì không, vừa đúng lúc vào dự cuộc họp, trong đó có Lữ Đình Phúc người nam duy nhất trong những chủ chốt nắm trong tổ chức,25 tuổi, biệt tài, cao thủ đua xe, giỏi gờ mìn,thân từng là đặc công cấp cao,vệ sĩ,kiếm tài xé riêng của lão đại,là một trong những người huấn luyện ra lính đánh thuê.

Năm người ngồi vào quanh cái bàn tròn, Tuyết Đan im lặng nghe cấp dưới đưa ra kế sách, cô lắng nghe thật tỷ mỉ từng ý kiến một, khoảng mười phút trôi qua cô lười biếng miệng nhẹ nhàng lên tiếng: các người cứ làm như vụ giải quyết bọn Hồ bang hôm trước, nhưng lần này không được chứa một tên nào sống cả, hủy diệt tất cả chúng thành tro hết cho ta,cả bốn người đồng thanh lên tiếng: dạ rõ thưa lão đại!.

Tuyết Đan gật đầu lên tiếng căn dặn:"không để chuyện này cho lão gia và anh trai ta biết" bốn người liền gật đầu, vừa nhắc đến tào tháo,hấn liền xuất hiện liền.

Cuộc họp đã xong cả năm người rời khỏi phòng họp,Tuyết Đan liền về phòng mình nghỉ ngơi,cô vừa từ phòng tắm ra, ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa dòn dập, cô vội ra mở cửa, tay cô vừa vặn cửa thì bóng dáng người đàn ông bước vào liền ôm chầm lấy cả người cô,Tuyết Đan không phản kháng vì cô biết đó là anh trai, ôm cô hồi lâu hấn mới lên tiếng nói:em gái em có bị thương không?.

Anh nghe cấp dưới nói anh liền chạy đến đây,Ba cũng đến đang ở dưới phòng khách chờ em đó,Tuyết Đan vui vẻ khi nghe Ba đến, cô liền nắm tay trai lôi theo cô đi xuống gặp ba.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3-5: Độ sủng trước cửa nhà hàng (5)

Phòng khách tổng bộ Bạch gia, Bạch Lâm Vũ là người đứng đầu ở Bạch gia, tuổi đã ngoài năm mươi,nhưng tiếng tăm lừng lẫy trong giới bạch đạo cũng như, giới hắc đạo nhưng thời gian gần đây Lâm Vũ ít khi ra mặt, nhường lại cho hai người con tiếp quản, trừ khi có chuyện cấp thiết lắm Lâm Vũ mới xuất hiện, cũng như lúc này khi vừa nghe thuộc hạ thông báo con gái bảo bối bị người truy xác, ông cùng con trai lớn tức tốc chạy về tổng bộ để thăm con gái.

Lâm Vũ ngồi trên ghế nệm mắt nhìn vào những tấm hình thuộc hạ của mình điều tra được, mặt Lâm Vũ trở nên băng lạnh,mắt đầy tơ máu đỏ nhìn vào hình, giống như muốn đốt cháy nó thành tro bụi, quay sang người vệ sĩ thân tín, Lâm Vũ hỏi: các người biết chúng ở đâu chứ? Người vệ sĩ, gương mặt có nét đẹp lạnh lùng, tên gọi là Dương Tấn,29 tuổi theo Lâm Vũ lúc cậu mới 14 tuổi, là vệ sĩ, và cũng là cánh tay trái của Lâm Vũ, Dương Tấn cuối đầu, lên tiếng nhẹ nhàng trả lời:" dạ thưa Bạch tổng!" đã có đầy đủ thông tin, nhưng tiểu thư nói cô ấy muốn tự trả mỗi thù này thưa ngài.

Lâm Vũ nghe nói đến con gái bảo bối muốn đích thân làm thì ông sẽ không dính vào, nếu còn dính vô con gái sẽ giận dữ không về nhà thăm ông, Lâm Vũ khẽ gật đầu ý đã biết, tay cầm lên tách trà đưa lên miệng uống một ngụm.

Từ trên lầu Tuyết Đan chạy vội xuống, nhào cả người ôm lấy Bạch lão, miệng cô chu ra, giọng nói như làm nũng:" baba! con gái nhớ người" ba có khỏe không? Lâm Vũ hai cánh tay ôm lấy con gái, bàn tay đưa lên vuốt nhẹ mái tóc dài của bảo bối, ông lo lắng lên tiếng hỏi: bảo bối con có bị thương gì không?.

Tuyết Đan biết ông lo lắng nên cô cười tươi nói:"con không có bị thương gì cả, baba đừng lo lắng quá nha".

Lâm Nghiêm nhìn cô miệng cười nhẹ liền hỏi:"giờ em định giải quyết bọn chúng ra sao?" Tuyết Đan thân nhiên trả lời:"xóa sổ" Lâm Nghiêm cùng,Bạch lão đầu liền gật tỏ ý vừa lòng với cách làm của cô.

Lâm Vũ nhìn con gái bảo bối, ôn nhu dặn dò: con nhớ đưa anh Lâm Nghiêm theo cùng, có nó ở bên bảo vệ cho con baba mới an tâm, con hiểu ý ta chứ bảo bối? Tuyết Đan nhìn ba đầu liền gật.

Lâm Vũ đưa tay xoa đầu con gái, Lâm Nghiêm vẫn nhàn hạ ánh mắt vẫn chung thủy nhìn ngắm cô em gái này, anh trong lòng đã yêu cô từ lâu lắm rồi, từ cái ngày đầu cô đến Bạch gia, nhìn cô vừa ăn cơm vừa rơi nước mắt, trong lúc đó anh đã thề sẽ mãi bên cô, yêu thương và bảo vệ cho cô, chỉ cần nơi nào có cô dù có nghèo khó, hay nguy hiểm anh vẫn sẽ mãi bên cô, anh đang bận chìm đắm trong suy nghĩ, bỗng một tiếng gọi làm Lâm Nghiêm giật mình trở về hiện tại,...anh hai!..anh hai!.

Lâm Nghiêm ngơ ngác nhìn qua, bất ngờ đụng ngậy mặt của Tuyết Đan, hai gương mặt gần nhau còn 1mm nữa là môi đụng môi, tim của Lâm Nghiêm lúc này đang đập loạn, mặt của Tuyết Đan cũng chợt ửng đỏ, nhưng cô kịp trấn tĩnh lại, cô lên tiếng nói: anh đưa ba về phòng nghỉ ngơi đi tối lắm rồi, Lâm Nghiêm liền gật đầu nhanh chân đứng lên, đi sang đỡ lão ba đứng dậy, cả ba người nhàn hạ bước vào thang máy lên lầu.

Lúc này tại phòng nghỉ, Gia Khiêm và Nguyên Khang hai người đều im lặng, Nguyên Khang đang bận trên máy tính, anh đang điều tra tổ chức của bọn ám sát vừa rồi có ở tại Mỹ không? Và nếu có xem hang ổ chúng nằm ở đâu, và tên cầm đầu là ai, cùng các mối quan hệ làm ăn với những ai, còn Gia Khiêm thì vẫn trầm mặc suy nghĩ, nét mặt hần vẫn dằng dằng sát khí, Gia Khiêm tức giận lên tiếng: bọn khốn này chúng không còn muốn sống nữa, dám ra tay với ta, nhưng đáng giận nhất là chúng dám đụng vào Tuyết Đan của ta.

Nguyên Khang nghe anh bạn này nói liền giật mình, ánh mắt nhìn sang cậu ta mà mở to, miệng cũng há lớn hết cỡ, giọng nói lắp bắp lên tiếng: "Tuyết Đan! Cô ấy là của cậu khi nào a?"

Gia Khiêm bị tên này trêu chọc, chân mày liền chau lại tỏ ý không vui, miệng nhanh đáp: "tôi yêu cô ấy đã rất lâu rồi, lần này trở về cũng là vì cô ấy", cậu cũng biết mà còn ở đó giả vờ không biết sao?.

Nguyên Khang cười nhếch mép nhìn cậu bạn đang nổi cáu lại buông lời chọc ghẹo: nhưng người ta đâu có tình ý gì với cậu đâu, không chừng người ta đã có người trong tim rồi cũng nên, lúc này Gia Khiêm thực sự tức giận, trán đã hiện đầy vạch đen, miệng chợt nghiêng răng nói: tôi đã điều tra rõ về cô ấy, ngoài anh hai Lâm Nghiêm đi với cô ấy, và tên tài xế, kiếm vệ sĩ thân cận, thì bên cô ấy không có tên đàn ông nào cả, cũng chưa từng hẹn hò với ai, cậu không biết thì đừng có nói lung tung nhe chưa! Hay cậu muốn theo đuổi cô ấy huhm?

Nguyên Khang-'đen mặt' liền tròn mắt nhìn Gia Khiêm này Gia Khiêm! cậu nên biết lý lẽ chút nha, tôi đây không thích khẩu vị như Tuyết Đan đâu, tôi thích Đồng Nhan đó, cậu đừng có mà ăn dấm chua như vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4-1: Xóa sổ (1)

Gia Khiêm: "Cậu khôn ngoan thì đừng có đụng vào cô ấy, nếu không thì cậu đừng mong tôi nể tình anh em".

Nguyên Khang chợt rùng mình, ôi một cơn gió mùa đông từ đâu ập đến vậy ta, lạnh chết người đi được. Anh nhìn Gia Khiêm nói: "Theo tôi biết tối nay cô ấy sẽ hành động, nhưng giờ thì không rõ".

Gia Khiêm thờ dãi rồi nói: " Cô ấy không muốn chúng ta dính vào chuyện này, nhưng tôi không an tâm, tôi biết cô ấy rất giỏi, nhưng tôi vẫn thấy không yên tâm".

Nguyên Khang nhìn người bạn này đầu cậu khẽ lắc, từ tốn lên tiếng: " Chúng ta đang ở Bạch Gia, mọi chuyện không theo ý mình được à!"

- Reng!Reng!Reng! chuông đồng hồ báo thức vang lên, ba giờ sáng, Tuyết Đan ngồi bật dậy, nhanh chân vào bên trong vệ sinh cá nhân, thay đồ gọn gàng, tiện cho công việc, tóc cột cao, mở tủ cầm lên hai khẩu súng ngắn Glock 17 nhét vào bên lưng, và cây 320, cô nhét vào ống giày, sau lưng nhét một cây dao găm, trên tay đeo chiếc đồng hồ đa năng, công dụng có thể so sánh bằng máy tính siêu hạng và chiếc chiếc điện thoại, tất cả đều xong, cô không quên mặc áo chống đạn bên trong, cặp kính đa năng, lúc này ngoài cửa có tiếng gõ, giọng Ngọc Tuệ nói khẽ: " Lão Đại tất cả đã sẵn sàng, cô nói xong đứng sang 1 bên chờ ".

Tiếng cửa mở ra Tuyết Đan nét mặt nghiêm nghị, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, Ngọc Tuệ cuối đầu chào, rồi đưa tay đóng cửa phòng cho Lão Đại, hai người liền bước đi ra hướng thang máy, lúc này tại đại sảnh, các đàn em của Bạch Gia, đã đứng ngay ngắn cùng với Tứ Trụ. Đồng Nhan, Hy Doanh, Ngọc Tuệ cùng Lữ Đình Phúc họ thấy cô bước tới, cùng hô to, cuối đầu chào Lão Đại, Tuyết Đan khẽ gật đầu, miệng lên tiếng: "Các anh em cứ theo kế hoạch như đã bàn, giết không chừa tên nào, xong việc mở tiệc thưởng lớn, lương lên hai mức, các anh em vui chứ"

Tất cả hưng phấn hô lớn: "Tất cả vì Bạch Gia, vì Lão Đại".

Tuyết Đan gật đầu, đưa tay ra hiệu cho mọi người dừng lại, lúc này từ phía dưới hai ngàn người chia ra hai bên, nhường đường cho nhị Lão Đại bước lên, một thân ảnh cao lớn, y phục đen gọn gàng, nét mặt khôi ngô, nhưng đầy lạnh lùng, đối với người này, mọi người đều phải kính nể, không thua gì Lão Đại, đó là Đại ca của Lão Đại, là hoàng tử của Bạch Gia, Bạch Lâm Nghiêm.

Anh ra tay với kẻ thù thật tàn ác, với cấp dưới rất thương mến nhưng cũng rất nghiêm khắc, với nữ nhân vô cùng lịch sự, nhưng chưa hề hên hò với bất kì ai, anh chỉ đối với Lão Đại, là tỏ ra làm nũng, nhúng nhường mà thôi.

Lâm Nghiêm, bước đến đứng kế em gái, anh lên tiếng nói:

_"Lần này chúng ta phải cho chúng biết thế nào là đã đắc tội với Bạch Gia, chúng muốn lấy mạng em gái ta, thì chúng ta sẽ không cho chúng còn mạng để trở về nước nữa, nào đi thôi!"

Cả đám cuối đầu đồng loạt nói: "Dạ tuân lệnh"

Dứt lời tất cả đều lên xe chống đạn. Lâm Nghiêm nhìn sang em gái nói nhỏ vào tai cô:

_"Em lần này định bỏ anh ngoài cuộc nữa hay sao, nhưng cũng may mắn papa đã gọi anh dậy đấy".

Anh nở nụ cười tươi bàn tay đưa ra nắm lấy bàn tay của Tuyết Đan kéo cô đi ra xe, cô ngờ ngàng nhìn anh trai trong lòng chửi thầm

_"Đồ anh hai đáng ghét, tôi muốn anh sống bình an, mà anh không muốn, anh đi theo tôi có xảy ra chuyện gì đừng trách tôi, lạnh lùng với anh nhé "

Nét mặt cô tức giận, ngồi vào xe kế bên Lâm Nghiêm, nhưng cô không nói câu nào, Lâm Nghiêm vẫn nắm chặt tay cô không buông ra, cô cũng không thèm để ý nữa.

Hơn hai mươi phút, cuối cùng đã đến, Đinh Phúc lên tiếng nói: "Lão Đại, ta đã đến khu nhà máy bỏ hoang đằng kia, chúng ở trong đó, đằng trước có canh gác, có hai lối thoát, một là cửa chính nằm ngay đây, hai là phía sau bọc ra cánh rừng dẫn ra dòng sông".

Tuyết Đan gật đầu nói: " Bao vây hai lối, trước tiên phải cho nổ chỗ đó, dụ "rắn" ra khỏi hang diệt từng tên mới vui chứ "

Nhận được lệnh, Đinh Phúc cầm bộ đàm trực tiếp chỉ đạo, Đồng Nhan, Hy Doanh, cùng Ngọc Tuệ, chặn lối thoát phía sau, còn hấn và hai vị Lão Đại chặn lối còn lại.

Những vệ sĩ lấy từ trên xe xuống một cây súng bazoka, Đinh Phúc cầm lấy nhắm đến khu nhà máy đó

Đùng! Đùng! hai tiếng nổ lớn xé toạc cả một góc trời đằng xa, sau tiếng nổ lớn là tiếng la lối tiếng tháo chạy, và rồi tiếng súng từ hai phía vang lên liên tục.

Tuyết Đan đứng im lặng nhìn diễn cảnh trước mắt, lòng cô chột há hê, cô đã thể không bao giờ để bản thân và gia đình mình bị thiệt thòi, dù là chuyện nhỏ nhất.

Tiếng súng vang lên liên tục, bất ngờ một viên đạn cối từ nhà máy đó, bay thẳng về phía họ, Đinh Phúc đang bận xử lí đám người tháo chạy, đứng ở gần xe chỉ có hai anh em Bạch Gia, đôi mắt Lâm Nghiêm nhanh nhẹn đã thấy đầu đạn đó bay gần đến họ, hấn nhanh tay đẩy Tuyết Đan ngã xuống đất, cả thân hình hấn đè lên trên che chắn cho cô, đầu đạn bay ngay vào xe họ.

"Đùng! Đùng!" tiếng nổ lớn tung chiếc xe lên cao nổ tan tành, cả đám người Bạch Gia, hoảng hốt gọi lớn Lão Đại!, nhị Lão Đại!

Đinh Phúc phóng ngay đến hiện trường, tay chân hấn rung rẩy, khi thấy hai Lão Đại, nằm dưới đất, người nằm trên, thì cả tấm lưng toàn là máu, áo chống đạn cũng không còn nguyên vẹn, phía trên đầu may mắn, có bốn bàn tay che chắn lại, hy vọng sẽ không bị thương ở đầu, Đinh phúc nhẹ nhàng đỡ Lâm Nghiêm lên, Tuyết Đan mặt không còn chút máu, cô mở to mắt nhìn vào mặt anh trai nghiến răng nói:

_"Anh tỉnh dậy cho em? nếu không anh sẽ chết với em, Bạch Lâm Nghiêm anh mở mắt ra cho em "

Cô thét vào lỗ tai anh, lúc này đôi mày anh khể châu lại, miệng anh lầm thầm nói: " Em định giết chồng sao?".

_Tuyết Đan trợn mắt nhìn anh nói: " Anh lăm nhăm cái gì vậy?".

Lâm Nghiêm nhếch mép cười nhẹ, nhìn cô nói: " Anh mệt rồi, anh ngủ tí".

Nói xong Lâm Nghiêm đầu liền gục xuống bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4-2: Xóa sổ (2)

Tuyết Đan nhìn thấy anh mình đã bất tỉnh, cơn tức giận của cô đã đến đỉnh điểm, giọng cô trở nên lạnh lùng nhìn Đinh Phúc: đưa anh ấy vào bệnh viện, ở

đây tôi lo được,cậu mau đi!.

Đình Phúc nhận lệnh, anh gọi thêm hai người khiêng Lâm Nghiêm lên xe liền rời đi.

Tuyết Đan thấy xe đã rời khỏi, lúc này cô cầm lên cây súng thực vác lên vai, mắt ngắm nhắm về phía bọn kia bóp cò..Đùng..đùng, hai phát liên tục, một màu đỏ rực xé cả một bầu trời nơi đó, để cây súng qua một bên cho đàn em, cô rút từ hai bên hông ra hai cây súng, lớn tiếng ra lệnh: tiến vào trong!..Đoàng..đoàng..đoàng.

Theo sau đó là những tiếng súng nổ vang dội, Tuyết Đan ung dung đi vào, hai tay cầm súng bóp cò liên tục, những xác người đổ gục xuống liên tục vì mỗi khi cô ra tay bắn là trúng ngay điểm chết, cô không hề để uổng phí một viên đạn nào, trong lúc tứ phía là đạn bay, mắt cô nhanh nhẹn vừa thấy một viên đạn lao đến vào người một đàn em của mình không do dự cô phóng tới xô ngã người đó, viên đạn găm vào trên lưng cô, Tuyết Đan khẽ chau nhẹ chân mày, đôi mắt lóe sáng cô nhắm đến tên vừa bắn mình..đoàng..kết liễu hẳn, cả thân người hẳn gục xuống không kịp chớp mắt, cô tiếp tục tiến lên như mình chưa từng bị trúng đạn vậy.

Cả đám đàn em nhìn cô cảm kích, lẫn lo lẫn vì lão đại của họ đã bị thương, từ trước đến giờ chưa từng có ai mà làm lão đại bị thương được, vậy mà hôm nay vì cứu đàn em mà cô bị thương, lúc này Tuyết Đan nhìn sang những đàn em đang sưng sờ nhìn mình, cô nghiêm giọng nói: sao còn không tiến vào, các người muốn bọn chúng giết chết hết các người sao hả?.

_Mau kết thúc đi, ta phải vào bệnh viện xem nhị lão đại nữa, nghe cô nói cả đám liền tỉnh táo, tay cầm chắc súng hùng dũng đi lên phía trước, ý họ muốn che chắn cho lão đại.

Bên trong nhà máy cả đám như ong vỡ tổ kiếm đường tháo chạy, bọn chúng chạy ra lối cửa sau, nhưng chúng không ngờ lối thoát cuối cùng cũng đã bị bao vây, chúng không ngờ hôm nay là ngày cuối cùng bọn chúng sống trên cõi đời này.

Cuộc xóa sổ đã kết thúc Tuyết Đan giao lại hiện trường cho một số đàn em thu dọn, còn cô cùng Đồng Nhan,Ngọc Tuệ và Hy Doanh lên xe vào ngay bệnh viện, nhưng có một điều không ai ngờ trong số bọn kia còn một người sống sót, vì tên này ra ngoài mà đồ ăn và rượu cho đồng bọn, cũng nhờ vậy mà hắn thoát chết, hắn liền trốn đi khi trở về nhìn thấy một màn thảm xác như vậy.

Vào đến bệnh viện Tuyết Đan chạy đến ngay phòng mổ, lúc này Đình Phúc đang nóng ruột chờ bên ngoài, thấy lão đại và mọi người đến anh liền cuối đầu chào lão đại, cô liền hỏi: anh ấy thế nào rồi? Đình Phúc cuối đầu liền đáp: đã vào đó hơn một tiếng nhưng vẫn chưa xong thừa lão đại.

Tuyết Đan quay sang Hy Doanh nhẹ nói: em vào đó đi! Ta chỉ tin vào em thôi, Hy Doanh gật đầu, chân liền mở cửa phòng mổ bước vào trong.

Thấy Hy Doanh bước vào các y tá vội cuối chào cô và chuẩn bị mọi thứ cho cô bắt tay vào phẫu thuật,vì đây là bệnh viện của Bạch Gia, nên với việc Hy Doanh là bác sĩ không ai mà không biết cả.

Thời gian trôi qua gần nửa tiếng sau ca mổ kết thúc, Hy Doanh mệt mỏi trán đầy mồ hôi bước ra khỏi phòng mổ, cô nhìn Tuyết Đan cười nhẹ liền nói: lão đại!tất cả đều tốt đẹp, anh ấy sẽ sớm tỉnh lại, vẫn đẹp trai và năng động như thường ngày thừa chị, Tuyết Đan khẽ gật đầu, miệng liền nói: cảm ơn em! Ta vào với anh ấy được chứ? Hy Doanh liền gật đầu.

Không nói thêm gì chân liền mở cửa bước vào bên trong, thay đồ đã tiệt khuẩn,đeo khẩu trang cẩn thận xong chân liền đi đến bên giường nhìn anh, cô nhìn sắc mặt nhợt nhạt của anh lòng cô chợt giận dữ, cũng tại anh cố chấp nên mới ra cơ sự, mà cũng vì anh bảo vệ cho cô nên mới thế, cô nhìn anh, cầm lên bàn tay của anh miệng cô lầm bầm nói:"anh thật là ngốc mà, tại sao lại làm như vậy chứ, ai cần anh bảo vệ,nếu mà anh xảy ra chuyện gì, thì em đây sao dám đối diện với papa chứ" đúng là đồ ngốc mà, anh mau sớm khỏe lại cho em đó, nói rồi cô cúi xuống hôn lên trán anh, liền quay lưng bước ra ngoài,cô bước đi được nửa đường, đầu bỗngưng choáng váng, cô gượng lại, lắc nhẹ đầu cho tỉnh táo, chân bước lẹ hơn đi ra ngoài cô muốn về nhà sẽ xử lý vết thương sau, cô ghét mùi bệnh viện nhất.

Lúc này từ phía hành lang hai nam nhân vội vàng đi đến, cũng vừa lúc Tuyết Đan vừa ra khỏi phòng mổ, Gia Khiêm nhanh đến trước mặt cô liền hỏi: Lâm Nghiêm anh ấy thế nào rồi em?.

Tuyết Đan nhìn anh khẽ nói: anh ấy vừa được phẫu thuật xong, đã tốt hơn rồi cảm ơn anh, Gia Khiêm có hơi buồn bực vì cô không cho anh theo, nếu có anh thì đâu đến nỗi như vậy, Gia Khiêm nhìn Tuyết Đan dò xét hỏi: em không có bị thương ở đâu chứ, cô chợt dạ liền lắc đầu lia lịa nói: em không có bị thương, đầu cô hiện giờ đang quay cuồng, nhưng cô cố gắng gượng, cô không muốn bọn họ lo lắng cho mình.

Gia Khiêm nhìn mặt cô có chút nhợt nhạt anh lo lắng lại hỏi lần nữa: em thật sự là không bị thương chứ? Tuyết Đan giọng nói ỉu ọt đáp: thật sự là em không sao mà, nhưng lúc này đây cánh tay trái chợt rung rung và những giọt máu đỏ tươi nhỏ xuống nền gạch trắng tinh đã tố cáo cô mất rồi, Gia Khiêm nhanh mắt đã nhìn thấy anh lo lắng nói lớn: Tuyết Đan! em đã bị thương mà còn cố giấu sao?

_Thật là tức chết mà, hai cánh tay anh muốn ôm lấy cô,nhưng cô ngang bướng lắc đầu nói: em không có sao anh đi về đi, lời vừa dứt cùng lúc đó cả thân người của cô ngã xuống bất tỉnh, Gia Khiêm nhanh tay đã ôm được cô, anh hoảng hốt nói lớn:

_Mau lên cô ấy cần kiểm tra ngay,tất cả mọi người lúc này đều hết hồn, họ không biết lão đại bị thương, Hy Doanh lên tiếng nói: anh bế lão đại vào đây đùm tôi, dứt lời Gia Khiêm ôm Tuyết Đan chạy nhanh vào phòng mổ.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4-3: Xóa sổ (3)

Ôm Tuyết Đan vào phòng mổ, Gia Khiêm lo lắng không chịu rời đi, cương quyết đứng sang một bên mà theo dõi ca phẫu thuật, mặc dù mọi người đã hết sức khuyên giải anh, Hy Doanh cũng phải bó tay để yên cho đứng.

Ca mổ đang tiến hành bất ngờ Hy Doanh nhìn sang Gia Khiêm lên tiếng: lão đại cần truyền máu gấp, Gia Khiêm anh ra hỏi đùm tôi ai có nhóm máu o truyền cho lão đại gấp, bệnh viện vừa hết nhóm máu này rồi.

Gia Khiêm bước đến bên Hy Doanh nói: tôi nhóm máu o, hãy lấy của tôi truyền cho cô ấy.

Hy Doanh mở to mắt nhìn Gia Khiêm ngạc nhiên, Gia Khiêm chau mày nhìn cô nói: sao không mau làm đi cònöger ngạc ở đó làm gì?

Hy Doanh bị Gia Khiêm nói làm cô liên tưởng, cô lên tiếng nhờ y tá làm một số kiểm tra trước khi truyền máu, anh nằm lên giường kế bên Tuyết Đan, anh nhìn sang cô, gương mặt xinh đẹp giờ da dẻ nhợt nhạt vì mất máu, trái tim anh như bị co thắt lại đau đớn, cô là người con gái mạnh mẽ, dù bị thương vẫn không hề tỏ ra đau đớn, một mình chịu đựng đến nỗi mất máu quá nhiều mà ngất xỉu.

Phải chi cô cho anh theo cùng, thì anh sẽ không để cô bị thương như vậy.

Sau hơn một tiếng trôi qua ca, tiểu phẫu lấy đạn ra cho lão đại cũng đã xong, Hy Doanh mệt mỏi lê bước chân ra khỏi phòng mổ.

Vừa mở cửa bước ra, cả đám đồng đội đang chờ ở ngoài thấy cô ra tới tất cả liền đứng lên đi đến trước mặt nhìn cô với ánh mắt mong chờ kết quả tốt, xấu từ từ lão đại, Hy Doanh nhìn mọi người cô nở nụ cười nhẹ, chân bước lại cái ghế ngồi xuống.

Đình Phúc nóng ruột lên tiếng hỏi: tình trạng lão đại thế nào rồi?

Hy Doanh nhìn anh nhẹ nhàng đáp: không sao! Đã lấy viên đạn ra rồi, chỉ là do mất máu quá nhiều nên chị ấy mới ngất đi, các đàn em đứng chung quanh bây giờ mới thờ phào nhẹ nhõm.

Hy Doanh nhìn mọi người cô hỏi: "có ai biết lão đại bị thương khi nào không vậy?"

Đình Phúc nhìn mọi người liền nói: tôi đã dò hỏi anh em, mọi người nói lão đại đỡ đạn cho một đàn em nên mới bị thương. Ngọc Tuệ gật nhẹ đầu nói: thì ra là vậy, chứ với khả năng xuất chúng như lão đại, trước giờ khó có ai mà tổn hại đến được chị ấy dù là vết thương nhỏ nhất.

Mọi người đang trò chuyện rất cao hứng, thì từ đằng xa trên hành lang một nhóm mặc âu phục đen, dáng đi uy nghiêm, mạnh mẽ bước về phía họ, Đồng Nhan nhìn là biết người tới là ai rồi, cô ra hiệu cho mọi người đứng ngay thẳng cuối đầu mà nghênh đón lão gia ông là người thành lập ra công ty Bạch gia này, cũng là một lão đại đầy tiếng tăm trong giới hắc đạo, ông bước đến trên người mặc bộ âu phục sang trọng màu xám tao nhã, tướng người cao lớn, nét mặt nghiêm nghị, từng bước đi vững chắc, mạnh mẽ đầy khí chất vương giả, Lâm Vũ vừa tới cả đám người hô lớn: "xin chào lão gia".

Nét mặt Lâm Vũ nghiêm nghị nhưng trong ánh mắt thì đầy lo lắng, ông nhìn sang Hy Doanh liền hỏi: hai đứa nó thế nào?

Hy Doanh liền đáp: "dạ thưa lão gia, đại thiếu gia đã phẫu thuật, ca phẫu thuật thành công tốt đẹp, còn về tiểu thư, cũng đã làm vừa xong lấy viên đạn ra, tất cả đều ổn cả xin lão gia hãy an tâm".

Lâm Vũ nghe báo cáo, đầu gật nhẹ ông bây giờ mới thờ phào nhẹ nhõm một chút, ánh mắt nhìn sang Đình Phúc hỏi: chuyện vừa rồi xử lý ổn chưa?

Đình Phúc bước lên cuối đầu thưa: "dạ đã xử lý xong hết thưa lão gia".

Lâm Phúc gật nhẹ đầu liền quay sang cậu trai trẻ ngồi im lặng ở ghế từ nãy giờ ông hỏi: cậu ta là ai? Đồng Nhan bước lên trả lời: dạ đây là Lãnh Nguyên Khang là luật sư của Đặng thị, lão đại vừa ký hợp tác với Đặng thị vào ngày hôm qua thưa lão gia, lúc này Lãnh Nguyên Khang đứng lên bước đến trước Lâm Vũ cuối đầu chào: cháu là Lãnh Nguyên Khang xin kính chào bác tổng giám đốc Bạch thị.

Lâm Vũ ngạc nhiên hỏi: Đặng thị nào? Ở đây chỉ có một Đặng thị thôi, vậy tổng giám đốc của anh tên gì?

Nguyên Khang nhìn ông cười nhẹ nói: dạ anh ấy là Đặng Gia Khiêm, con trai của tổng giám đốc Đặng Gia Đức, anh ấy ở Mỹ mới về tới thưa bác.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-1: Buổi tiệc tại Bạch gia (1)

Nghe Nguyên Khang nói Bạch Lâm Vũ mở to mắt nhìn Nguyên Khang tỏ vẻ ngạc nhiên nói: ồ thật vậy sao? Nó về đến khi nào, sao không sang gặp ta? Mà ta cũng không nghe ba mẹ của nó nói với ta về việc nó về nước.

Lãnh Nguyên Khang mời ông ngồi xuống ghế, anh cười nhẹ liền nói: dạ chúng cháu vừa về tới sáng hôm qua, liền tức tốc đến tổng công ty Bạch thị, để giữ đúng hạn ký hợp đồng hợp tác giữa hai công ty, nên chưa kịp đưa Gia Khiêm và nhà thừa bác.

Đúng lúc này Đặng Gia Khiêm vừa mở cửa phòng mở bước ra, Nguyên Khang liền bước đến kéo tay Gia Khiêm đi đến trước Lâm Vũ, Nguyên Khang giới thiệu: Gia Khiêm! "Đây là bác Lâm Vũ là ba của Tiểu thư Tuyết Đan đó".

Gia Khiêm nghe nói anh nhìn đến gương mặt người đứng trước mắt, anh như đã nhớ ra hai tay ôm chầm lấy người Lâm Vũ nói: Bác Bạch! Đã lâu rồi con mới gặp lại bác, con nhìn bác rất khỏe và còn rất phong độ lắm.

_Ha ha ha, Lâm Vũ vỗ nhẹ lưng Gia Khiêm ông nhìn kĩ từ trên xuống dưới người của Gia Khiêm liền mở miệng cười tươi nói: Gia Khiêm con đã lớn như vậy rồi sao, ra dáng đàn ông thành đạt lắm đó, mà còn đẹp trai y như ba con vậy, Gia Khiêm được khen liền đỏ mặt, ông lại nói: "con đã lập gia đình chưa?".

Gia Khiêm lắc nhẹ đầu nói: con chưa có, khi nào bác gặt đầu con mới có được vợ, Lâm Vũ ngạc nhiên mở to mắt nhìn Gia Khiêm hỏi: "sao lạ vậy?" Gia Khiêm cười nhẹ nhìn ông giải thích:

_Con yêu thích Tuyết Đan từ lâu rồi, bây giờ con mới tự tin quay về để theo đuổi em ấy, nhưng phải có sự cho phép của bác con mới an tâm, xin bác cho phép con chính thức được theo đuổi Tuyết Đan ạ.

Bạch Lâm Vũ hơi bất ngờ với những gì Gia Khiêm nói, thực ra ông đã âm thầm muốn Tuyết Đan lấy Lâm Nghiêm, ông không muốn con gái lấy chồng xa và rời khỏi Bạch gia và ông cũng biết Lâm Nghiêm yêu Tuyết Đan đã lâu lắm rồi, thật là làm khó cho ông, nhưng trong tình yêu không thể ép buộc được, suy nghĩ đã xong Lâm Vũ nhìn Gia Khiêm ông từ tốn nói: ta cho phép con theo đuổi nó, nhưng ta nói thật, con bé rất khó tính, từ trước tới giờ không ai dám đến gần nó cả, nên con phải kiên trì mới được, Gia Khiêm vui mừng cười tươi nhìn ông đáp: dạ con rất cảm ơn bác Bạch, con sẽ cố gắng hết sức để có được tình cảm của Tuyết Đan.

Hai người vẫn đang nói chuyện thì Hy Doanh bước đến cung kính cúi đầu nói: dạ thưa lão gia! Tiểu thư đã được chuyển qua phòng nghỉ rồi ạ, còn đại thiếu gia hai tiếng nữa mới ra phòng thưa lão gia, Lâm Vũ gật đầu, lại quay sang Gia Khiêm nói: chúng nó thật là muốn làm cho ta sợ chết hay sao ấy, vào bệnh viện mà chúng tranh nhau vào một lượt mới chịu, thật là khổ tâm với hai đứa này, thôi ta và cháu vào phòng của Tuyết Đan xem nó thế nào đã, Gia Khiêm gật đầu liền đứng lên cùng với Nguyên Khang đi theo sau ông.

Cả hai rời đi khuất, còn lại mấy người Hy Doanh, Tiểu Tuệ, Đồng Nhan và cả Đinh Phúc bốn người tụ lại to nhỏ, Hy Doanh thờ dài nói: "hai za! lần này anh Lâm Nghiêm có đối thủ cạnh tranh rồi " cần phải cố gắng mà thể hiện tình cảm, lấy được lòng của lão đại mới được, Tiểu Tuệ xen vào: theo em thấy là khó lắm, lão đại trước giờ không thích tình yêu, và ghét bị phái nam đeo dính, nếu cố mà đeo không khéo bị lão đại đánh cho bại liệt luôn không chừng.

Cả đám liền thờ dài ngao ngán, Đinh Phúc nhẹ nói: chẳng lẽ lão đại định ở vậy luôn sao? Cũng phải kết hôn chứ, theo tôi thấy cậu Lâm Nghiêm có cơ hội nhiều hơn, lão đại có vẻ quan tâm đến cậu ấy lắm, Đồng Nhan lại xen vào: không đúng đâu, lão đại sợ cậu Lâm Nghiêm lỡ gặp chuyện gì thì họ Bạch sẽ bị tuyệt hậu mà thôi.

_ "À thì ra là vậy" cả đám cùng nhau lên tiếng.

Tại phòng VIP dành riêng cho gia đình Bạch thị trên giường lớn Tuyết Đan vẫn còn ngủ vì tác dụng của thuốc mê, trên ghế salon ba người đàn ông đều nhìn người con gái nằm trên giường kia mà lòng đau xót, người đau nhất là Gia Khiêm, anh suy nghĩ: vừa gặp được người con gái mình yêu, ấy vậy mà lại không bảo vệ được cô, chỉ ngồi yên ở nhà nhìn cô xông vào nguy hiểm, mà không giúp được gì, thật là quá vô dụng, " nhưng suy cho cùng những sự việc này cũng do anh mà ra, bọn chúng đã theo dõi anh từ Mỹ qua đến đây, thật khôn kiếp mà, ta sẽ cho bọn bây không còn một cơ hội sống sót"

Dám đụng đến Đặng Gia Khiêm này và nhất là đụng vào người con gái của Gia Khiêm này chúng bay đã sắp hết tuổi thọ ở trên đời này rồi đấy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5-2: Buổi tiệc tại Bạch gia (2)

Gia Khiêm lúc này lo lắng nhìn qua Nguyên Khang nói: "cậu đi hỏi bác sĩ sao đến giờ Tuyết Đan cô ấy vẫn chưa tỉnh lại vậy?".

Nguyên Khang gật đầu liền đứng lên chuẩn bị rời khỏi, thì lúc này trên giường Tuyết Đan đã mở mắt, cô nhìn sang thấy ba ngồi đó, cô liền khẽ gọi:

_ "ba ơi!"

Nghe tiếng kêu ông liền nhìn sang phía giường bệnh, ông vui khi nhìn thấy được con gái đã tỉnh Lâm Vũ mừng quá đứng lên đi đến bên giường.

Gia Khiêm cũng liền thấy, anh vội đứng lên đi lại bên giường nhìn cô.

Tuyết Đan chống đỡ tay xuống giường để ngồi dậy, Lâm Vũ liền đưa tay đỡ con gái, cô nhìn người ba trước mặt liền nói: "ba con muốn về nhà, con không thích mùi bệnh viện".

Gia Khiêm nghe cô nói liền lên tiếng: "em vừa mới tỉnh lại nằm nghỉ ngơi theo dõi vài hôm hẳn về".

Tuyết Đan nhìn sang anh cô châu mày khó chịu nói: "một ít vết thương này có đáng gì, tôi không thích ở bệnh viện, mà chuyện của tôi, từ khi nào cho phép anh quảng vậy hả?"

Gia Khiêm cứng họng khi cô trả lời như vậy, lúc này Lâm Vũ xen vào: con à! Gia Khiêm nó nói đúng đó, nghỉ ngơi vài hôm rồi về, cô không trả lời, nhưng thay vào đó là cô giết ra hết dây truyền nước đang găm ở trên tay mình ra, cô giết hơi mạnh tay, nên những chỗ đó liền bị chảy máu, cả ba người đàn ông nhìn cô sửng sốt, trong khi cô nét mặt vẫn bình thản không có tí gì là tỏ ra đau đớn, bước chân xuống giường cô đi lại móc treo lấy bộ đồ của mình được treo ở trên đó, đi vào phòng vệ sinh thay đồ.

Lâm Vũ nhìn cô con gái, ông lắc đầu nói với Gia Khiêm: "con thấy tính tình của con bé rồi đó, con chịu nổi nó không?".

Gia Khiêm cười tươi với ông rồi nói: "con thích em ấy ở cá tính mạnh mẽ đó thưa bác".

Thay xong đồ Tuyết Đan cầm điện thoại, bấm một dãy số, bên kia chuông reo tiếng thứ hai có người nghe máy.

Tuyết Đan giọng lạnh lùng nói: "vào đây đưa lão gia và mọi người về tổng bộ dứt lời cô cúp máy".

lúc này cô mới quay sang nhìn Gia Khiêm hỏi: "anh điều tra được hang ổ bọn chúng ở bên Mỹ chưa?".

Gia Khiêm nhìn cô nghiêm túc khi nói về chuyện này, anh cũng nghiêm nét mặt đáp: "rồi đã tìm ra, và cũng đã cho người theo dõi chặt chẽ ngày đêm, cô gạt đầu nhìn anh liền nói:

_Đội buổi tiệc khao cho anh em xong, tôi theo anh qua Mỹ một chuyến giải quyết cho xong bọn chúng, Gia Khiêm nghe cô nói anh liền gạt đầu đồng ý.

Lúc này ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ, Tuyết Đan lên tiếng: vào đi!.

Được sự cho phép Đình Phúc cùng Đồng Nhan mở cửa bước vào, cả hai cúi chào mọi người, Đình Phúc lên tiếng nói: "dạ lão đại xe đã chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ "

Tuyết Đan gạt đầu, cô quay sang ba nói: "ba ta về thôi, khi nào anh hai tỉnh con vào với anh, ba cứ an tâm nha".

Lâm Vũ nhìn con gái ông đưa bàn tay xoa đầu cô nói: "con rất hiểu tâm tình của ba đó" cô cười nhẹ nhìn ông, cô nắm lấy bàn tay ông, cùng đi ra ngoài phòng, theo sau là Gia Khiêm, Nguyên Khang, cùng Đình Phúc và Đồng Nhan, trước khi rời khỏi Đồng Nhan cho đàn em canh giữ bảo vệ thật tốt cho nhị lão đại của họ.

Hai chiếc xe đưa họ về tổng bộ Bạch Gia mọi người nhìn cô đều phải nể trọng, thân bị thương mà vẫn lo lắng cho công việc, không một lời than thở đau đớn, ngoài việc sắc mặt cô nhợt nhạt, hầu như nhìn về bề ngoài không ai biết là cô bị thương, mọi người cung kính cúi chào lão gia cùng lão đại, rồi tất cả ai trở về công việc của người đó.

Tuyết Đan ngồi xuống ghé nhìn Đồng Nhan nói: "việc ở công ty thế nào rồi?"

Đồng Nhan nhìn Tuyết Đan đáp: "dạ công việc vẫn tốt thưa chị".

_Vậy còn về bên công ty Dương thị đạo này thế nào? Ông ta có hợp tác với công ty nào không?.

Đồng Nhan như suy nghĩ rồi lại nói: "có đó chị! Công ty bất động sản Đỗ thị".

Tuyết Đan suy nghĩ liền nói: "tôi cho em trong vòng ngày hôm nay mua lại Đỗ thị, và cũng cho họ cơ hội hợp tác với chúng ta, tôi không muốn hại người vô tội".

_Vâng thưa chị!.

Dứt lời Đồng Nhan bước chân rồi đi lo việc, Nguyên Khang lúc này nói theo: "tôi đi với cô, tôi sẽ hỗ trợ cho cô, với lại tôi ở đây buồn quá".

Đồng Nhan nghe anh nói vậy cô cũng vui vẻ gạt đầu, dù sao đi hai người vui hơn một, cả hai liền nhanh chân đi ra xe rồi khỏi tổng bộ.

Bạch Lâm Vũ nhìn con gái sắc mặt nhợt nhạt ông đau lòng lên tiếng: "con lên phòng nghỉ ngơi đi, ba dặn người nấu đồ bồi bổ cho con, khi nào có sẽ đem lên phòng cho con" ngoan ngoãn lên nghỉ ngơi nha bảo bối.

Tuyết Đan nhìn ông đầu cô khẽ gạt, cô quay sang Gia Khiêm nói: "anh ở trò chuyện với ba toi nha, tôi xin phép lên nghỉ ngơi".

Gia Khiêm ánh mắt đầy yêu thương nhìn cô, anh gật đầu nói: "em lên đi, tôi chờ bác Vũ về biệt thự của cha mẹ tôi dùng cơm"

Tuyết Đan gật đầu, cô liền cúi chào ba mình cùng anh rồi quay lưng đi vào thang máy lên phòng mình, Gia Khiêm cùng Lâm Vũ cũng bước ra xe, trước khi đi Lâm Vũ dặn dò đầu bếp nấu món gì tốt để bổ tốt cho máu để con gái bồi dưỡng, dặn dò xong ông cùng các hộ vệ lên xe hướng biệt thự của Đặng gia mà đến.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5-3: Buổi tiệc tại Bạch gia (3)

Hai tiếng sau đó tại phòng VIP của bệnh viện, Triệu Hy Doanh cùng Ngọc Tuệ hai cô đang nhàn hạ làm việc riêng của mình trên điện thoại.

Trên giường lớn Bạch Lâm Nghiêm một thân băng trắng tinh, nằm với tư thế sắp ngực, vì anh bị thương ở trên lưng, chung quanh dây chuyền nước biển, và dây trợ thở giăng ngang cùng máy đo điện tâm đồ, lúc này đôi mắt Lâm Nghiêm từ từ mở ra, anh liếc mắt nhìn chung quanh căn phòng, nhìn đến hai cô nàng đang ngồi ở kia, Lâm Nghiêm mặt nhọc lên tiếng gọi nhỏ:

_"Hy Doanh, Ngọc Tuệ"

Hai cô gái nghe tiếng gọi, họ liền nhìn về phía giường, hai cô chợt mừng rỡ khi thấy lão nhị đã tỉnh, cả hai đồng lên tiếng:

_"Nhị lão đại! Anh tỉnh rồi chúng em mừng quá, vừa nói hai cô bước đến gần giường."

Hy Doanh đến xem máy điện tâm đồ kiểm tra nhịp tim của anh, cô cười nhẹ nói: "anh ổn rồi nhị lão đại, giờ chỉ cần uống thuốc và thay băng, thoa thuốc trị thẹo, không lâu nữa sẽ khỏi hằn thẹo."

Ngọc Tuệ lấy ra điện thoại, cô bấm một dãy số, chuông điện thoại reo lên hai tiếng, bên kia Tuyết Đan nghe máy: "alo có chuyện gì em nói đi"

Ngọc Tuệ liền lên tiếng: "lão đại! Nhị lão đại vừa tỉnh thưa chị".

Tuyết Đan nghe tin cô trong lòng liền vui nói: "được tôi tới ngay, nghe xong cô liền cúp máy, cô đi thay đồ, liền vội đi xuống sảnh, cô gọi cho Đinh Phúc chuẩn bị xe, cô đi vào bếp liền dặn dò chuẩn bị cho hai phần canh bổ để đem vào cho anh trai."

Năm phút sau mọi thứ đều đủ, cô liền ra xe đến ngay bệnh viện.

Tuyết Đan bước chân nhẹ nhàng mở cửa đi vào phòng, cô đi đến bên giường, Lâm Nghiêm nhìn thấy Tuyết Đan anh mở miệng nói:

_"Tuyết Đan! Anh đau quá, và rất đói bụng nữa em à " cô nhìn anh đang làm nũng với mình, thật cô rất muốn cười, nhưng hiện giờ trong phòng lại có nhiều người nên cô đành im lặng."

Cô nhìn sang Ngọc Tuệ tay đưa hộp đựng canh bổ nói: "đồ ra chén, tôi đút cho anh ấy"

Ngọc Tuệ nhận lấy hộp, liền bước vào trong chuẩn bị.

Tuyết Đan nhìn sang Hy Doanh hỏi: "sức khỏe anh ấy thế nào?".

Hy Doanh nhìn Tuyết Đan đáp: "dạ sức khỏe của lão nhị ổn rồi thưa chị " Tuyết Đan gật nhẹ đầu, lúc này Ngọc Tuệ bung chén canh ra đặt lên bàn.

Tuyết Đan phát tay cho mọi đi ra ngoài, cô thấy tất cả đã rời đi, cô cầm lên chén canh, thổi nhẹ cho nguội bớt, Tuyết Đan ngồi đầu giường hay cánh tay đỡ nửa người trên của Lâm Nghiêm, cho anh nằm sắp lên đùi mình, cô với tay cầm chén canh mút từng muỗng đưa vào miệng anh.

Lâm Nghiêm, đôi mắt anh nhìn Tuyết Đan không hề chớp, trái tim anh lúc này đang đập loạn nhịp mất rồi, miệng thì vẫn vô thức há to cho cô đút cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-4: Buổi tiệc tại Bạch gia (4)

Bạch Tuyết Đan cuối cùng cũng dứt hết chén canh cho Lâm Nghiêm, cô nhìn anh trai hỏi:

_"Anh muốn dùng thêm không? Em đi lấy cho anh".

Lâm Nghiêm nhìn cô đầu lắc nhẹ, cô thấy vậy đi đến lấy nước cho anh uống, Tuyết Đan bàn tay cầm khăn lau miệng cho anh, miệng cô khẽ nói:

_"Anh à!"

_"Hơn một tuần nữa em sang Mỹ".

Lâm Nghiêm mở to đôi mắt nhìn cô, liền hỏi: "em sang đó làm gì?".

Tuyết Đan nhìn anh, cô biết anh không vui khi cô đi, cô nhẹ nhàng đáp:

_"Em qua đó cùng Gia Khiêm giải quyết đám tàn binh còn sót lại trong vụ vừa rồi, nếu không chúng sẽ là mối nguy hại về sau của chúng ta, diệt cỏ thì phải diệt tận gốc đó anh".

Lâm Nghiêm nhìn cô nét mặt như van nài nói:

_"Em có thể đợi anh khỏi, anh sẽ đi cùng với em được không?".

Tuyết Đan lắc đầu nói: "anh hãy nghỉ ngơi cho lành, em cùng Ngọc Tuệ và Đình Phúc đi cùng một số anh em được tuyển chọn kĩ càng, với lại mình phối hợp với bên Đặng thị nên anh an tâm, anh ở đây điều hành công ty cùng với Đồng Nhan, và lo cho ba nữa".

Lâm Nghiêm biết là không thể làm cô đổi ý, anh buồn bã im lặng nhắm mắt không nhìn cô nữa.

Tuyết Đan thấy anh như vậy cô khẽ lắc đầu cười nhẹ.

Lúc này ngoài cửa phòng có người mở, cô nhìn ra thì thấy ba cùng Gia Khiêm bước vào, cô liền đứng lên cuối chào ông. Lâm Vũ bước tới bên giường của con trai ông lên tiếng:

_"Tiểu tử con thế nào rồi?" Nghe tiếng ba hỏi Lâm Nghiêm mở mắt nhìn ông trả lời:

_"Con vẫn tốt thưa ba!"

Gia Khiêm nhìn Lâm Nghiêm anh cười nhẹ nói: "lâu rồi mới gặp lại cậu, tôi không ngờ lại gặp trong trường hợp này thật không vui chút nào, cậu mau lành, còn đi uống vài ly với tôi".

Lâm Nghiêm nhìn anh đầu khẽ gật, Lâm Vũ ngồi xuống ghế, quay sang nhìn Tuyết Đan hỏi:

_"Anh con nó ăn gì chưa?".

Tuyết Đan gật đầu liền đáp: "dạ con vừa cho anh ấy ăn xong, còn thuốc thì con chưa thấy Hy Doanh đưa, anh ấy cũng vừa tỉnh không lâu".

Lâm Vũ gật đầu lại hỏi tiếp: còn vết thương của con đã uống thuốc chưa? Mà con đã ăn cái gì chưa?.

Nghe ba hỏi cô đành im lặng, đầu khẽ lắc nhẹ, Lâm Nghiêm nghe cô bị thương ánh mắt của anh liền nhìn vào cô, anh lo lắng hỏi:

_"Tuyết Đan! Em bị thương ở đâu? Có nặng lắm không? Sao không nằm nghỉ mà còn vào chăm sóc cho anh như vậy chứ? Mà còn chưa ăn uống gì, em thật biết chọc giận người mà".

Lâm Nghiêm cầm điện thoại gọi cho Đồng Nhan, điện thoại reo lên hai tiếng Đồng Nhan bắt máy: alo nhị lão đại! Lâm Nghiêm lên tiếng hỏi:

_"Cô đang ở đâu?".

Đồng Nhan trong điện thoại liền đáp: "em đi lo việc thu mua công ty theo lời của lão đại".

Lâm Nghiêm lại nói: "sắp về chưa?" Đồng Nhan nhanh miệng đáp:

_"Sắp về rồi ạ!"

_"Khi về ghé mua cháo tổ yến cho lão đại, đem về tổng bộ".

_"Dạ em đã rõ!"

Lâm Nghiêm nói xong liền cúp máy, anh quay nhìn Tuyết Đan liền nói: em về tổng bộ nghỉ ngơi đi, ăn rồi uống thuốc đi, ở đây không cần em lo lắng, mau đưa ba về đi, anh nói xong quay mặt vào trong tường không nhìn cô.

Lâm Vũ nhìn thái độ của con trai, ông biết nó đang cảm thấy đau lòng, cùng thấy mình bất lực, không bảo vệ được người con gái mình yêu, vậy mà còn để cô chăm sóc lại mình, đối với người đàn ông đó là một sỉ nhục lớn, ông lên tiếng nói với Tuyết Đan:

"Con về tổng bộ đi, ở đây có Hy Doanh và Ngọc Tuệ rồi" Tuyết Đan gật đầu đứng lên, cô nhìn anh trai đang giận dữ, cô thở ra nặng nhọc rồi rời đi, Gia Khiêm tiễn cô ra xe rồi anh mới quay lại phòng bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5-5: Buổi tiệc tại Bạch gia (5)

Bạch Tuyết Đan ngồi trong xe cô suy nghĩ mong lung, cô nhìn sang Đinh Phúc nói:

"Đến Áo Ảnh uống vài ly"

Đinh Phúc nghe cô nói, anh liền quay đầu xe quẹo trái hướng quán Bar Áo Ảnh mà đến.

Xe dừng lại trước cửa quán Áo Ảnh, Tuyết Đan bước xuống xe, cùng Đinh Phúc và hai vệ sĩ, bốn người thông thả đi vào bên trong.

Các nhân viên thấy vị khách bước vào là cô, họ liền cung kính cúi đầu chào, mời bốn người vào phòng VIP dành riêng cho những có tiếng tăm.

Tuyết Đan thả người dựa vào ghế nệm, ngoài cửa phục vụ đã đem rượu và trái cây vào, rượu được khui và rót đều vào cho 4 ly trên bàn, Tuyết Đan tay cầm ly rượu khẽ nói với hai vệ sĩ: các người uống với tôi một ly thôi, ngoài ra cứ ăn thoải mái hiểu chứ?

Hai vệ sĩ liền cúi đầu, tay cầm ly rượu hướng về Tuyết Đan khẽ nói: "chúng em xin kính lão đại" lúc này cả bốn người đều cạn ly rồi uống cạn.

Uống xong hai vệ sĩ chỉ ngồi ăn, họ gọi thêm món ăn, thật sự họ chưa ăn gì, Đinh Phúc tiếp tục rót rượu cho lão đại, cả hai người tiếp tục uống, Đinh Phúc anh biết lão đại không vui trong lòng, nhưng lão đại không nói, thì anh cũng không dám hỏi, anh chỉ im lặng bồi lão đại uống rượu mà thôi.

Tuyết Đan giọng nói trong trẻo lên tiếng:

Cậu chuẩn bị bốn hôm nữa tổ chức tiệc khao anh em ở tổng bộ, cậu sắp xếp cho cẩn thận, chỉ dùng đầu bếp riêng của mình, huy động anh em phụ, vì tôi không muốn người ngoài biết chỗ của chúng ta, xong tiệc cậu theo tôi sang Mỹ giải quyết công việc cho xong, chọn ra khoảng hai mươi người giỏi nhất đi cùng, kiểm tra cho thật kỹ càng mới chọn, cậu nhớ chứ?.

Đinh Phúc nhìn lão đại anh gật đầu, cả hai tiếp tục uống rượu, uống hết chai rượu thứ hai Tuyết Đan đứng lên đi ra nhà vệ, lúc cô đi trở ra, trên hành lang bất ngờ một người đàn ông đâm sầm vào người cô, Tuyết Đan hơi chao đảo nhưng không té, người đàn ông nhìn về cô, hắt ta vói đôi mắt đỏ ngầu vì say rượu, hấn nhìn người đẹp trước mặt miệng liền nói:

"Ôi em gái xinh đẹp đi đâu mà vội vậy? Em đến đây phục vụ anh vui về đêm nay anh thưởng cho em nhiều tiền nha, gã đàn ông vừa nói hai cánh tay vươn ra muốn ôm lấy người của cô, Tuyết Đan nhẹ nhàng né tránh, đôi mày phượng cô chau lại, miệng cô khẽ mép nói với gã:

"Hãy rút khỏi mắt tôi ngay, nếu không đừng có mà hối hận".

Gã đàn ông nghe cô nói hấn ta cười lớn, ánh mắt đầy dục vọng nhìn trên người cô giọng điệu bòn cọt đáp:

"Ôi tiểu tinh! Em thật là cá tính, thật thú vị, tôi thích em rồi đây, tôi rất nóng lòng muốn được nghe tiếng em rên rỉ khi bị tôi chơi dưới thân, thật là kích thích, nào lại đây với tôi tiểu yêu tinh xinh đẹp.

Gã đàn ông vừa nói dứt lời, hấn nhào đến ôm Tuyết Đan, cô thật sự bị chọc giận.. Bốp..rầm, Tuyết Đan lách sang bên né cái ôm của gã đó, và liền sau đó là một cú đâm vào ngực, làm gã té ra xa trúng vào cái ghế gỗ ngã kêu lớn, gã đau lấy bàn tay ôm ngực, mắt trợn trừng nhìn Tuyết Đan gầm lớn:" người đầu bắt con đàn bà này về cho tao ".

Lời hấn vừa nói ra, trong các góc khuất xuất hiện sáu tên đàn ông lực lưỡng da đen, bọn họ mặc tây trang màu xanh đen, những tên đó tiến về Tuyết Đan ra tay.

Tuyết Đan hai bàn tay nắm thành quyền, cô đứng nhìn bọn trước mặt miệng nở nụ cười khinh bỉ, ba tên lao đến tung cú đá vào người cô, Tuyết Đan nhẹ nhàng né đòn.

Tại phòng VIP Đinh Phúc thấy lão đại sao đi lâu quá, anh ra hiệu cho hai đàn em đi ra tìm, hai người vừa đứng lên, lúc này cửa phòng mở bật ra, đi vào là phục vụ bàn, cậu ta thở gấp nhìn Đinh Phúc nói: quý khách anh mau ra phía nhà vệ sinh, tiểu thư đi chung với anh đang bị một đám đàn ông đánh ở trong đó.

_"Cái gì?"

_"Dạ đúng như vậy, các anh mau đến đó đi"

Vừa nghe xong cả ba phóng như tên bay về phía khu vực nhà vệ sinh, vừa đến khúc cua hành lang vào khu vệ sinh ba người đã thấy lão đại đang đánh hăng say, chung quanh là bốn tên da đen lực lưỡng, có hai tên đã nằm ngay đơ dưới nền đất, tức thời ba người phóng tới giao đầu với chúng, Đinh Phúc nắm tay lão đại đẩy cô ra phía sau anh để bảo vệ, cô lúc này an nhiên đứng sang một bên nhìn người của cô xử lý.

Trong vòng năm phút Đinh Phúc cùng hai đàn em đã cho mấy tên đo ván, anh quay sang Tuyết Đan xin ý kiến: "bọn này giờ tính thế nào thưa lão đại?"

Tuyết Đan không nhìn họ chỉ khẽ nói:

_"Đem về nhốt lại xử trí sau, nhất là tên khốn kia" cô nói nhưng mắt của cô lại liếc nhìn qua gã đàn ông đầu sỏ gây ra mọi chuyện này đang đứng ở góc kia, hần nghe cô nói, vừa sợ nhưng hần cũng ráng la lớn thị uy:"các người biết ta là ai không mà dám động đến ta hả? Ta là phó tổng giám đốc tập đoàn Dương thị, là em trai của Dương tổng,ta tên Dương chính Hùng, các người mà động vào ta là chỉ có con đường chết thôi có biết không?"

Tuyết Đan hai tay nắm chặt khi nghe đến tên kẻ sát hại cả gia đình mình, cô kìm nén cảm xúc, miệng nhết mép nói: "đem chúng về hết".

Nói dứt lời cô bình thần đi ra ngoài xe chờ.

Đinh Phúc gọi điện cho đàn em đem xe đến, đưa bọn thám hại này về căn cứ, anh cũng ra xe đưa lão đại về, anh nhìn qua kính xe anh thấy được ngay chỗ vết thương vừa phẫu thuật của lão đại, nó đang chảy rất nhiều máu, vì lão đại mặc áo trắng, nên giờ đây vết máu càng rõ ràng hơn, nhưng cô không hề bận tâm đến vết thương của mình, ánh mắt cô nhìn ra ngoài cửa xe, nhìn một cách vô hồn, Đinh Phúc biết giờ phút này lão đại đang rất đau lòng, cô lại nhớ về gia đình của mình.

Xe đã về đến tổng bộ cô vô hồn bước xuống xe đi thẳng vào bên trong, trong đại sảnh, Đặng Gia Khiêm đang ngồi cùng Đồng Nhan và Nguyên Khang, thấy cô về Gia Khiêm liền đứng lên đón cô, Tuyết Đan bước tới, màu đỏ của máu làm Gia Khiêm cùng hai người kia giật mình.

Đồng Nhan liền hỏi: "lão đại vết thương của chị chảy nhiều máu lắm, chị xảy ra chuyện gì vậy?".

Đinh Phúc từ ngoài bước theo sau cô, anh lên tiếng nói:

_"Lão đại ở quán Bar bị người trêu chọc, chọc không được nên bọn chúng ra tay, vì lão đại vận động mạnh nên đã động đến vết thương, chắc rách ra rồi".

Gia Khiêm tức giận liền nói: "chúng ở đâu? Nói, tôi đi xử chúng".

Đinh Phúc nhìn Gia Khiêm khẽ đáp:"bọn chúng đã bị đưa về đây hết rồi".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5-6: Buổi tiệc tại Bạch gia (6)

Nghe Đinh Phúc cất giọng nói, Gia Khiêm liền nhấn chặt hàng chân mày, ánh mắt nhìn Đinh Phúc có tia lạnh lẽo đầy nguy hiểm:

– Nói... chúng được giam ở đâu?

Bạch Tuyết Đan từ lúc bắt đầu vẫn luôn một mực im lặng. Ánh mắt lúc này của cô khẽ mang sự lạnh lẽo, giọng nói mang hơi thở khiến người ta không thể kháng nghị.

– Bọn chúng là của tôi, chưa có mệnh lệnh từ tôi không ai được phép động vào bọn chúng.

Vừa dứt lời Tuyết Đan làm lùi bước đi về phía thang máy đi lên lầu. Không ai thấy được ánh mắt xinh đẹp lạnh lẽo kia khi xoay người đã không che giấu được nội tâm gào thét trong lòng.

Bóng dáng đơn độc của cô để lại cho một đám người đứng ở đây nhìn cô đến ngây ngốc.

Đặng Gia Khiêm nhìn bóng dáng cô độc của cô như vậy lòng nhiều chứa đầy tâm tư phức tạp lo lắng, anh lại chuyển ánh mắt nhìn Đinh Phúc.

– Tuyết Đan, em ấy có tâm sự đúng không?

Đinh Phúc ở một bên gật đầu nhẹ, anh ở một bên chậm rãi ngồi xuống ghế, Gia Khiêm liền đi đến ngồi xuống kế bên, gương mặt Đinh Phúc cũng mang

sự phức tạp kèm theo tiếng thở dài liên nói.

– Cái tên trêu chọc lão đại không ai xa lạ chính là em trai của tổng giám đốc tập đoàn Dương thị. Kê mà năm xưa đã cho người giết hết cả nhà lão đại. Khi người biết hắn ta là em trai của tên đó, tâm trạng mới trở nên như vậy đây. Vết thương trong lòng của người lại đau, nên khi vết thương bên ngoài chảy nhiều máu mà cô cũng không hề có cảm giác gì, thật khiến tôi không biết làm gì cho phải.

Gia Khiêm bên cạnh cùng những người có mặt nơi đây khi nghe xong trong lòng cũng chứa nhiều sự xót xa và phức tạp đan xen. Đồng Nhan đứng lên miệng khề nói.

– Để tôi lên băng lại vết thương cho chị ấy, để như vậy mất quá nhiều máu sẽ không hay.

Đồng Nhan vừa cất bước đi, đúng lúc này Đinh Phúc đã nhanh chóng kịp ngăn cô lại, anh liền không nhanh không chậm nói, mang theo vài phần kiêng dè.

– Em không biết tính của Tuyết Đan hay sao? Trong lúc này hãy để yên cho em ấy, nếu em ngoan cố mà đến gần, anh chỉ sợ em sẽ bị thương mà thôi.

Nghe Đinh Phúc nhắc nhở bước chân của Đồng Nhan liền dừng lại, không phải cô chưa từng chứng kiến sự bùng phát tức giận của lão đại, nó thật là kinh khủng, phải nói là trên mức kinh khủng mới đúng, Đồng Nhan thở dài ngồi trở lại xuống ghế.

Đúng là khi một con người trải qua quá khứ kinh hoàng, trong lòng sẽ như có cái gai đâm sâu vào xương tủy vậy. Nó trở thành như một chấp niệm hay một thứ cấm kỵ được bảo vệ nghiêm ngặt. Nếu để người khác đến gần, chắc chắn họ sẽ bùng phát điên cuồng.

Mà lão đại của họ lại là một ví dụ điển hình. Nội tâm sẽ không cho ai có quyền chạm vào cũng không ai được quyền xâm phạm.

Một giọng nói lại phát lên bất thành linh, chính là Nguyên Khang có chút không yên lòng mà nói.

– Vậy chẳng lẽ cứ để vết thương chảy máu cho đến chết hay sao?

Đinh Phúc bất lực cúi thấp đầu, cả gương mặt mang sự đầy vẻ cam chịu.

Ở bên cạnh, gương mặt của Gia Khiêm đã không đủ bình tĩnh như ngày thường nhưng không ai có thể biết, lúc này trái tim anh đau không chịu nổi, anh liền đứng lên bất chợt bước chân vững chắc đi về phía thang máy, đưa tay bấm nút mở cửa bước vào bên trong, thang máy chậm rãi đóng cửa nhanh chóng đi lên trên tầng hai.

Đến tầng hai, anh chậm rãi cùng do dự bước từng bước đến trước cánh cửa phòng của Tuyết Đan. Bàn tay vươn ra đến tay nắm rồi khẽ chạm vào, đang do dự cầm đến nắm cửa xoay nhẹ thử. Anh lại không ngờ rằng cô ấy không khóa cửa. Đây nhẹ cánh cửa một chút anh nhanh chân bước vào bên trong phòng, ánh mắt tìm lấy thân ảnh của cô.

Bên trong khung cảnh chìm vào khoảng không gian màu đen, chỉ có duy nhất một bóng đèn nhỏ trên tường nơi treo bức tranh là sáng, Gia Khiêm nhíu mày đưa ánh mắt nhìn chung quanh tìm thân người của Tuyết Đan.

Dưới mặt đất, nơi góc tường một thân thể mỏng manh đang ngồi đó, một bên bàn tay mảnh mai trắng mịn đang cầm lấy chai rượu, còn bàn tay kia đang nắm giữ vật gì đó... nhìn kỹ lại hình như là một khung ảnh.

Bàn tay của cô nâng chai rượu lên miệng uống một ngụm, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào khung hình đó, không cần phải hỏi Gia Khiêm cũng biết đó là hình của ai rồi.

Chỉ là khung cảnh này khiến anh thật không thể chịu đựng nổi. Trong lòng như đang cuộn trào cảm giác mãnh liệt, sự cô độc cách ly này anh thật không thể chạm vào. Chính nó khiến anh không thể chấp nhận, anh muốn san sẻ cùng cô.

Gia Khiêm bước nhẹ đến gần bên cô, anh ngồi bệch xuống dưới đất kế cô, giọng nói nhẹ nhàng lại từ tốn lên tiếng.

– Em thật không nghĩa khí, trốn một mình uống rượu ngon thế này sao? . Uống một mình như thế không vui đâu đây... đưa anh uống cùng nào!

Bàn tay to lớn đầy nam tính của anh đưa ra trước mặt cô, Tuyết Đan ở bên cạnh không nhìn anh, nhưng cánh tay cầm chai rượu lại đưa qua cho anh.

Gia Khiêm trong mắt liền tràn đầy ý cười, bàn tay nhanh chóng cầm lấy chai rượu đưa lên miệng uống một hơi gần hết, rồi anh lại trả về cho cô.

Tuyết Đan cũng không nói gì cứ âm thầm nhận lấy rồi uống, rồi lại đưa cho anh, hết chai đó cô lại lấy ra từ trong tủ đựng rượu thêm hai chai, hai người ngồi bên cạnh nhau, không ai nói ai câu nào, cứ như vậy mà uống cùng nhau.

Tuyết Đan uống đến phân nửa của chai cuối, cô đã không còn tỉnh táo, cả người ngồi không vững phải dựa vào người Gia Khiêm.

Gia Khiêm mặc dù có say nhưng vẫn còn trụ được, còn chút tỉnh táo anh để cho cô ngồi vào lòng mình. Hai cánh tay rắn chắc tham luyến ôm lấy eo cô từ phía sau, mũi anh vô thức ngửi mùi thơm từ tóc cô.

Tuyết Đan trong cơn say cảm nhận được sự ấm áp lan tỏa, nội tâm trong tiềm thức tràn lên mãnh liệt, lời nói vô thức từ miệng phát ra, kèm theo run rẩy thân người.

– Cha.... mẹ... xin đừng rời xa con, hãy mở mắt ra nhìn con đi.... Làm ơn...

Gia Khiêm nghe thấy sự khẩn cầu từ cô, cảm nhận được thân thể cô run rẩy, trong lòng chợt dâng lên cảm giác chua xót.

Nội tâm thực sự của Tuyết Đan chỉ trong lúc say đến độ vô ý thức thì mới lộ rõ sự đau khổ cùng yếu đuối, mà ngày thường được cô che đậy rất kỹ càng.

Đối mặt với mọi người cô dùng một gương mặt lạnh lùng và quyết đoán, cùng tàn nhẫn với kẻ thù, không ai nhìn thấy được một mặt này hiện giờ của cô.

Anh khẽ ôm chặt cô vào lòng như thể muốn xoa dịu cảm giác lúc này của cô. Anh biết người như cô không muốn thể hiện sự yếu đuối để người khác thương hại và đồng cảm.

Nhưng anh hiện tại thật sự muốn có thể thay cô cùng nhau chịu đựng thứ đau khổ mà cô đang trải qua.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5-7: Buổi tiệc tại Bạch gia (7)

Gia Khiêm thấy Tuyết Đan đã ngủ say anh nhẹ nhàng bế cô nằm lên giường, bàn tay anh lấy ra từ túi quần điện thoại, anh bấm gọi cho Đồng Nhan, điện thoại reo lên, Đồng Nhan liền bắt máy, anh liền nói: Đồng Nhan em mau lên phòng thay băng vết thương cho Tuyết Đan đi, em ấy say ngủ mất rồi.

Bên kia đầu dây Đồng Nhan dạ liên tục rồi liền cúp điện thoại, cô từ phòng mình chạy sang phòng lão đại, trên tay cầm theo hộp cứu thương.

Bước vào phòng Đồng Nhan nhìn sang ghế nệm cô thấy Gia Khiêm đã gục nằm trên ghế ngủ say rồi, cô đi đến gần anh kiểm tra, nhưng mùi rượu nồng bay từ người anh vào mũi cô Đồng Nhan khó chịu đành tránh xa anh ra.

Đồng Nhan đến bên giường mắt thấy lão đại vì say mà ngủ ngon lành, cô lẹ tay cởi bỏ áo dính máu, rửa vết thương sạch sẽ, súc thuốc rồi băng lại, cô đi đến tủ quần áo lấy đại một cái áo mặc vào cho lão đại, tất cả đều xong Đồng Nhan đắp chăn cẩn thận cho lão đại, chỉnh chế độ máy sưởi cho ấm lên chút, vì cả hai người đều say sẽ dễ bị cảm lạnh mất, xong việc rồi cô liền quay trở ra khép cửa lại cho hai người họ ngủ, cô cũng quay về phòng mình nghỉ ngơi.

Đồng Nhan ý định muốn nằm xuống giường, thì bất ngờ cửa phòng cô có người gõ, cô liền nhanh chân ra mở, người đứng trước phòng không ai khác là Nguyên Khang cô nhìn anh lên tiếng hỏi:

_ Luật sư Lãnh anh tìm tôi có chuyện gì? Nguyên Khang nhìn cô cười nhẹ miệng khẽ nói:

_ Em có thấy Gia Khiêm ở đâu hay không?

Đồng Nhan gật đầu nói: " anh ấy say ngủ trên ghế nệm trong phòng lão đại, hai người họ chắc uống nhiều nên ai cũng say mềm " Nguyên Khang gật gù lại nhìn trên người Đồng Nhan anh nhẹ nói:

_ Vậy thôi tôi không phiền em nghỉ ngơi, tôi về phòng đây, nhưng tôi nói nhỏ với em điều này, anh cuối đầu xuống bên tai cô rồi nói: " thân người em rất hấp dẫn, em hãy nhớ lời của tôi nói, em là chỉ để cho một mình tôi ngắm thôi đấy, tôi mà biết em cho tên khác ngắm là không yên với tôi đâu" anh nói xong liền bất ngờ hôn lên má cô một cái, anh cười tươi quay lưng rồi đi, bỏ lại Đồng Nhan còn đứng ngây đơ ra đó mà chưa tiêu hóa kịp câu nói của anh.

Năm phút sau Đồng Nhan mới hiểu được cô tức giận nghiêng răng ken két, khi cô nhìn xuống thân thể mình, trên người cô chỉ mặc vồn vện chiếc đầm ngủ hai dây màu trắng, vải lại mỏng, bên trong trên dưới lại không mặc nội y mới chết chứ.

_ "Trời ơi! Cái tên kia hần thấy hết cả rồi " quá tức giận cô quay vào trong phòng bàn tay đóng mạnh cửa, làm tiếng vang lớn cả tầng lầu đều nghe rõ.

Bên trong phòng Nguyên Khang cười hạnh phúc, nhưng anh phải đi tắm nước lạnh đây, vì lúc này nhìn rõ cảnh xuân của ai kia, làm anh tăng vọt hỏa dục, anh đã rất cố gắng kiềm chế khi đứng trước mặt Đồng Nhan, về đến phòng là anh vào tắm ngay, thật là khổ tâm quá mức, nhưng anh đã quyết định theo đuổi cô, bất kể về làm vợ của mình mới được.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5-8: Buổi tiệc tại Bạch gia (8)

Tại phòng ngủ của Tuyết Đan lúc này Đặng Gia Khiêm anh mở mắt thức dậy, ánh mắt ngó nhìn chung quanh phòng nhưng anh không thấy Tuyết Đan đâu cả, anh cũng hiểu giờ này chắc cô đang bận lo giải quyết công việc, Gia Khiêm cũng bước chân rời khỏi phòng ngủ, anh cũng đóng cửa phòng cẩn thận, rồi xoay lưng bước đi về phòng của mình.

Vừa vào phòng Gia Khiêm nhìn thấy Nguyên Khang còn đang ngủ say như chết trên giường, điên nhất là tên này chỉ mặc mỗi chiếc quần nhỏ trên người mà ngủ, đây là thói quen của tên này, nhưng ở đây đâu phải là nhà riêng của mình đâu mà mặc như vậy chứ thật là điên với cái tên này mà.

Gia Khiêm bực mình anh ngó thấy cái móc áo treo đồ nằm trên kia, anh liền lấy xuống đi đến bên giường, Gia Khiêm nhắm ngay cái mông của Nguyên Khang mà đánh mạnh xuống.

Bốp.....bốp!

Á.....á.....á...Ui da đau quá, tên khốn nào đánh ông vậy hả?.

Nguyên Khang vì đau mà tỉnh dậy bàn tay đưa ra sau mông mà xoa xoa, miệng thì hét chửi om sòm, cặp mắt ngó nhìn xung quanh để tìm kiếm người vừa ra tay với mình.

Gia Khiêm đánh xong đứng vào một góc tường mà cười khoái trá, Nguyên Khang nhìn đến góc tường thì thấy cậu bạn của mình đứng đó trên tay vẫn còn cầm vật chứng vừa đánh người xong, miệng còn vui vẻ nhìn anh cười.

Nguyên Khang tức giận gào lớn: " Gia Khiêm tại sao cậu lại đánh tôi hả? Lão tử đây không có đập đuôi hùm của cậu nha ".

Gia Khiêm nhìn Nguyên Khang đang tức giận anh liền nghiêm mặt, nhìn cậu bạn từ tốn trả lời:

_ Cậu biết đây là đâu không hả?

Nguyên Khang nhẹ lời nói: thì là tổng bộ của Bạch gia, nhưng liên quan gì đến chuyện cậu đánh tôi chứ?

Gia Khiêm nhìn Nguyên Khang lại nói: " cậu nhìn trên người cậu xem cậu đang mặc cái kiểu gì? "

Nguyên Khang liền nhìn xuống người mình, anh ngược mặt lên nhìn qua Gia Khiêm rồi bình thần đáp: " thì tôi mặc như vậy ngủ quen rồi không phải cậu chưa từng thấy đâu? "

Gia Khiêm nghe cậu bạn mình nói anh lại bực mình giọng nói hơi lớn tiếng: " nhưng đây là Bạch gia, chứ không phải nhà của cậu nha, mà ở đây nữ lại nhiều nữa, cậu ăn mặc như thế coi sao được chứ, tôi nói cậu hiểu chứ?.

Nguyên Khang nghe bạn nói vậy anh đã hiểu ra vấn đề, anh liền gạt đầu với Gia Khiêm.

Gia Khiêm nét mặt nghiêm túc nhìn bạn lại nói: cậu vào trong vệ sinh cá nhân đi, rồi tôi và cậu bàn một số việc.

Nguyên Khang gạt đầu,rời giường đi vào bên trong, Gia Khiêm cũng vào để vệ sinh cá nhân, anh ngủ vừa dậy chưa có làm gì cả.

Sau ít phút cả hai người đều đã xong việc vệ sinh của bản thân, Nguyên Khang đi đến quầy bar pha hai tách cape sữa nóng bụng đến đặt trên bàn ở bộ ghế salon, anh cũng ngồi xuống đối diện với Gia Khiêm.

Hai người uống một ngụm cape vào miệng, từ tốn nuốt xuống thưởng thức mùi vị của nó, Gia Khiêm lúc này mới nói:

_ Cậu có nói Phúc Hiền chuẩn bị tất cả cho trận đẹp loạn băng nhóm lần này của chúng ta chưa? Còn về bọn kia vẫn theo dõi tụi nó chứ, ngày mốt chúng ta và Tuyết Đan cùng người của cô ấy sang đó rồi.

Nguyên Khang đợi Gia Khiêm nói xong, anh từ từ đáp: " tôi đã sắp xếp ổn hết rồi, cậu hãy an tâm, chúng ta lần này chơi cho tụi nó không còn đường sống nữa " Gia Khiêm nét mặt bình thần đầu gật nhẹ tỏ ý hài lòng.

15:30 chiều chiếc siêu xe màu đen chờ Bạch Lâm Nghiêm về đến tổng bộ, các đàn em dàn hàng hai hàng nghiêm túc cuối đầu chào Lâm Nghiêm, đi kế bên trái, phải là Hy Doanh và Đinh Phúc, nếu không nhìn nét mặt xanh xao của Lâm Nghiêm thì không ai biết anh vừa mới bị thương, và được chữa trị, vừa được xuất viện về, đáng đi vững chắc oai vệ, gương mặt sắc lạnh, nghiêm nghị, vẻ đẹp như điêu khắc, làm cho bao trái tim phải nữ phải say mê.

Bạch Lâm Nghiêm cuối nhẹ đầu với các anh em của mình, rồi đi thẳng đến thang máy lên phòng riêng của anh.

Hy Doanh cùng Đinh Phúc theo sau vào phòng, nhẹ đỡ phần lưng cho anh dựa vào tấm lông thú mềm mại, Hy Doanh đi đến mở ra cái hộp nhỏ đựng thuốc lấy ra một phần thuốc đưa đến cho Lâm Nghiêm, cô kinh cẩn lên tiếng:

_ Nhị lão đại mời anh uống thuốc, Lâm Nghiêm gạt đầu đưa bàn tay đón lấy thuốc và ly nước uống nhanh mấy viên thuốc vào bụng.

Uống xong Lâm Nghiêm nhìn Đinh Phúc hỏi:

_Tuyết Đan đâu? Đình Phúc cuối đầu trả lời: " dạ lão đại đang đi kiểm tra chung quanh tất cả lần cuối trước khi buổi tiệc diễn ra vào tối nay ".

Lâm Nghiêm gật đầu, lúc này ngoài cửa phòng có tiếng gõ... Cốc... Cốc.... Cốc.

Hy Doanh đi ra mở cửa phòng, nhìn thấy người ngoài cửa cô cuối đầu chào: mời Đặng tổng cùng luật sư Nguyễn Khang vào trong.

Gia Khiêm bước đến bên giường nét mặt tươi tắn nhìn Lâm Nghiêm lên tiếng:

_Câu thể nào rồi Lâm Nghiêm? Vết thương đỡ đau nhiều không?.

Bàn tay Lâm Nghiêm đưa ra bắt tay Gia Khiêm miệng anh cười nhẹ nói: " tôi đỡ hơn nhiều lắm rồi, vết thương lành rất nhanh, cảm ơn cậu nhiều Gia Khiêm

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Cường hôn

Gia Khiêm cười tươi nhìn Lâm Nghiêm anh đi đến ngồi xuống ghế bàn tay cầm lên tách trà vừa được Hy Doanh rót cho mình, uống vào một ngụm anh từ tốn lên tiếng:

_Tối nay cậu có uống được rượu với tôi không?

Lâm Nghiêm gật đầu nói: " được chứ cậu cứ lo xa, có bác sĩ Hy Doanh của chúng ta ở đây thì cậu ngại gì ".

Hy Danh cười nhẹ mắt nhìn Lâm Nghiêm đáp: " nhị lão đại của tôi ơi, anh chỉ nên uống ít thôi, anh chỉ mới lành thôi đó ".

Lâm Nghiêm cười nhẹ nói: " đừng lo, em đừng lo tôi trai tráng khỏe mạnh a ".

Hy Doanh nghe anh nói vậy cô đành lắc đầu chịu thua, lúc này ngoài cửa Tuyết Đan bước chân nhẹ nhàng vững chắc bước vào phòng, hôm nay cô mặc đầm công sở màu xanh dương, áo ống ở bên trong, ở ngoài là khoác áo vest, mái tóc dài đen được cột cao gọn gàng, cô nhìn Gia Khiêm cô cuối nhẹ đầu chào anh, rồi liền dời mắt sang Lâm Nghiêm giọng cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Anh trai! Anh thấy trong người khỏe hơn nhiều không?.

Lâm Nghiêm nghe Tuyết Đan hỏi mình, nhưng anh trong lòng vẫn còn không vui vì chuyện cô sắp đi sang Mỹ mà không cho anh đi cùng lúc này anh vẫn trầm mặc, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, anh vờ như không nghe thấy lời cô hỏi vậy.

Hy Doanh thấy tình hình căng thẳng cô nhanh miệng trả lời thay: " dạ lão đại, vết thương đã lành rất nhanh và cơ thể nhị lão đại cũng đã hồi phục tốt lắm thừa lão đại ".

Tuyết Đan thấy anh trai như vậy trong lòng cô rất khó chịu, anh giận cô, không nói chuyện với cô, thà anh mắng chửi cô rồi thì thôi, chứ anh như lúc này làm trái tim cô chua xót, trên cuộc đời này cô chỉ có ba và anh là điểm tựa, là hạnh phúc, là điểm yếu nhất của cô mà thôi, đã nhiều ngày rồi anh không nhìn lấy cô, Tuyết Đan đau lòng không nói được, cô phát tay ra hiệu cho mọi người lui ra ngoài hết, mọi người đều hiểu nên tất cả cùng nhau rời khỏi phòng.

Tuyết Đan đi đến chốt lại khóa cửa, cô lúc này từ từ đi về phía Lâm Nghiêm đang ngồi trên giường, cô ngồi xuống giường đối diện với anh trai, bàn tay cô nắm giữ bàn tay của Lâm Nghiêm đưa bàn tay anh áp vào má của cô, miệng nhỏ nhẹ nói:

_ Anh trai! Anh không còn thương Đan nhi nữa đúng không? Anh ghét Đan nhi nhiều như vậy sao, anh không muốn nói chuyện với Đan nhi, không muốn nhìn Đan nhi nữa, Đan nhi rất đau lòng đó anh trai.

Lâm Nghiêm đang nhìn ngoài cửa sổ, bất ngờ anh nghe tiếng Tuyết Đan nói những lời này, trái tim anh co thắt, vì trong lời nói cô như sắp khóc, anh từ nhỏ không bao giờ làm cô buồn, cô muốn những gì anh đều cho cô, anh lo cho cô, bảo vệ cô, anh yêu cô em gái nuôi này mất rồi, giờ nghe giọng cô nghẹn ngào làm trái tim anh đau lắm.

Lâm Nghiêm từ từ quay sang anh nhìn Tuyết Đan anh thấy đôi mắt xinh đẹp của cô đã ngấn lệ, cô rất mạnh mẽ, chỉ riêng trước mặt anh và ba cô mới tỏ ra mặt mềm yếu này mà thôi.

Bàn tay anh đưa lên vuốt ve gương mặt xinh đẹp của cô, Tuyết Đan nhìn anh như mong đợi lời nói của anh nói với mình, anh không nói gì chỉ nhìn cô, bất ngờ anh kéo cô gần vào người anh, bàn tay đưa ra sau trổ sau đầu cô, môi anh nhắm ngay vào môi cô hôn xuống, nụ hôn anh nồng nhiệt, mạnh mẽ anh gặm nhấm cánh môi cô, thừa lúc cô muốn mở miệng nói lời phản kháng, anh liền đi vào bên trong khoang miệng, lưỡi anh du ngoạn bên trong nuốt lấy

vị ngọt ngào của cô.

Tuyết Đan bị hôn bất ngờ, cô dư sức hạ anh, nhưng cô nghĩ anh vừa bị thương chưa khỏi hẳn, nếu làm vậy anh có việc gì cô lại là người đau lòng hơn ai hết, nghĩ vậy mà cô không làm gì mặc anh hôn mình, nhưng cô thấy bất ngờ đối với nụ hôn của anh cô không thấy khó chịu, mà cơ thể như có luồng điện chạy trong người mình, cô từ từ hòa theo anh, mặc cho anh dẫn dắt, Lâm Nghiễm thấy Tuyết Đan không phản kháng anh, mà còn theo anh dẫn dắt trái tim Lâm Nghiễm hạnh phúc tột cùng, anh dần chuyển nụ hôn xuống dưới xương quai xanh xinh đẹp của cô, anh mút mạnh trên làn da trắng mịn của cô, để lại ấn ký của mình trên người cô, mỗi một nụ hôn, một cái mút mạnh của anh làm cả người cô rung rẩy, tê dại, người cô mềm nhũn ra vì sự kích thích lạ kì này.

Môi anh đã ở trước đôi nhũ hoa xinh đẹp của cô, tay anh kéo xuống chiếc áo ống trước mắt mình, vì mặt áo ống nên cô không mặc áo ngực, khi anh vừa kéo xuống, thì đôi nhũ hoa tròn trịa, trắng mịn xuất hiện ngay mắt anh, không suy nghĩ Lâm Nghiễm liền cúi xuống ngậm lấy một bên mà mút nhẹ...ừm.ừm.Tuyết Đan bị cảm giác xa lạ này khiến cô tê dại mà khẽ phát ra tiếng rên rỉ, bàn tay kia của anh cũng không rảnh rỗi, anh lại xoa nắn bên còn lại, Tuyết Đan lần đầu tiên tiếp xúc với cảm giác này cô không thể kiểm soát được sự thích thú của cơ thể mình, hai cánh tay cô vô thức ôm chặt lấy đầu của anh mà giữ chặt, cô sợ anh rời khỏi người mình.

Lâm Nghiễm rất hạnh phúc vì cô cũng có cảm giác với anh, anh lúc này muốn mượn nước đẩy thuyền, bàn tay anh như con rắn nhỏ lần mò xuống phía dưới váy của cô, đi đến điểm nhạy cảm của nữ giới, ngón tay anh xoay tròn phía ngoài chiếc quần mỏng của cô, động tác từ chậm rồi đến nhanh, miệng anh vẫn còn cắn mút nhụy hoa trước ngực cô, trên dưới phối hợp, Tuyết Đan đầu óc lúc này đều ngu muội, sự kích thích quá lớn làm cô lớn tiếng rên rỉ, cô bất ngờ rùng mình, tay chân co quắp lại, cô thét to lên liền đạt đến cao trào, anh nhìn cô như vậy lòng anh rất hạnh phúc, thừa cô đang yếu đuối bàn tay anh cời bỏ chiếc quần nhỏ của cô, nơi tư mật xinh đẹp của cô hiện rõ trước mắt anh, anh liền cúi đầu vào nơi đó mà thưởng thức mùi vị ngọt ngào của người anh yêu bấy lâu nay, vì mới lên đỉnh, nơi đó của cô càng thêm nhạy cảm, khi chiếc lưỡi của anh tiếng vào làm cả người cô liên rung động, cảm giác tê dại lên tới não bộ, Tuyết Đan không tự chủ liền lớn giọng rên rỉ, ở nơi đó nước ngọt chảy ra càng nhiều hơn Lâm Nghiễm mê mẩn mà thưởng thức.

Anh đang chìm đắm nơi đó, bỗng tiếng gõ cửa vang lên làm thức tỉnh Tuyết Đan lúc này, cô liền ngồi dậy, anh cũng dừng lại, hai tay ôm chặt lấy người cô vào lòng, anh khẽ nói bên tai cô:

_Tuyết Đan anh yêu em nhiều lắm, em hãy chấp nhận tình yêu của anh

nhà?.

Tuyết Đan nhìn anh hai má cô ửng hồng, cô nhẹ nhàng đáp:

_Chuyện đó tính sau nha, anh giờ phải dưỡng thương cho khỏi hẳn đi, nói xong cô mặc lại quần áo vào chỉnh tề,cô lấy khăn lau đi vết dịch vừa mới qua trận hoan ái mà nó ướt cả xuống nệm, cô đi vào nhà vệ sinh để tẩy rửa mùi khó ngửi của chính mình, anh cũng đi vào bên trong phòng thay đồ, anh chọn bộ lễ phục màu trắng mặc vào, vì cũng đã đến giờ nhập tiệc rồi.

Lâm Nghiễm thay xong đi ra mở cửa, Đình Phúc kính cẩn cuối đầu chào anh liền nói:

_Nhị lão đại! Lão gia đã đến và cho gọi anh xuống, Lâm Nghiễm nhìn Đình Phúc anh gật nhẹ đầu, tay anh đưa lên ra hiệu cho Đình Phúc lui xuống trước.

Tuyết Đan cô thấy Đình Phúc đã đi lúc này cô mới bước ra, cô rời khỏi phòng anh trai để về phòng mình thay đồ, trước khi rời khỏi cô còn bị anh trai kéo lại gặm nhấm môi cô một hồi mới thả tay cho cô rời đi, anh nhìn cô anh nở nụ cười hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Lâm Nghiễm ghen

Tại đại sảnh tổng bộ Bạch gia lúc này Bạch Lâm Vũ ông đang ngồi nói chuyện cùng với các bạn ông, trong đó có ba và mẹ của Đặng Gia Khiêm là Đặng Gia Đức và vợ là Lý Ngọc Tinh, cùng hai người bạn thân nữa là Lãnh Phú Cường, và Trần Phúc Hưng, cả năm người vừa uống rượu trò chuyện rất vui vẻ.

Bạch Lâm Nghiễm bước chân bình ổn đi đến trước các trưởng bối, anh liền cung kính cuối đầu chào họ:

_Con là Bạch Lâm Nghiễm xin kính chào các bác.

Mọi người liền ngừng lại cuộc trò chuyện, tất cả nhìn sang người vừa chào họ, Lý Ngọc Tinh lúc này nhìn Lâm Nghiễm bà cười tươi khẽ nói:

_Cháu là Lâm Nghiễm đó sao? Ôi đã lớn thế này rồi, cháu rất giống mẹ đó, mẹ cháu rất là đẹp và hiền thực, dễ gần gũi, cháu chưa lập gia đình đúng không?.

Lâm Nghiễm đầu gật nhẹ, bà Ngọc Tinh lại nói: ta có người cháu gái, con của em gái út của ta, con bé 21 tuổi thôi, làm bên thiết kế thời trang cho công

ty PN nổi tiếng khắp các nước, con bé mãi lo làm việc đến nay vẫn chưa có người yêu , đề ta hẹn cho hai đứa gặp mặt nha?.

Lâm Nghiêm chỉ im lặng cười tươi mà không nói gì, từ phía sau Đặng Gia Khiêm bước đến anh cuối đầu chào ba mẹ cùng các trưởng bối, rồi ngồi xuống bên ba mẹ mình.

Lý Ngọc Tinh nhìn con trai bà mừng quá ôm chầm lấy người cậu , bà thì thăm bên tai cậu:

_ Con khỏe không? Mẹ nhớ con lắm, sao không thường xuyên về nhà vậy con?.

Gia Khiêm cười tươi hai cánh tay anh ôm mẹ miệng cũng khẽ nói:

_ Con xin lỗi mẹ, vì lúc gần đây công việc nhiều quá nên con không về thường được, ba Đặng nhìn cậu con trai, ông cười nhẹ rồi quay sang Bạch Lâm Vũ lên tiếng:

_ Lâm Vũ tôi nói cậu chuyện này, theo tôi biết Gia Khiêm nhà tôi nó yêu con gái Tuyết Đan nhà anh đã nhiều năm rồi, nó nói nếu lấy vợ thì nó chỉ lấy Tuyết Đan, nếu người khác nó không lấy , anh đồng ý gả Tuyết Đan cho Gia Khiêm con tôi nha, chúng ta là bạn thân, nay trở thành xuôi gia vậy là tốt quá rồi anh thấy đúng không?

Lúc này hai người bạn của Lâm Vũ là Lãnh Phú Cường và Trần Phúc Hưng cũng đồng thời lên tiếng ủng hộ, ông Phú Cường lên tiếng:

_ Đồng ý đi Lâm Vũ, cháu Gia Khiêm thật xứng đáng làm con rể của anh đó nha, tôi thấy hai đứa nó rất xứng đôi, mọi người nghe nói xong đều cười vui vẻ chúc mừng.

Lâm Nghiêm từ khi nghe người lớn bàn đến chuyện hôn sự của Tuyết Đan, mà chú rể không phải là anh, trong lòng anh liền bộc phát con tức giận, " Tuyết Đan là của anh, người con gái này anh đã đau khổ âm thầm yêu bấy lâu, anh chỉ vừa thổ lộ với cô lúc chiều, mà bây giờ lại có nguy cơ bị người cướp mất, không Lâm Nghiêm này làm sao lại để chuyện đó xảy ra được chứ " hai bàn tay anh nắm chặt lại thành quyền anh đang kìm chế con giận dữ đang âm ỉ bên trong người mình.

Tuyết Đan mặc chiếc đầm dạ hội màu đỏ tươi, cổ áo được khoét hơi sâu làm nửa lộ, nửa hở nơi cặp ngực xinh đẹp của cô, chiếc váy được xẻ tà từ phần đùi đi xuống, lộ ra cặp chân thon dài, nước da trắng mịn màng, cô bước đến, không hẹn mà cả hai người Gia Khiêm cùng Lâm Nghiêm đều quay sang nhìn một lượt, hai trái tim nam nhân lúc này cùng đập hồi nhịp, hai tên đàn ông này nhìn cô không hề chớp mắt, tới khi họ bị tiếng gọi lớn của cô: Gia Khiêm, Lâm Nghiêm hai người tỉnh táo lại cho tôi! ".

Lúc này cả hai mới giật mình trở về hiện tại, các trưởng bối nhìn thấy cảnh này ai nấy cũng cười tươi mà lắc đầu, họ biết hai tiểu tử này bị trúng phải tiếng sét ái tình rồi nha , khổ cũng sắp đến rồi đó nha.

Tuyết Đan lễ phép chào các trưởng bối, cô nhìn sang ba mình cô nhỏ nhẹ lên tiếng: " ba đã đến giờ làm lễ khai tiệc rồi đấy ạ ".

Bạch Lâm Vũ gật đầu, ông liền đứng lên , mọi người cũng đều đứng dậy cùng bước qua khu vực lễ tiệc.

Bạch Lâm Vũ tuyên bố khai tiệc và nói về thưởng cho anh em đã cực khổ chiến đấu xác cánh cùng Bạch gia trong thời gian qua, thưởng như lời đã từng hứa, tất cả mọi người đều la lớn reo mừng, cùng nâng ly chúc cho Bạch gia càng ngày càng vững mạnh.

Gia Khiêm vui vẻ đi bên cạnh Tuyết Đan anh đi bên trái, còn Lâm Nghiêm cùng đi bên phải , cả ba người không hề tách ra, nói cho đúng là không tên nào chịu rời khỏi Tuyết Đan cả.

Đi lại gần ba người họ là Đồng Nhan, theo sát cô là Nguyên Khang , kế bên là Đinh Phúc theo sát anh là cô bé xinh đẹp Lữ Ngọc Tuệ, khổ nhất vẫn là Hy Doanh cô là bác sĩ nên cô cứ phải theo dõi tình hình của Lâm Nghiêm, nhắc nhở không cho anh uống rượu nhiều, và một người nữa mà mới từ Mỹ về đến nơi đó là Trần Phúc Hiền anh 23 tuổi anh là bác sĩ chuyên cả nội và ngoại khoa, anh là bác sĩ nổi tiếng đứng thứ nhì trên thế giới, là bạn thân với Gia Khiêm và Lâm Nghiêm, trên tay anh cầm ly rượu, miệng cười tươi tắn nhìn mọi người liến nói:

Nào hôm nay chúng ta phải say một trận ra trò nào, dứt lời tất cả cùng nhau cạn ly, Tuyết Đan vẫn giữ thái độ bình thản, không cười gì chỉ là cô hăng hái uống rượu mà thôi.

Cả đám cùng nhau chơi trò kéo, búa, bao, ai thua thì uống, cuộc chơi của bọn họ kéo dài đến tận 12 giờ khuya, Lâm Nghiêm thua nhiều nên bị uống quá , anh mệt mỏi đành trốn về phòng nghỉ ngơi, một lát sau Đồng Nhan cũng say khướt đi về phòng, nhưng khổ nỗi, phòng của cô thì cô lại không vào, nhằm ngay phòng của Nguyên Khang mà lủi vào, mà lại còn nóng quá lột hết đồ rồi nằm lên người của Nguyên Khang nha " phần này mong các bạn tự hiểu nhé ".

Còn cô bé Ngọc Tuệ nhà ta say quỵ lung tung, rồi còn khóc lóc thê thảm, Đinh Phúc đã say khướt mà còn phải bế cô về phòng, về đến phòng anh bị cô treu chọc khơi lên ngọn lửa dục vọng đã được anh kìm hãm bao lâu nay, hôm nay vì cô mà bùng phát dữ dội " ai ui người chịu khổ là cô nhóc nhà ta rồi nha ".

Cuộc chơi giờ chỉ còn lại 5 người, nhưng Gia Khiêm và Lâm Nghiêm chơi quá giỏi, người bị uống nhiều nhất lúc này là Phúc Hiền cùng Tuyết Đan, Hy Doanh là bác sĩ và có trách nhiệm lo cho vết thương của Lâm Nghiêm nên cô được phép uống ít, Tuyết Đan tửu lượng quá mạnh, nên dù bị uống nhiều nhưng cô vẫn còn chút tỉnh táo , cô nhìn lên đồng hồ thấy cũng đã trễ nên cô lên tiếng:

_ Thôi chúng ta ngừng lại đi, tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi đây, nói xong cô liền đứng lên, bước chân cô không vững mà đi vào trong thang máy đi lên

phòng của mình, Gia Khiêm mệt mỏi theo sau Tuyết Đan anh đứng trước phòng cô, anh gõ 2 cái, lúc này Tuyết Đan chậm rãi đi ra mở cửa, cô thấy anh chưa kịp lên tiếng hỏi anh, thì môi của cô đã bị anh hôn mất, nụ hôn say đắm cuốn hút, bị hôn bất ngờ, trong người lại có hơi men, làm tăng cao cảm giác của hai người lúc này.

Gia Khiêm ôm cả người cô lù vào trong phòng, anh đưa tay đóng lại cửa phòng, anh ép người cô vào tường, nụ hôn càng lúc càng mãnh liệt, cơ thể Tuyết Đan đầy rung động cô không kiềm nén được cảm xúc mà lên tiếng rên nhẹ.

Gia Khiêm càng hứng thú khi nghe được tiếng rên kiều diễm của cô, cả hai đều bị men say làm cho điên đảo, nhưng Gia Khiêm không có ý định làm tổn thương người anh yêu, nên anh chỉ làm cho cô đạt được hạnh phúc cao trào, anh ngừng lại bế cô vào trong tắm, thay đồ ngủ cho cô, đắp mềm cẩn thận, hôn lên trán cô một cái, miệng anh khẽ nói bên tai cô:

Tuyết Đan anh rất yêu em, nói xong anh nhìn cô, Tuyết Đan cũng đờ người vì câu nói của anh, anh cười tươi với cô rồi liền rời quay lưng rời khỏi phòng cô.

Anh về lại phòng của mình với một tâm trạng vui vẻ, Gia Khiêm lên giường nhanh chóng nhắm mắt mà ngủ, Tuyết Đan cũng vì say nên không lâu sau cũng ngủ mất.

Hy Doanh gọi thêm mấy anh em đi hai tên say mềm còn lại về phòng của họ, cô cũng nhanh trở về phòng của mình mà ngủ luôn, một ngày vui vẻ mà một muốn đứt hơi luôn, các trường bối vì lớn tuổi nên đã ra về từ rất sớm mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 8-1: Đồng Nhan cùng Tiểu Tuệ Làm Loạn (1)

7 giờ 30 phút sáng tại tổng bộ Bạch gia, một tiếng hét đầy uy lực được phát ra từ phòng của Nguyên Khang:

_Á.....á.....á..!

_ Nguyên Khang! Anh mau tỉnh dậy cho tôi!.

Nguyên Khang trong cơn ngủ ngon, anh bị một tiếng hét lớn kể bên tai, linh hồn anh liền nhập về với xác, anh theo quán tính mà ngồi bật dậy, rời khỏi giường, nhưng tiếp theo đó lại thêm một tiếng la, kèm theo lời chửi bới lớn:

_Á.....á.....Nguyên Khang anh là một tên bệnh hoạn, biến thái, dâm tặc, anh che cái thứ lẳng nhăng phía dưới của anh lại đi, thấy là muốn nôn mửa.

Nguyên Khang nghe cô nói những thứ lẳng nhăng trên người mình, anh liền cúi xuống nhìn xem cô đang nói về thứ gì, khi nhìn ra, anh liền cảm thấy ngượng, anh đỏ cả mặt mũi, anh quên mất tối qua cô và anh chiến đấu hăng say, cuối cùng gần sáng anh mệt quá nên ôm cô ngủ mà quên cả chuyện mặc đồ vào rồi, Nguyên Khang vội nhặt chiếc áo choàng tối qua cởi ra vắt đại xuống đất, anh cảm liền mặc vào, bước chân bình ổn anh đi đến ngồi trước mặt cô, miệng anh cười tươi khẽ lên tiếng nói:

_ Em đã là người của Nguyên Khang tôi, chỉ có tôi mới được chạm vào em, nếu em dám để ai vào mắt, thì lúc đó em sẽ biết sự độc ác của tôi ra sao, nói xong anh bá đạo hôn lên cánh môi mềm của cô, Đồng Nhan phần bên dưới thân sau một đêm kịch liệt bây giờ nó đau đớn đến độ không thể cử động được, cô tức giận cắn vào lưỡi của anh, một vị tanh và mặn của máu tràn ngập trong miệng của hai người, nhưng Nguyên Khang quyết định không thả môi cô ra, đến khi anh thấy cô có dấu hiệu khó thở, lúc này anh mới từ tốn buông tha cho cánh môi của cô.

Được buông ra Đồng Nhan tức giận tung một cú đấm...bốp, vào mắt trái của Nguyên Khang...bốp, một cái nữa vào bụng, lực đánh của cô không nhỏ, Nguyên Khang tay ôm bụng, nét mặt nhăn nhó, tay còn lại che mắt trái, miệng anh lầm thầm nói:

Đồng Nhan em sao lại ra tay mạnh như vậy hả? Em định mưu sát chồng em sao?.

Đồng Nhan nghe anh nói vậy, cô tức giận, nghiêng răng, nghiêng lợi, mắt mở to nhìn anh hét lớn:

_ Lành Nguyên Khang! Cái đồ biến thái, bệnh hoạn kia, tôi đồng ý lấy anh khi nào mà gọi chồng với con hả?

"Àm.....âm "

Đồng Nhan hét xong đồng thời chân cô dúi thẳng ra đập cho Nguyên Khang một cái vào ngực, anh liền té xuống giường, cả người anh trúng vào cái ghế gần đó, cái ghế lại trúng vào tường nhà, tạo ra tiếng động lớn.

Nguyên Khang liền ngồi dậy lao lên trên giường hai cánh tay ôm lấy người Đồng Nhan, cô lúc này tức giận quyết đánh cho tên này một trận ra trò, bằng thao tác nhẹ nhàng Đồng Nhan đã chiếm thế thượng phong, cô đè anh ở bên dưới, cả người cô tràn trề đè lên trên anh, chiếc áo khoác vì hai người dẫn co nên đã bung ra dây cột, cơ thể sáu múi của anh lộ rõ trước mặt cô.

Đồng Nhan liền đưa tay đánh túi bụi vào người anh.

Rầm!

Cửa phòng bất ngờ bị người đập mạnh mà bung ra, những người bên ngoài liền xông vào, trong đó có Hy Doanh và Gia Khiêm cùng mấy anh em trong tổng bộ.

Những gì họ vừa nhìn thấy làm cả đám người đỏ mặt ngượng ngùng, Nguyên Khang nhanh tay kéo mềm đắp lên cho Đồng Nhan, hai tay kéo người cô ôm vào trong lòng anh, che cho cô đỡ xấu hổ, miệng anh nhanh liền nói:

_ Hai chúng tôi đùa có hơi mạnh tay chút, thật xin lỗi đã làm phiền mọi người lo lắng rồi, anh nói xong , cả đám liền cười nhẹ gật đầu lui ra ngoài, Gia Khiêm lúc này trước khi rời khỏi anh thêm vào một câu:

Hai người cứ tiếp tục vui đùa đi, chúng tôi ủng hộ hai người, Gia Khiêm nói xong mắt nhìn vào bạn mình trên giường, khẽ nháy mắt ra hiệu với nhau, tay anh nhẹ nhàng đóng lại cửa phòng dùm cho hai người họ .

Thấy mọi người đã rời đi, Đồng Nhan lúc này mới dám xoay mặt qua, hai hàng nước mắt cô bắt đầu rơi xuống, hai bàn tay ôm mặt khóc tức tưởi, cô vừa thấy xấu hổ với anh em trong bang, lại vừa cảm thấy tức giận bản thân mình vì say sưa quá mà làm ra những việc bây giờ hối cũng không kịp nữa rồi.

Nguyên Khang thấy cô khóc, anh đau lòng thương xót, anh hai cánh tay ôm chặt cô vào trong lòng mình, bàn tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt cho cô, anh từ tốn nhỏ nhẹ từng lời nói vào tai cô:

_ Dương Đồng Nhan em hãy nghe rõ từng lời của anh nói!

_ Anh yêu em!

_ Thật như vậy, ngay lần gặp gỡ đầu tiên anh đã có cảm tình với em rồi, anh biết chắc em là người mà anh đã chờ đợi bấy lâu nay, anh biết nhất thời em sẽ không tin anh, nhưng anh sẽ chứng minh tình yêu anh dành cho em là thật lòng.

Anh xin em hãy cho anh một cơ hội để được yêu em, được bên em và chăm sóc cho em nha Đồng Nhan?.

Cô đang khóc, nhưng khi vừa nghe những lời nói chân thành của anh, trái tim cô chợt rung động, cô ngước gương mặt đầy nước mắt lên nhìn anh , cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Em có thể tin tưởng anh được không? Nguyên Khang liền gật đầu, anh liền cúi xuống hôn lên cánh môi mềm mại của cô, Đồng Nhan cũng vui vẻ đáp lại anh, hai người ôm chặt lấy nhau cả hai đều cảm thấy hạnh phúc thật sự là trong lúc này, cả hai cùng hòa làm một trong từng hơi thở dồn dập, từng tiếng rên rỉ yêu kiều, những giọt mồ hôi của cả hai lẫn vào nhau, tạo nên một bức tranh hạnh phúc ngọt ngào " phần chi tiết tùy mọi người suy nghĩ nhé ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8-2: Đồng Nhan cùng Tiểu Tuệ Làm Loạn (2)

Khác với Đồng Nhan cùng Nguyên Khang, bên phòng của Ngọc Tuệ và Đình Phúc cả hai đều cùng thức dậy một lượt, nhưng Ngọc Tuệ lại không la lối gì, cô vẫn nhớ ra tối qua là cô câu dẫn anh , đúng vậy chỉ vì cô yêu anh , nhưng mỗi khi Ngọc Tuệ dọ ý anh , thì Đình Phúc lại đem chuyện anh lớn tuổi nhiều, nên khi muốn cưới vợ thì phải chọn ngang tuổi, hoặc nhỏ hơn một, hai tuổi là được rồi, chỉ vì vậy cô không dám bày tỏ tình cảm của cô cho anh biết.

Tối qua cô đã cam tâm cho anh những gì quý nhất của mình cho anh, dù khi tỉnh táo anh không chấp nhận thì cô cũng không hối hận, đã yêu anh thì Ngọc Tuệ chấp nhận hết tất cả những điều sẽ xảy ra với mình.

Ngọc Tuệ vẫn nằm trong lòng anh., ngón tay cô vẽ vòng tròn trên vùng ngực săn chắc của Đình Phúc, rồi cô lại hôn lên viên đậu nhỏ trước ngực anh.

Cả người Đình Phúc khẽ rung động, vật cao ngạo phía dưới lại trở dậy, anh bất ngờ lật người Ngọc Tuệ cho cô nằm bên dưới người anh, đôi mắt đầy lửa ái dục lúc này đã thiêu cháy lý trí cuối cùng của anh , tách ra hai chân cô, anh đẩy mạnh vật cao ngạo vào sâu bên trong người cô, anh ra sức rong ruổi ra vào.

Kích tình qua đi anh vẫn nằm đó an ổn nhắm mắt nghỉ ngơi, Ngọc Tuệ bước xuống giường đi vào bên trong tắm rửa, hơn nửa tiếng trôi qua cuối cùng cô cũng xong , quần áo chỉnh tề cô bước ra , chân cô dừng lại bên giường cô đứng ngắm nhìn anh hồi lâu mới quay lưng đi ra cửa phòng.

Trước khi rời đi bất ngờ Đình Phúc lên tiếng nói:

_ Em bây giờ muốn đi đâu vậy?.

Ngọc Tuệ nghe anh hỏi mình, cô dừng lại bước chân, giọng bình thản đáp:

_ Tôi đi đâu không phải việc anh được quảng đâu, nói xong cô liền mở cửa rời khỏi phòng.

Đình Phúc nhìn bóng lưng cô rời đi, anh tức giận, hai bàn tay nắm chặt, anh suy nghĩ một chút rồi cầm lên điện thoại gọi cho đàn em thân tín, chuông điện thoại reo lên, bên kia đầu dây lên bắt máy

_ Anh Phúc có việc gì cần dặn? Đình Phúc bên này liền nói:

_ Lục Vỹ cậu mau cho người theo xác Ngọc Tuệ xem cô ấy đi đâu, làm gì, với ai, báo ngay cho tôi, nhớ phải theo sau bảo vệ cô ấy đó.

Lục Vỹ nghe chỉ biết dạ liên tục, Đình Phúc nói xong anh cúp máy, anh mặc đồ vào, ánh mắt anh nhìn lên giường, một màu đỏ chói mắt hiện rất rõ trên tấm trải giường màu trắng tinh, anh nở nụ cười hạnh phúc, vì người anh yêu bấy lâu, giờ đây cả thể xác cùng tâm hồn đều thuộc về anh, không niềm vui nào bằng cả, nhưng anh vẫn ngại mình lớn hơn cô nhiều tuổi, đến với cô thật là thiệt thòi cho cô quá nhiều rồi.

Từng bước nặng nề anh đi trở lại phòng của mình.

Tuyết Đan đã thức từ sớm, cô bận phải thu xếp đồ đạc cho chuyến đi vào sáng ngày mai, cửa phòng cô lúc này vang lên tiếng gõ, cô liền dừng tay lại bước ra mở cửa.

Lâm Nghiêm lúc này bước chân nhẹ đi vào trong phòng, Tuyết Đan nhẹ đóng lại cửa, rồi cô lại bắt tay vào làm tiếp công việc còn dang dở của mình.

Lâm Nghiêm ngồi vào ghế ánh mắt nhìn vào gương mặt xinh xắn của em gái nhỏ, trái tim anh lúc này không ngừng đập loạn, anh cứ nhìn như cũng không nói gì.

Ngọc Tuệ sau khi rời khỏi phòng mình cô gọi cho Đồng Nhan cả hai quyết định đi hưởng thụ trước khi lao vào nhiệm vụ sống còn vào ngày mai, Ngọc Tuệ gọi điện đến quán Bar PT01 đặt phòng VIP cho hai người, và cả chọn cho mình người tình một ngày đêm nay, cuộc gọi của cô đã bị người của Đình Phúc nghe được, khi hai cô rời khỏi tổng bộ, Lục Vỹ vội chạy đi tìm Đình Phúc mà báo cáo.

Đình Phúc cùng Nguyên Khang đang ngồi bàn chuyện ngày mai đi như thế nào, thì Lục Vỹ từ ngoài bước vào cuối đầu chào mọi người rồi liền kể tại Đình Phúc nói nhỏ, Đình Phúc nghe xong anh liền gào to: Ngọc Tuệ em giỏi lắm, dám lôi luôn cả Đồng Nhan vào cuộc nữa, Nguyên Khang đang nói chuyện với Gia Khiêm anh vừa nghe đến tên Đồng Nhan, Nguyên Khang liền quay sang Đình Phúc liền hỏi:

_ Đồng Nhan và Ngọc Tuệ đã làm gì?

Đình Phúc nhìn Nguyên Khang tức giận lên tiếng: " hai người họ đi Bar PT01 chơi, và tìm người chơi tình một ngày một đêm với họ đấy, Nguyên Khang trợn trừng mắt hét to:

_ Cậu vừa nói cái gì hả? Hai cô ấy tìm trai làm tình một ngày đêm sao?.

_ Thật không?

Lục Vỹ liền gật đầu nhìn Nguyên Khang nói: " chính em nghe chị Ngọc Tuệ gọi điện đặt phòng VIP ở đó và cả dịch vụ kia nữa, hai chị đã đi được nữa tiếng rồi ".

Nguyên Khang tức giận đập mạnh tay xuống bàn, miệng thảm thừ: " chết tiệt chúng ta mau đến đó ngay đi, Đồng Nhan em gan lắm đó, xem tôi về xử lý em ra sao nha " nói dứt lời ba người đàn ông phóng như bay ra xe mà chạy đi mất.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Con ghen bùng phát

Hai chiếc siêu xe phóng nhanh trên đường bất chấp luật lệ giao thông và những xe cùng lưu thông với nó, người cầm lái không ai khác là anh chàng luật sư Lãnh Nguyên Khang, ngồi ghế phụ là anh chàng Đình Phúc, hai gương mặt nổi đầy gân xanh đỏ, đôi mắt hùng hục tia lửa cháy, họ đang ở đỉnh điểm của cơn giận dữ, họ thật sự không ngờ người phụ nữ của mình lại dám chơi trò ăn vụng hoạn lạc sau lưng mình, chiếc xe sau là các đàn em thân tín của hai người.

Không bao lâu hai chiếc xe thẳng gấp tại một quán bar lớn, Nguyên Khang và Đình Phúc liền xuống xe đi thẳng vào bên trong, theo sau là Lục Vỹ các anh em trong bang hội.

Đình Phúc bước vào đi thẳng đến quản lý của quán anh lên tiếng nói:

_ Phòng của hai vị tiểu thư Đồng Nhan và Ngọc Tuệ ở đâu?.

Quản lý nghe anh hỏi gương mặt anh ta hơi ngại ngùng liền đáp:

_ Tôi xin lỗi các vị, ở đây có quy định không tiết lộ thông tin của khách hàng đến đây, xin các vị thông cảm.

Nghe quản lý nói vậy Đình Phúc tức giận nói lớn: " tôi hỏi lần nữa, là phòng mấy? Nếu không nói đừng trách chúng tôi tại sao ra tay không lưu tình chỗ của các người làm ăn ".

Quản lý cả người run rẩy khi nghe Đình Phúc nói, cộng thêm những người phía sau, ai nấy cũng mở to mắt nhìn anh, nét mặt họ như muốn ăn tươi nuốt sống người vậy, quản lý miệng lắp bắp nói:

_ Phòng VIP số 12 ạ, vừa nghe xong cả hai đi nhanh vào bên trong, các đàn em theo phía sau.

Nguyễn Khang cùng Đình Phúc đứng trước phòng 12 trái tim hai người đập dồn dập, họ sợ không biết khi mở cửa vào sẽ thấy những gì, Đình Phúc suy nghĩ xong quyết định đưa tay vặn khóa mở cửa bước vào theo sau là Nguyễn Khang.

Nhưng vừa bước vào một màu trong phòng có một màu xanh tím mờ ảo, một mùi thơm thoang thoảng bay ra làm người ta dễ chịu, hai bước chân trầm ổn tiếng sâu vào trong, một âm thanh vang lên đều đặn khiến cho ai nghe cũng phải ngưng ngừng, máu huyết sôi trào, đó là tiếng rên rỉ của người nữ, tiếng thờ đóc của phái nam, Nguyễn Khang cùng Đình Phúc vừa nghe anh xong, con tức giận liền bùng phát cả hai liền nhìn nhau như ngầm hiểu ý, nhanh chân bước vào bên trong sau tấm rèm chắn ngang trước mặt họ.

_ Các người đang làm cái trò vậy hả?.

Không hẹn mà cả anh chàng cùng lên tiếng gào to, vì cảnh trước mắt làm cho họ nổi điên.

Hai chiếc ghế quý phi, Đồng Nhan và Ngọc Tuệ đang nằm trên đó, mái tóc họ xõa dài, phần y phục họ chỉ mặc bộ đồ nhỏ xinh xắn, làn da trắng mịn, đôi môi mềm mại, cùng bầu ngực căng tròn tuyệt đẹp lộ rõ ra trước mặt hai tên đàn ông kia, bàn tay họ đang lướt đi trên cơ thể của các cô, còn hai tên nữa có nhiệm vụ hầu các cô ăn và uống rượu, trên màn hình ti vi lại chiếu phim người lớn, làm cho con người cảm giác càng hưng phấn, lúc hai anh chàng nhà ta nhìn thấy hai tên kia đang chăm sóc đến bầu ngực của các cô, con ghen tức lúc này không còn chịu đựng được Đình Phúc và Nguyễn Khang liền nhào tới nắm hai tên kia vùng đòn mà đám đá túi bụi, hai người còn lại thấy bạn bị đánh liền nhanh vào ngăn cản, liền bị hai anh chàng nhà ta đánh luôn.

Đồng Nhan và Ngọc Tuệ đang nằm say sưa hưởng thụ, nghe tiếng động hai cô liền mở mắt nhìn.

Đồng Nhan nhìn thấy được người đó là Nguyễn Khang trái tim cô lúc liền nhảy loạn, cùng hơi sợ, vì cô đã hứa với anh là cho cả hai một cơ hội, mà giờ cô lại lên anh đi chơi như thế này, lại còn bị anh bắt được, tình cảnh này giống y như vợ đi ăn vụng rồi bị chồng bắt gian tại trận vậy, có một cảm giác tội lỗi nha.

Ngọc Tuệ khi nhìn thấy Đình Phúc cô không cảm thấy lo sợ gì, ngược lại càng thấy thích thú hơn, cô biết thế nào anh cũng tìm ra mình ở chỗ này, nói đúng hơn là cô cố gắng bày để cho anh sập bẫy và quả nhiên anh đã trúng kế, cô nhìn một đám âm ỉ trước mặt, cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Các người làm loạn xong chưa? Nếu xong rồi phiền đi ra ngoài dùm, đừng làm mất hứng của chúng tôi.

Đình Phúc nghe Ngọc Tuệ nói anh tức giận tung một cú đánh dứt điểm vào tên nằm dưới sàn, anh liền nhanh đứng lên bước đến trước mặt Ngọc Tuệ anh tức giận gào lớn:

_ Ngọc Tuệ em là người phụ nữ của tôi, vậy mà em dám cả gan đi chơi bời với đàn ông sau lưng tôi thế này à?.

Ngọc Tuệ nhìn anh cô cười nhếch môi, lời từ tốn nói: " Đình Phúc anh có nói lộn không vậy? Tôi là người phụ nữ của anh khi nào, anh đừng nói với tôi là do chuyện tôi qua nhà? ".

_ Chuyện tôi qua tôi không cần anh có trách nhiệm với tôi, vì tôi thích nên mới chọn cùng anh làm chuyện ấy, anh hãy đi khỏi đây đi, tôi muốn ai chịu trách nhiệm là việc của tôi anh không cần lo lắng về chuyện đó đâu, tôi bây giờ muốn người đàn ông kia ở bên tôi, anh đi về đi, nói xong cô kéo anh chàng đang ngã dưới đất lên ý muốn hôn tên đó, không ngờ Đình Phúc lẹ tay hơn kéo tay Ngọc Tuệ ôm cả người cô vào lòng anh, môi anh liền hôn lên môi cô mà cắn nát.

Bên kia Nguyễn Khang đánh xong mấy tên kia anh liền từng bước tiến đến bên Đồng Nhan, cô bắt gặp lo sợ chân lùi về phía sau, anh thấy cô lùi, anh càng tiến lên ép cô vào bức tường, hai cánh tay anh định lên tường ngăn hết đường lui của cô, từ trên cao anh nhìn xuống thân thể cô phơi bày ra ngoài anh nghiêng rằng nói:

_ Anh tới qua cùng sáng nay chưa chăm sóc em tận tình phải không hửm? Nên mới làm cho em buồn quá, liền chạy đến đây tìm người để chăm sóc em đúng không? Được hôm nay anh sẽ chuộc lỗi với em, anh sẽ chăm sóc tốt cho em đến khi em hài lòng mới thôi.

Vừa nói xong Nguyễn Khang liền muốn bế cô lên nhưng Đồng Nhan đã nhanh né được, cô liền tung đòn đánh về phía anh.

Ngọc Tuệ bị Đình Phúc hôn quá mạnh bạo, khiến môi cô rất đau, cô tức giận liền cắn vào lưỡi của anh, bị đau Đình Phúc liền buông môi cô ra, Ngọc

Tuệ tức giận liền động thủ với anh, Đinh Phúc nhanh nhẹn né đòn, trong phòng lúc này là một đồng hồ hỗn loạn, kẻ đánh, người đỡ, kẻ rượt , người đuổi, Đồng Nhan tức giận cầm cái đĩa phóng tới Nguyên Khang, nhưng nó không trúng vào Nguyên Khang mà lại bay vào trán của Đinh Phúc, máu ở nơi đó liền phun ra, Ngọc Tuệ nhìn thấy cô lo lắng chạy đến lấy cái khăn sạch mà cầm máu cho anh , giọng cô nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Anh có đau lắm không? Nào mau ngồi xuống ghế đi, cô đỡ anh ngồi xuống ghế, tay cầm điện thoại gọi cho quảng lý chuẩn bị đồ băng vết thương mang vào cho cô, và dọn dẹp cùng khiêng mấy người bị ngất nằm dưới đất ra ngoài, hai cô lấy quần áo mặc vào chỉnh tề.

Nói xong chưa đầy năm phút đồ băng bó đã được đưa vào, những người kia đều được khiêng ra ngoài trả lại căn phòng đẹp đẽ như lúc đầu cho cô Ngọc Tuệ thuần thục băng lại vết thương cho anh, Đinh Phúc vui vẻ nhìn cô lo lắng cho mình, anh từ tốn hai cánh tay ôm lấy eo cô, miệng nhẹ nhàng lên tiếng:

_ Ngọc Tuệ anh yêu em, anh rất yêu em, hãy tha lỗi cho anh lần này nhé!.

Ngọc Tuệ đang dán miếng băng keo cuối lên trên miếng gạc ở trán anh, cô nghe anh thổ lộ lời yêu với mình, động tác làm liền dừng lại, cô mở cặp mắt to tròn nhìn thẳng vào mắt anh , để cô chắc chắn mình không nghe nhầm, anh nhìn cô ánh mắt đầy yêu thương , miệng anh hôn lên cánh môi mềm của cô nhẹ nhàng mút lấy vị ngọt của cô, hai cánh tay anh bế lấy cả người cô bước vào bên trong phòng mà cô đã đặt từ lúc đầu.

Nguyên Khang anh thấy hai người kia đã rời khỏi, bàn tay anh cũng kéo Đồng Nhan đi vào bên trong phòng còn lại, anh gọi điện thoại cho mấy anh em cứ ăn chơi vui vẻ, nhưng nhớ phải còn tỉnh táo đề phòng bất trắc xảy ra, một thì vào phòng mà nghỉ ngơi, ngày mai còn nhiệm vụ quan trọng, nói xong anh đặt điện thoại sang một bên, anh đề Đồng Nhan lên giường lớn mà bắt đầu cho cuộc trừng phạt của anh.

6 giờ sáng hôm sau hai người đang ôm nhau ngủ, thì bất ngờ điện thoại của Ngọc Tuệ vang lên, cô mò mẫm tìm điện thoại của mình, cầm lên điện thoại cô bấm nút nghe:

_ A lô!

Bên kia đầu dây giọng của Tuyết Đan lên tiếng: " mọi người đang ở đâu? 8 giờ bay, tôi không muốn mọi người có mặt trễ, Đồng Nhan nghe xong liền tỉnh ngủ, cô lay người Đinh Phúc miệng gọi lớn: " anh mau dậy lão đại vừa gọi 8 giờ bay lão đại không muốn chúng ta về trễ đâu.

Đinh Phúc liền tỉnh táo, anh đi qua gõ cửa phòng của hai người kia , Đồng Nhan cũng ngồi bật dậy vào trong tắm nhanh thay đồ, Nguyên Khang cũng nhanh vào tắm, không đầy hai mươi phút cả bốn người đều chỉnh tề, họ bước ra bên ngoài các anh em đã chờ sẵn, Đồng Nhan đi đến quỳ đưa ra thẻ vàng cho chủ quán cả tính tiền, cô không cần biết là bao nhiêu, nhận lại thẻ tất cả liền ra xe của họ mà phóng nhanh , hướng tổng bộ Bạch gia mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-1: Quyết chiến! (1)

Chỉ gần 30 phút cả đám người Đồng Nhan cùng Ngọc Tuệ đã về đến tổng bộ Bạch gia, bốn người ai nấy nhanh chân về phòng thay đồ, lấy những thứ cần thiết cho nhiệm vụ lần này rồi liền rời khỏi phòng ra máy bay riêng của Bạch gia lão đại đang chờ họ ở đó.

Lâm Nghiêm đứng cùng Tuyết Đan , nét mặt tỏ vẻ buồn bã vì không được đi cùng, anh nhìn mọi người lên tiếng dặn dò:

Các anh em lần này nhiệm vụ này rất đặc biệt, chúng ta phải lấy lại sự uy nghiêm của Bạch gia, phải cho những kẻ khác phải kính nể mỗi khi nhắc đến Bạch gia , các anh em phải cẩn thận và nhớ bảo vệ lão đại cho tốt, xong việc, sẽ thưởng lớn cho các anh em, thôi mọi người hãy xuất phát đi.

Lâm Nghiêm nói xong mọi người vỗ tay lớn, rồi tất cả chào Lâm Nghiêm lên máy bay, Lâm Nghiêm quay sang bắt ngờ anh ôm cả người Tuyết Đan vào lòng, hôn lên trán cô một cái miệng anh nói thầm bên tai cô:

Em phải bảo trọng sức khỏe của mình đó, đừng để bị thương có biết không?.

Tuyết Đan gật nhẹ đầu rồi liền quay lưng đi lên máy bay, theo sau là Gia Khiêm, Nguyên Khang, Đồng Nhan, Đinh Phúc, Ngọc Tuệ, bác sĩ Phúc Hiên cùng Lục Vỹ.

Chiếc máy bay lúc này cất cánh rời khỏi tổng bộ bạch gia , Lâm Nghiêm đứng nhìn mà miệng cười tươi, 20 phút sau một chiếc máy bay khác lại đáp xuống trong khuôn viên tổng bộ , Lâm Nghiêm cùng Hy Doanh và một trợ lý đặc lực, là cánh tay trái của anh, cô là Phùng Trúc An 24 tuổi, là một nữ hacker tài giỏi đứng nhất nhì quốc tế, cô giỏi võ, bắn súng rất chuẩn, hay e thẹn, nhưng là một sát thủ giết người không hề để lại dấu vết, là người được tính nhiệm trong lòng Lâm Nghiêm .

Lâm Nghiêm ra lệnh: " đi thôi! "

Chiếc máy bay liền cất cánh hướng nước Mỹ mà đến.

Máy bay của Tuyết Đan đã bay đến nước Mỹ và nó cũng đang nhắm hướng đến tổng bộ của Đặng Gia.

Về đến nơi trong tổng bộ đã chuẩn bị sẵn cơm tối cho mọi người, Tuyết Đan cùng mọi người tắm xong rồi dùng bữa.

Sau bữa ăn được nửa tiếng Tuyết Đan mở cuộc họp cùng các thành viên của hai gia tộc, phân rõ các vị trí cho từng nhóm, Gia Khiêm ngồi xe cùng Tuyết Đan, Tiểu Tuệ đi cùng Đinh Phúc đặt bom chỗ của chúng, Đồng Nhan cùng Nguyên Khang phía sau tiếp ứng phòng rủi ro bất ngờ, sáng 8 giờ 30 xuất phát.

Tuyết Đan lên tiếng dừng cuộc họp cô nói mọi người về nghỉ ngơi sớm, mai phải thức sớm, cô nói xong mọi người liền đứng lên cuối đầu chào các lão đại rồi từng người êm ả rút lui, ai về phòng người nấy.

Trong phòng họp giờ chỉ còn lại mấy người bọn họ, Tuyết Đan, Gia Khiêm, Đồng Nhan, Ngọc Tuệ, Đinh Phúc, cùng Nguyên Khang, mọi người cùng nhau uống cape trò chuyện. Tuyết Đan uống một ngụm cape cô nhìn Ngọc Tuệ dạn dò:

_ Đinh Phúc cùng Tuệ 5 giờ sáng dẫn theo vài thân tín đi đặt bom trước, và cứ chốt ở đó, để cùng tiếp ứng, nhưng nếu sau 20 phút lúc mọi người xuất phát đi mà vẫn chưa đến nơi đó, thì các người lần theo định vị ở máy của tôi mà tiếp ứng, nên phòng hồ trường hợp xấu, lúc đó Tuệ em cứ bấm nút kích hoạt cho bom nổ nơi của bọn chúng đi nhé.

Đinh Phúc cùng Ngọc Tuệ liền gật đầu, Tuyết Đan nhìn sang Gia Khiêm cô nhẹ lời hỏi:

_ Vũ khí đã chuẩn bị ổn hết chưa anh Gia Khiêm?

Gia Khiêm đặt nhẹ tách cape xuống bàn giọng từ tốn đáp:

_ Tất cả đều sẵn sàng, những vũ khí tối tân nhất đó em.

Tuyết Đan gật nhẹ đầu, cô uống hết ít cape còn lại trong tách, cô liền đứng lên, giọng nhẹ nhàng nói:

_ Thôi mọi người đi nghỉ ngơi đi.

Nói xong cô bước chân rời khỏi phòng họp, tất cả liền bước theo sau ai về phòng người nấy mà nghỉ ngơi, Ngọc Tuệ vẫn nắm cửa xoay nhẹ bước vào phòng mình, bất ngờ vòng eo của cô có người ôm chặt, cô ngửi được mùi thơm quen thuộc nên cô không phản kháng, không ai khác vào đây đó chính là Đinh Phúc của cô.

Đinh Phúc bước vào theo cô, anh đưa tay chốt lại khóa cửa, rồi liền bế lên cả người Ngọc Tuệ đi đến giường lớn, anh đè lên trên cô, đôi mắt khao khát đầy yêu thương nhìn cô miệng cười tươi khẽ nói:

_ Bảo bối anh yêu em!.....anh rất nhớ em đó.

Nói dứt lời môi của Đinh Phúc liền cuối xuống gặm nhấm đôi môi mềm mại của Ngọc Tuệ, màn đêm buông xuống, ánh trăng chiếu sáng hai thân thể đang hưởng thụ sự hạnh phúc bên nhau, tiếng rên rỉ yêu kiều của cô gái, cùng tiếng thờ dốc lên đỉnh hạnh phúc của đàn ông tất cả hợp lại thành một điệp khúc mê hoặc lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10-2: Quyết chiến! (2)

1 giờ: 05 phút theo giờ của địa phương, máy bay Bạch Lâm Nghiêm đã đáp xuống một biệt thự lớn của gia đình Trúc An ở Mỹ, sau khi tắm rửa ăn uống, Lâm Nghiêm ngồi trên ghế nệm, tay cầm tách cape uống vào một ngụm, còn Trúc An ngồi kế bên báo cáo tình hình của bên Tuyết Đan, anh đã nắm rõ hành động của cô, anh sẽ hỗ trợ cho cô, anh rất lo lắng cho cô vợ này của mình.

Lâm Nghiêm nghe xong chỉ gật đầu, lúc này Hy Doanh nhìn anh lên tiếng nói:

_ Nhị gia anh uống thuốc này đi ạ, và nằm xuống cho em sức thuốc ở vết thương phía sau lưng, anh mà có chuyện gì lão đại lột da em đó ạ.

Lâm Nghiêm cười tươi khi nghe Hy Doanh nhắc đến Tuyết Đan, anh biết Tuyết Đan rất lo cho mình.

Chân anh bước nhẹ vào phòng, anh cởi áo sơ mi và nằm sấp xuống, Hy Doanh đeo găng tay rồi liền thoa thuốc cho anh, ít phút sau đã xong, cô nhẹ nhàng rời khỏi phòng anh, đi về phòng của mình mà nghỉ ngơi.

4 giờ 20 phút sáng khi mọi người còn đang ngủ thì Đinh Phúc cùng Ngọc Tuệ đã dậy, họ chuẩn bị đi làm nhiệm vụ đã được giao.

Bốn chiếc siêu xe hiệu MC Laren P1 GTR màu trắng nhanh chóng rời khỏi tổng bộ Đặng gia với sự hướng dẫn của cấp dưới thân tín của Nguyên Khang, người này có tên Đức Duy, 21 tuổi, nghề nghiệp chính luật sư.

Khoảng hai mươi lăm phút chạy, cuối cùng cả nhóm đã đến nơi, đem xe đi giấu vào nơi an toàn, lúc này Ngọc Tuệ cùng

Đình Phúc mới thả bộ, len lỏi vào những đường hầm thoát nước của tòa nhà của bọn chúng, hai người chân bước không hề phát ra tiếng, họ nhanh nhẹn gài những trái bom vào các nơi trong khuôn viên tòa nhà, không đầy một tiếng họ đã hoàn thành và nhẹ nhàng rút lui, đi đến nơi đã được sắp xếp mà chờ đợi.

Một cái ống nhòm được đặt ngay cửa sổ nơi căn nhà bọn họ đang ở chờ đợi, nó có thể nhìn rõ ràng sang bên đó, Đình Phúc sẽ theo dõi động tĩnh của bên đó.

Đúng 8 giờ sáng theo giờ của địa phương, tất cả mọi người đều chỉnh tề, Tuyết Đan bước ra với trang phục vận động theo đúng phong cách của một sát thủ, kể cả Đồng Nhan, đặt biệt hôm nay gương mặt của Tuyết Đan được đeo mặt nạ phía bên thái dương có một biểu tượng hình hoa hồng bằng màu trắng.

Vì hai người nữ đều đeo mặt nạ, về cả chiều cao cũng ngang ngửa nhau, nên các đàn em không ai nhìn ra ai mới là lão đại, duy chỉ có các người trong các thủ lĩnh họ mới nhìn ra nhau.

Đồng Nhan lúc này quét mắt nhìn tất cả mọi người cô lên tiếng:

_ Xuất phát!

Tất cả đều lên xe, có tất cả 30 chiếc xe bọc thép chống đạn loại mới nhất, được trang bị khá tốt các thiết bị, cùng súng ống, đạn, bom, cùng các dụng cụ y tế, cả thuốc gây tê, thuốc giảm đau, thuốc hạ sốt loại mạnh nếu phải cần dùng đến, máy thở oxy chống khí độc, và nước uống, cùng thức ăn khô.

Gia Khiêm cùng Tuyết Đan lên xe đầu cùng sáu đàn em thân tín, còn Nguyên Khang thì ngồi cùng xe với Đồng Nhan và Lục Vỹ cùng mười người khác, ngồi vào xe các Nguyên Khang mở ra thiết bị giám sát ở bên ngoài, vì vậy mặc dù trong xe bích bùng, nhưng họ vẫn thấy được khung cảnh bên ngoài.

Đoàn xe xuất phát được năm phút, Tuyết Đan liền nhắn tin cho Ngọc Tuệ, lúc này hai chiếc điện thoại đều bắt đầu mở chế độ định vị, bên này Ngọc Tuệ nói với Đình Phúc:

_ Anh mau ăn hết phần ăn đó ngay cho em, lát nữa vận động lại không có sức.

Cô quay sang nhìn các anh em miệng cười tươi nhỏ nhẹ nói:

_ Các anh em an no đi, chuẩn bị chiến đấu.

Cả đám đàn ông nghe cô nói ai cũng vui vẻ ăn liền, Ngọc Tuệ cũng cúi xuống ăn nhanh phần của mình.

Xong tất cả nghiêm túc vào vị trí sẵn sàng, Đình Phúc vẫn theo dõi động tĩnh bên đó.....bất ngờ anh lên tiếng:

_ Tuệ em nhắn ngay cho lão đại, bọn chúng kéo băng ra ngoài rồi.....đi rất nhiều xe, khoản 15 chiếc xe chống đạn loại 14 chỗ, có cả vũ khí nữa, mau xinh lệnh của lão đại, không biết chúng nó đi đâu?

Ngọc Tuệ bàn tay bấm nhanh gửi tin cho Tuyết Đan.

Bên này điện thoại của Tuyết Đan có tiếng báo, cô cầm lên xem liền đưa cho Gia Khiêm đọc, cô lại nhanh tay bấm hàng chữ đưa qua Gia Khiêm cô cho anh biết suy nghĩ của mình

Nội dung tin: tôi nghi ngờ có nội gián trong Đặng Gia.

Gia Khiêm đọc xong liền gật đầu thay lời nói, như ngầm đồng ý.

Gia khiêm cầm bộ đàm lên nói:

_ Mười chiếc xe đầu dừng lại, tấp vào phía sau những tảng đá lớn, còn những chiếc khác vẫn chạy tiếp, súng lên đạn, đưa vào vị trí ngắm bắn chuẩn bị sẵn sàng.

Gia Khiêm vừa nói xong xe của anh và Đồng Nhan cùng tám chiếc còn lại đều tấp sang bên, chạy vào các tảng đá lớn gần đó mà dừng lại.

Đoàn xe còn lại vẫn chạy tiếp về phía trước, nhưng chưa chạy được bao nhiêu xa thì....âm....âm....

Đoàng.....đoàng, hai tiếng nổ lớn và những tiếng súng vang lên làm cả đoàn xe liền ngừng lại tấp vào hai bên đường, mọi người trên xe bắt đầu nổ súng đáp trả lại.

Ở phía dưới gương mặt của Tuyết Đan cùng Gia Khiêm và Nguyên Khang Đồng Nhan, nét mặt ai cũng tỏa ra khí lạnh lùng, họ tức giận vì bị người bán đứng, trong hai tiếng nổ vừa rồi, đã có anh em của họ bị mất mạng và bị thương, vì đạn bắn ra là loại đạn cối, có tính sát thương rất lớn, Tuyết Đan

nghe thấy nói:

_ Khốn khiếp tôi muốn kẻ nội gián đó phải do tôi trị tội Gia Khiêm à.

Gia Khiêm liền gật đầu, Tuyết Đan nghiêm lại nét mặt lớn tiếng ra lệnh:

_ Các anh em chúng ta cùng tiến lên giết hết bọn nó trả thù cho các anh em đã hy sinh.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10-3: Quyết chiến! (3)

Tuyết Đan cầm bộ đàm cô chỉ đạo cho mọi người, cô ra lệnh:

_ Những chiếc xe đang dừng ở phía đá lớn chia làm hai cánh trái, phải cùng rẽ sang đường khác đánh từ phía dưới của bọn chúng, chặn đứng đường lui của địch.

Còn những chiếc xe ở phía trên kia tập hợp lại tạo thành hình tròn chặn lối tiến của chúng, dùng tất cả vũ khí bom, và súng thực loại lớn, súng trường tấn công...vừa dứt lời thì. Bùm.....bùm.....bùm, nhiều tiếng nổ lớn vang lên nơi khúc đường núi đỏ, những chiếc xe bị tung lên cao nổ lớn, tạo ra những ngọn lửa lớn kèm khói đen mù mịt, những tiếng la ó, cùng những tiếng đạn bắn vang lên..... Đoàn.....đoàn.....đoàn.

Tuyết Đan ra lệnh không để tên nào sống sót, nên khi có một tên nào từ phía kia bung chạy ra liền bị những tay súng chuyên nghiệp của bên Tuyết Đan hạ gục, Gia Khiêm cùng Tuyết Đan ngồi trong xe chỉ huy thế trận lúc này phần thắng nghiêng về bên Bạch và Đặng gia, lúc này cô và Gia Khiêm bước xuống xe đứng nhìn người của họ đang rất hăng hái hạ gục đối phương.

Hơn một tiếng quyết chiến cuối cùng cũng đã giải quyết xong tất cả bọn chúng.

Gia Khiêm ra lệnh rút lui về tổng bộ, đoàn xe bắt đầu rời đi, chỉ chừa lại mười xe để chuyển xác các người đã mất về an táng, cùng chuyển những anh em đi bệnh viện của Đặng gia.

Chiếc xe của Tuyết Đan vừa chạy được năm phút thì cô đã phát hiện xe của họ đã bị đặt bom, và cũng vừa được kích hoạt không lâu, loại bom này nếu xe chạy quá chậm, hay dừng lại bom lập tức nổ, nên việc cho dừng xe là không thể được Tuyết Đan nhìn Gia Khiêm cô cảm điện thoại nhấn một hàng chữ đưa cho anh đọc:

_ Xe có bom! Và nội gián nhất định trong những người ngồi trên xe, phải tìm ra nó.

Gia Khiêm liền chau mày tức giận vì biết xe bị cài bom, lại là một trong những đàn em của mình, ánh mắt anh lúc này không dám quá lộ liễu biểu hiện sự tức giận vì không muốn tên kia biết.

Tuyết Đan đột ngột lên tiếng:

_ Đây các anh em bác sĩ Hy Doanh của chúng tôi có điều chế ra loại thuốc bổ rất tốt cho sức khỏe sau khi cần thẳng và vận động nhiều, tôi đây thường cho anh em mỗi người một viên bồi bổ cơ thể, rất cảm ơn các anh em đã vì Bạch gia và Đặng gia mà hết lòng tận sức.

Nói xong cô lấy từ trong túi áo ra một hũ thủy tinh nhỏ, chia thuốc cho từng người luôn cả tài xế xe, mọi người vui vẻ liền uống ngay, nhưng trong đó có một tên là uống sau cùng.

Năm phút trôi qua lần lượt ai cũng đau bụng muốn đi, Tuyết Đan nhanh cho xe chạy xác là có bãi cỏ cô kêu họ nhảy xuống, họ không hiểu gì, nhưng vẫn nghe lệnh mà nhảy hết trên xe giờ đây chỉ còn lái xe đang ôm bụng nhưng vẫn cố gắng lái xe, còn lại là một tên có nước da ngăm, tên này từ nãy giờ vẫn bình thường, Tuyết Đan nói lớn với Gia Khiêm:

_ Đóng cửa xe, giữ thăng khôn này lại, lời cô vừa dứt bất ngờ... Đoàn.....đoàn, hai tiếng súng vang lên liên tiếp.

Một là của tên đó bắn về phía Tuyết Đan nhưng Gia Khiêm kịp đỡ cho cô anh bị đạn bắn trúng vào trước ngực, Tuyết Đan liền nổ súng nhắm ngay đầu tên đó mà bắn, tên đó chết ngay tại chỗ.

Tuyết Đan liền nói với tài xế: " cậu mau xuống đây ôm Gia Khiêm nhảy ra khỏi xe mau, bom sắp nổ rồi, tôi sẽ đưa xe rời khỏi đây nếu không các xe phía sau sẽ bị ảnh hưởng, cậu nhanh đi.

Nói xong cô liền trèo ra phía trước xe, Gia Khiêm đau lòng nắm tay cô không muốn cho cô làm vậy, Tuyết Đan nhìn anh đầu cô lắc, miệng liền nói:

_ Đây là mệnh lệnh của tôi, là ý của tôi anh không được cãi lệnh, nói xong cô đánh mạnh vào cổ tay anh, làm Gia Khiêm bị đau bắt ngờ buông tay cô ra,

Tuyết Đan thừa dịp nhảy ra phía trước, hai bàn tay liền cầm lấy vô lăng xe mà lái, Tuyết Đan nhìn chung quanh tìm vị trí thích hợp để cho Gia Khiêm nhảy, cô nhìn thấy được một chỗ cô liền nói lớn:

_ Hai người mau nhảy đi không còn thời gian đâu, với vận tốc xe chạy bây giờ là 140 km/h Gia Khiêm cùng tài xế xe cùng nhảy xuống một đường dốc nhưng cũng có cỏ mọc nhiều, Gia Khiêm vì bị thương trước ngực nên cú nhảy không chuẩn xác, anh bị trượt ngã dài xuống dốc dào, đầu bị đập vào gốc cây bất tỉnh, tài xế thì ôm được cành cây nên vẫn nằm bên trên, anh ôm bụng tìm chỗ giải quyết bầu tâm sự trước đã.

Tuyết Đan vừa thả hai người xong cô liền đạp chân ga chạy như bay về phía trước, bỏ lại phía sau các chiếc xe trong đoàn với sự ngạc nhiên của tất cả mọi người.

Xe của Nguyên Khang liền dừng lại anh chạy đi tìm tài xế chiếc xe của Tuyết Đan để hỏi, lúc này tài xế vừa giải quyết xong đang hốt hải chạy ra anh nhìn thấy Nguyên Khang anh liền nói lớn:

_ Anh Khang! Xe của chúng tôi bị đặt bom, đã phát hiện ra nội gián, nó bị lão đại hạ rồi, nhưng anh Gia Khiêm đã bị thương và anh ấy cũng cùng nhảy ra khỏi xe với em một lượt, anh ấy bị ngã xuống dưới đó, còn em bị đau bụng quá, lúc này lão đại cho bọn em uống thuốc xổ, vì vậy mới tìm ra được nội gián đó.

Nguyên Khang lo lắng nói lớn: " lão đại đâu? " .

Tiểu Lục liền trả lời: " dạ bom sắp nổ lão đại phóng xe chạy rồi, nói sợ ảnh hưởng mọi người

Đồng Nhan mở to mắt nhìn về phía hướng xe của Tuyết Đan lúc này chạy, cô lên tiếng: " nhanh chạy theo tiếp cứu lão đại ngay đi ".

Đúng lúc này đoàn xe của Lâm Nghiêm vừa chạy tới nơi, anh liền xuống xe, bước nhanh đến bên mọi người liền lên tiếng hỏi:

_ Tuyết Đan đâu rồi?

Nguyên Khang liền lên tiếng: " lão đại đã lái chiếc xe có gài bom phóng nhanh về phía trước rồi.

_ Hà!

_ Trời ơi! Tuyết Đan của tôi, các người còn đứng đây mà làm gì? Mau chạy theo cứu Tuyết Đan mau.

Vừa dứt lời mọi người đều lên xe rồi phóng nhanh về phía trước.

Nhưng xe họ chạy không bao lâu....bùm..bùm, một loạt tiếng nổ vang lên đằng xa, kèm theo khói lửa bốc lên đỏ một góc trời, làm mọi chiếc xe đều dừng lại vì giật mình, duy chỉ có hai chiếc xe lao về trước, đó là xe của Lâm Nghiêm, cùng Đồng Nhan, họ rất lo lắng cho lão đại của mình, Lâm Nghiêm cả người đều lạnh run, hai bàn tay nắm lại để cố bình ổn cảm giác lo sợ của anh lúc này.

Anh sợ mất cô, mất đi người mà anh yêu đến tận tâm liệt phế, nếu mất cô anh cũng không còn tiếc cuộc sống này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Lo sợ mất đi em

Xe vừa dừng lại Bạch Lâm Nghiêm liền xuống xe, anh chạy nhanh đến nơi chiếc xe phát nổ, đôi mắt đỏ hoe anh cố mở to mắt để tìm kiếm một bóng hình người trong tìm, nhìn mãi Lâm Nghiêm chỉ thấy mảnh xác chiếc xe nổ tang tành khói lửa vẫn còn, Lâm Nghiêm trái tim đập liên hồi anh lo lắng miệng gào lớn:

_ Bạch Tuyết Đan!.....Bạch Tuyết Đan.....Tuyết Đan em xuất hiện ra đây cho anh.....Tuyết Đan ơi!.

_ Anh yêu em rất nhiều Tuyết Đan, hãy trở về với anh đi, em đâu rồi Tuyết Đan?.

Vừa gọi vừa hét, đôi mắt Lâm Nghiêm giờ đây cay xè vì khóc, anh không thể nào chấp nhận được chuyện cô gái bé nhỏ của anh ra đi như vậy.

Lâm Nghiêm nhìn về các thuộc hạ mà gào to ra lệnh:

_ Các người mau chia ra một số xuống dưới kia tìm Gia Khiêm, số còn lại mau cùng tôi xuống đây tìm lão đại mau lên! Lời vừa nói xong Lâm Nghiêm liền chạy nhanh xuống vực, bắt gặp những tiếng ngăn cản của mọi người.

Anh đang chạy gần tới chiếc xe thì bất ngờ chiếc xe lại phát nổ.

Bùm.....bùm.....bùm

Ở phía bên phải một bóng đen nhào tới Lâm Nghiêm, cả thân hình đè lên trên anh , hai cánh tay ôm trọn đầu Lâm Nghiêm để che chắn cho anh.

Tiếng nổ đã ngừng lúc này Lâm Nghiêm mới mở mắt nhìn lên người đang đè lên anh nãy giờ, cũng lúc này ánh mắt xinh đẹp cũng đang nhìn xuống anh , Lâm Nghiêm vì bất ngờ mà há to miệng, cặp mắt đen tròn mở to nhìn người trước mắt, sự hạnh phúc làm cho anh xúc động lời nói bị nghẹn lại ở cổ họng, hai cánh tay Lâm Nghiêm vòng qua ôm chặt cơ thể người con gái này, anh sợ hãi nếu ôm lỏng tay thì cô gái này sẽ biến mất khỏi mắt anh mãi mãi.

Lâm Nghiêm nhìn cô gái trước mặt miệng từ tốn nói:

_ Tuyết Đan anh yêu em!.

_ Chúng ta cưới nhau đi em, anh rất sợ cái cảm giác mất đi thứ mình trân quý nhất, cảm giác đó làm trái tim anh nó rất đau và kinh khủng lắm em có biết không?.

Nói lời vừa xong Lâm Nghiêm liền nhắm mắt của Tuyết Đan mà hôn ngấu ngiến, cô cũng hạnh phúc mà đáp lại nụ hôn của anh, cô bất chấp nếu có người nhìn thấy, cô không quan tâm đến chuyện đó, cô chỉ biết hạnh phúc được lúc nào thì cứ vui vẻ mà nhận lúc ấy mà thôi.

Còn về bên phía số người đi tìm Gia Khiêm, họ chia nhau tìm khắp nơi dưới đáy vực mà không thấy anh đâu, chỉ thấy được vết máu tươi trên thân cây, tìm mãi cho tới trời sụp tối bọn họ đành tạm dừng lại, dựng lều ở đó để sáng đi tìm sớm.

Cả nhóm người của Đặng Gia và Bạch Gia họ phong tỏa đường lên xuống của khu vực này, nhưng cũng may trên đây không có nhà dân ở.

Tại một thị trấn nhỏ của nước Mỹ trong căn nhà xinh xắn, trên chiếc giường trắng tinh Đặng Gia Khiêm đang nằm, vết thương bị đạn bắn đã được xử lý, đạn cũng được lấy ra , đầu thì bị băng kính mít, quần áo đã được thay, trên người anh giờ chỉ mặc chiếc áo thun mỏng nhẹ, quần sọc ngắn vải kaki mềm.

Trong nhà bếp một cô gái đáng người cao ráo, nước da trắng mịn, tóc nâu đen mượt mà, cô đang loay hoay nấu súp lơ mùi thơm bay khắp nhà.

Gia Khiêm từ từ mở mắt vì mùi thơm của thức ăn, làm cho cái bao tử lúc này nó biểu tình dữ dội mà anh phải tỉnh luôn.

Ngồi dậy Gia Khiêm nhìn chung quanh trong phòng, trong đầu anh thắc mắc đây là ở đâu?

Bước nhẹ chân xuống giường anh cảm giác đầu mình sao đau quá , cả phía trước ngực, Gia Khiêm đi vào bên trong nhà vệ sinh mắt nhìn vào gương soi anh đã hiểu tại sao mà mình đau rồi, anh trong đầu lại thắc mắc " mà tại sao lại bị thương như vậy, mà mình tên gọi là gì vậy ta? ".

Đang bận lo suy nghĩ, cửa phòng có người mở ra, anh liền bước đi ra khỏi nhà vệ sinh để xem ai vào.

Anh vừa đi ra thì nhìn thấy người vào là một cô gái trẻ mà lại rất xinh đẹp, trên tay còn đang bê một mâm thức ăn, cô nhìn thấy anh đã tỉnh lại, cô cười tươi nhẹ nói:

_ Anh Gia Khiêm qua đây ăn súp rồi còn uống thuốc nữa, không thì vết thương sẽ đau lắm đó.

Cô gái nói xong đặt cái mâm lên cái bàn gần đó, cô nhanh nhẹn đi đến đỡ lấy cánh tay của Gia Khiêm mà dìu anh đi đến chiếc ghế cho anh ngồi xuống, cô cũng ngồi xuống, rồi nhẹ nhàng cầm tô súp thổi cho nguội, cô từ tốn dứt cho anh ăn.

Gia Khiêm bị đờ người vì hành động quá đáng yêu của cô gái trước mặt, anh cũng vô thức há to miệng để cho cô dứt anh ăn một cách ngon lành, không hề có ý phản đối.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Mất trí

Đặng Gia Khiêm rất vui vẻ vì được cô gái xinh đẹp dứt ăn, anh say đắm nhìn gương mặt cô, trong suy nghĩ anh cảm thấy người này rất quen thuộc nhưng anh không thể nhớ nổi là ai, Gia Khiêm dừng lại nhìn cô lên tiếng hỏi:

_ Cô tên là gì?

_ Còn ở đây là ở đâu vậy? Vì sao tôi lại ở đây?.

Cô đang dứt anh ăn, nghe anh hỏi, cô dừng lại mắt nhìn anh cười nhẹ rồi từ tốn đáp:

Em tên là Nguyễn Hạ Huyền, em 21 tuổi, là bác sĩ khoa nội, chuyên về tim, em ở đây có một mình, trên đường đi làm về em thấy anh ngã ở bìa rừng nên

đem anh về đây.

Đầu anh bị va đập trúng, còn trước ngực thì bị bắn, anh không nhớ ra gì sao?

Gia Khiêm nhìn Hạ Huyền đầu anh lắc nhẹ, cô thấy vậy thôi không hỏi anh nữa, cứ để từ từ vậy, cô dứt cho hết phần súp còn lại trong tô cho anh xong.

Hạ Huyền đi vào dọn tô xong lấy thuốc và nước đưa cho Gia Khiêm uống, anh cũng rất vui vẻ uống nhanh.

Hạ Huyền thấy anh đã xong cô nhẹ nhàng đỡ anh vào giường ngủ, đắp chăn cẩn thận cho anh, cô mới nhẹ nhàng rời khỏi phòng đi làm một số việc của bệnh viện mà lúc chiều cô đem về nhà.

Ba tiếng sau đó những công việc Hạ Huyền đã làm xong, cô mệt mỏi rời khỏi phòng sách trở về phòng của mình, cũng là phòng Gia Khiêm đang nằm, vì trong nhà chỉ có một phòng nên Hạ Huyền bấm bụng ngủ chung với anh mà thôi.

Cô vào phòng thấy anh vẫn ngủ say, cô an tâm lấy quần áo đi tắm, cả ngày mệt mỏi giờ được ngâm mình trong nước ấm, thật không thích gì bằng, vì quá mệt mỏi mà Hạ Huyền đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trên giường lúc này vì khác nước nên Gia Khiêm tỉnh dậy, anh lấy nước để kế bên giường uống một ly, uống xong anh lại muốn đi nhà vệ sinh, nên xuống giường đi vào toilet.

Vừa bước vào bên trong một cánh cửa trước mắt là Gia Khiêm đỏ hết mặt mũi, trái tim anh đập loạn, phía chính giữa hai chân bắt ngờ trướng đau, người con gái trước mắt anh quá đẹp.

Nước da trắng hồng mịn màng, mái tóc dài mượt, dáng người cao ráo thon thả, sống mũi cao thẳng, môi hồng tự nhiên mềm mại, mắt to, lông mi dài cong vút.

Cô không mặc gì cả, cặp ngực to tròn, nhụy hoa phía trước hồng nhạt đang ửng, hiện bên dưới mặt nước, mùi sữa tắm hương hoa thơm dịu thật là hấp dẫn mê người.

Gia Khiêm nuốt nước bọt, anh đi đến, ngồi xuống mà ngắm nhìn Hạ Huyền, cả thân thể xinh đẹp đang lộ ra trước mắt anh, Gia Khiêm cuối xuống hôn lên môi mềm mại của cô, bàn tay vuốt nhẹ gương mặt xinh xắn của cô, anh rung động bởi cô gái này mất rồi.

Lúc này Gia Khiêm suy nghĩ "mà không biết cô tắm đã bao lâu rồi nhỉ" anh đưa tay xuống kiểm tra nước, anh giật mình vì nước đã lạnh ngắt, Gia Khiêm liền nhanh tay bế cô rời khỏi bồn tắm, ôm cô vào đặt cô lên giường, anh lấy khăn lau nhẹ người cho khô, anh đắp chăn cho cô và tăng lên độ ấm trong phòng, lúc này anh cũng trèo lên giường, hai cánh tay ôm chặt cô vào trong lòng mình anh cũng an tâm mà nhắm mắt mà ngủ.

Một ngày mới lại bắt đầu lúc này người của Bạch Gia và Đặng Gia đều đã dậy, họ nhanh chóng ăn sáng rồi lại lao vào cuộc tìm kiếm Gia Khiêm, chiếc xe chở Lâm Nghiêm và Tuyết Đan cũng vừa dừng lại, Tuyết Đan rất lo lắng cho Gia Khiêm, nên cả đêm cô không chợp mắt được, mặc dù kế bên Lâm Nghiêm đã cố gắng ra sức dỗ dành, tính của Tuyết Đan là như vậy, mỗi khi có anh em nào bị chuyện gì thì cô không thể nghỉ ngơi an ổn được đến khi lo cho người đó được ổn thỏa lúc đó cô mới an tâm mà ngủ.

Nên mặc dù trời còn rất sớm Tuyết Đan đã dậy để đến đây cùng anh em đi tìm Gia Khiêm

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tình cảm ái muội 2

Lời nói của Hạ Huyền chưa tròn thì môi cô đã bị Gia Khiêm chiếm lĩnh, anh nhẹ nhàng liếm mút dẫn dắt Hạ Huyền từ từ cũng nguyện ý hòa theo, đáp lại nụ hôn của anh.

Bàn tay anh không an phận bắt đầu vuốt ve bờ vai mềm mại lần lần đi xuống tấm lưng nhỏ nhắn mà xoa xoa, bàn tay còn lại đi lên phía trước mà xoa nắn nơi trước ngực tròn trịa của cô.

Anh hôn mỗi lúc càng cuồng nhiệt làm Hạ Huyền không thở được, lúc này anh rời bỏ môi cô mà đến nơi tròn trịa xinh đẹp mà liếm mút, anh ngâm trọn bên ngực của cô vào miệng mút mạnh.

Hạ Huyền lần đầu tiếp xúc thân mật với đàn ông, nên lúc này cô không thể kiềm chế được mà khẽ rên rỉ vì cảm xúc này quá lạ lắm tê dại.

Nhưng cũng lúc này lý trí cuối cùng còn sót lại làm cô bừng tỉnh và thế là.....bốp.....á.....á.....á.....á.....anh là tên vô sỉ, một tên khốn khiếp.

Một tiếng hét lớn gấp hai lần tiếng hét khi nãy, làm rung động cả ngôi nhà, Gia Khiêm lo lắng nếu để cô hét như vậy thế nào cảnh sát cũng tìm đến mà

thời anh quyết định làm cho cô im lặng ngay, nghĩ là làm anh nhanh tay lật người cô đè xuống nệm, anh liền cúi xuống hôn cô ngậm lấy môi cô, thừa dịp cô mở miệng muốn la, anh tiến vào trong khoang áo nút lấy lưỡi và vị ngọt của riêng cô.

Vì bị hôn Hạ Huyền không thể la lối nữa, cô bị anh hôn đến mê mẩn cô không thể kháng cự nổi sự kích này cả người cô thả lỏng cùng đón ý hùa theo anh, mặc nhiên để cho anh dẫn dắt.

Nhưng khi vật cao ngạo của Gia Khiêm đi vào bên trong của cô thì Hạ Huyền không thể im lặng được vì nó như bị xé rách một cơn đau khiến cô cong người lớn tiếng rên nói:

Gia Khiêm dừng lại đi em đau lắm, hai hàng nước mắt cô rơi lã chã, Gia Khiêm nhìn mà đau lòng, nhưng vì lúc này súng đã lên đạn phải bắn thôi.

Gia Khiêm bàn tay vuốt ve mặt Hạ Huyền giọng nói dịu dàng lên tiếng: " em hãy thả lỏng cơ thể một chút sẽ hết đau thôi, ngoan nghe anh, em kẹp anh chết mất, dứt lời anh cúi xuống ngậm lấy môi cô mà liếm mát.

Hạ Huyền nghe lời anh cô thả lỏng cơ thể mình, Gia Khiêm thừa lúc này bắt đầu luật động ra vào, ít phút sau cơn đau qua đi, tiếp theo là sự hưng phấn tê dại Hạ Huyền xúc cảm mãnh liệt hai cánh ôm lấy cổ anh mà cùng hưởng thụ cảm giác hạnh phúc của con người.

Nơi sườn núi nhóm người của hai gia tộc vẫn đang ráo riết tìm kiếm Gia Khiêm, Tuyết Đan nét mặt căng thẳng vẫn im lặng mà tìm, Lâm Nghiêm luôn kề bên cô, cùng cô tìm kiếm, mọi người không để cho bên báo chí biết, mọi người tìm kiếm một cách thầm lặng.

Tuyết Đan cử người đi đến nhà của các người đang sống gần nơi này mà hỏi thăm, trời đã quá trưa mọi người đành phải ngừng lại nghỉ ngơi dùng cơm, Tuyết Đan không thể nào nuốt nổi cái gì, Lâm Nghiêm lo lắng anh cầm chén cơm ngồi trước mặt cô anh bài ra gương mặt đau khổ nói:

Đan nhi của anh em mà không chịu ăn, thì anh cũng không uống thuốc, anh sẽ cùng chịu khổ với em.

Tuyết Đan nhìn về mặt tội nghiệp của anh mà muốn cười, nhưng nghe anh nói không chịu uống thuốc, thì cô thật sự lo lắng, vì vết thương của anh thật sự là chưa lành hẳn, cô lắc đầu chịu thua anh luôn.

Tuyết Đan há to miệng cho anh nuốt cơm cho mình, anh vui vẻ vì cô đã chịu nghe anh mà ăn cơm.

Gia Khiêm sau lần thứ năm muốn Hạ Huyền xong anh ôm cô vào tắm, rồi lấy đồ mặc vào cho cô và chính mình, anh để cô ngủ yên, đắp chăn cho cô xong, anh đi ra khỏi phòng, anh muốn nấu vài món ăn cho bữa trưa.

Tại nhà bếp Gia Khiêm theo cảm nhận mà làm món ăn, anh nấu một cách thuần thục, một tiếng trôi qua trên bàn đã có đủ các món ăn, canh, món mặn, rau trộn, rồi cả trái cây.

Nấu xong Gia Khiêm đi lên phòng, anh bắt cháp cô có chịu dậy không, hai cánh tay anh bế cả người cô ôm vào lòng rồi đi thẳng xuống bàn ăn dưới bếp, anh đặt cô ngồi trong lòng mình, hai mắt cô vẫn nhắm, Gia Khiêm cầm đĩa thức ăn để ngay mũi của Hạ Huyền mùi thơm của thức ăn làm cho cái bao tử của Hạ Huyền biểu tình dữ dội, cô đành phải mở mắt, cô chớp mắt nhìn anh, môi chu lên biểu tình không vui, Gia Khiêm nhìn cô cười tươi nói:

_"em chịu dậy rồi sao?".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 14: Tình cảnh ám muội _1

Ánh nắng buổi sáng len lỏi qua ô cửa sổ chui vào phòng ngủ, tại chiếc giường lớn có một đôi trai gái đang ngủ rất say, nếu như cô gái không bị ánh nắng làm chói mắt thì có lẽ họ vẫn sẽ ngủ đến trưa không chừng.

Hạ Huyền nhắm mắt vì ánh nắng sớm chiếu vào mắt, cô lười biếng từ từ mở mắt, cả người muốn động dậy tìm thể để ngồi dậy, nhưng sao người mình nó mát mát, mà eo lại nặng vậy a?.

Vì đang say ke nên cô chưa nhìn ra điều gì, cô vẫn cố gắng để ngồi dậy, nhưng không được, bực mình Hạ Huyền mở to mắt nhìn xem là cái gì đang đè mình như thế, bàn tay vén chăn ra, và nhìn xuống eo.

_ Hả! Cái bàn tay của ai vậy?.

Và khi nhìn kĩ lại thì.

_ " Trời ơi! Mình không có mặc gì cả.

Cả người Hạ Huyền rung rẩy vì sợ, cô từ từ quay đầu qua nhìn người nằm phía sau lưng và thế là!.

Á.....á.....a.....a.

Một tiếng thét to dài làm cho đàn chim đang đậu trên cành cây ngoài cửa sổ, vì nghe tiếng thét của cô chúng giật mình hoảng sợ vỗ cánh bay đi mất.

Gia Khiêm đang ngủ say nghe tiếng thét lớn anh liền ngồi phắt dậy, vì ngồi quá nhanh làm đụng chạm vào vết thương, hai bàn tay anh ôm lấy ngực đến ôm đầu, máu nơi vết thương trước ngực liền chảy ra ướt hết băng gạc.

Hạ Huyền nhìn thấy được vết thương anh chảy máu, bệnh nghề nghiệp của cô nổi lên, cô nhanh chân xuống giường đi lấy hộp thuốc, rồi nhanh nhẹn thay băng cho anh, khi đã thay xong cô mới phát hiện gương mặt của Gia Khiêm đang ửng đỏ, cặp mắt anh đang mê đắm nhìn cô.

Hạ Huyền thấy làm lạ lên tiếng hỏi:

_ Mặt anh bị gì mà đỏ lên hết vậy?

Gia Khiêm cười giảo hoạt mắt nhìn cô bé thơ ngây trước mặt, hai cánh tay anh bắt ngờ kéo cả người Hạ Huyền vào lòng mình, miệng cười nói:

_ Em là người khiến tôi phải phạm tội!.

_ Hà là ý gì?....hừm...hừm

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tình cảnh ám muội _3

Hạ Huyền nghe Gia Khiêm nói cô bực bội lên tiếng .

_ Chứ không phải do anh quấy phá giấc ngủ của em sao mà giờ còn hỏi lời thừa như vậy nữa.

Gia Khiêm nhìn môi cô chu lên phản đối mình, anh cười tươi vòng tay ôm cô càng chặt hơn, anh cúi xuống ngậm lấy môi cô mà cắn mút, khi Gia Khiêm thấy Hạ Huyền có biểu hiện khó thở lúc này anh mới buông tha cho cô.

Gia Khiêm nhìn cô thở hồng hộc anh cười nói: " bây giờ em có chịu ăn không? Hay là em muốn chúng ta tiếp tục vận động cơ thể như lúc sáng hửm? ".

Hạ Huyền nghe anh nói cô thật sự sợ hãi, cô nhanh miệng nói: " Được em ăn ngay nè ".

Dứt lời cô liền cầm chén lên mà ăn ngấu nghiến, lúc này Gia Khiêm mới bắt đầu cầm chén lên mà ăn.

Sau hơn nữa tiếng trôi qua hai người đã ăn xong, Gia Khiêm để cô ngồi ở ghế, anh lo dọn dẹp và rửa chén sạch sẽ, anh đi đến bế cô lên ôm vào lòng mình, miệng anh thì thầm bên tai cô.

Anh bế em vào tắm nha, sẵn em tắm dùm anh luôn, anh sợ ướt phải vết thương thì phiền em hơn thôi, Hạ Huyền nghe anh nói cô mắc cỡ đỏ hết cả mặt, cô vui mặt mình vào trong lòng ngực anh không dám ngẩng mặt lên nhìn anh, còn Gia Khiêm vẫn bình thản ôm cô đi trong phòng tắm.

Vào đến nơi anh đặt cô ngồi lên thành bồn tắm, anh mở nước và canh độ nước cho ấm vừa, lúc này anh mới nhẹ nhàng mở dây cột áo choàng trên người Hạ Huyền xuống, cơ thể xinh đẹp của cô hiện ra trước mắt anh, làm cho tiểu đệ vốn dĩ đang ngủ, bất ngờ thức dậy, anh nuốt xuống nước bọt, cố gắng kìm hãm dục vọng của mình xuống, vì anh biết cô vẫn còn rất đau sau cuộc ân ái lúc sáng nên không thể tiếp tục làm nữa.

Anh liền nhanh tay ôm đặt cô vào bồn nước, còn anh vơ lấy vôi sen mở nước lạnh mà tắm cho mình, bất chấp vết thương có ướt hay không, anh lúc này cần hạ hỏa dục xuống gấp.

Hạ Huyền mắt nhìn thấy anh tự làm ra cái trò tổn thương chính mình, cô lo lắng vết thương sẽ nhiễm trùng mất, cô không để ý mình thế nào cô liền đứng lên rời khỏi bồn tắm để ngăn cản lại việc làm của anh.

Nhưng vì phòng tắm ướt, sàn thì trơn khi chân cô mới vừa bước ra khỏi thì cô bị trơn cả thân trần trượt té nhào về phía trước, Gia Khiêm lúc này kịp thời nhìn thấy được anh liền quăng đi vôi sen, hai cánh tay chụp gọn người Hạ Huyền vào trong lòng, hai thân thể chạm vào nhau, cặp ngực tròn trịa đè sát vào lòng ngực của anh, hai cánh tay anh vì vô tình mà đặt ngay chỗ không nên đặt của cô.

Gia Khiêm mới vừa cực khổ hạ được dục vọng, ấy vậy mà tình cảnh này nó lại trở lại và càng tăng lên mạnh mẽ, cô đắm đuối nhìn vào mặt anh, Gia Khiêm lúc này cũng mê đắm nhìn cô, anh cúi xuống hôn lên môi, nụ hôn ngọt ngào và thật cuồng nhiệt làm hai người mê đắm.

Nụ hôn của anh khiến cho cô bị cuốn hút, hai cánh tay cô từ lúc nào đã ôm chặt lấy cổ anh, Gia Khiêm được sự chấp thuận của Hạ Huyền anh liền ôm

cô trở vào giường, đặt cô nằm xuống anh coi bỏ đồ trên người mình, anh liền lao vào cuộc chiến, mà cuộc chiến này luôn làm anh khao khát, cùng mê đắm, không bao giờ anh muốn dừng lại nó

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Chị em gặp mặt _ 1

Lâm Nghiêm cùng Tuyết Đan ăn cơm xong, hai người liền lên xe tiếp tục đi tìm Gia Khiêm, họ đi đến từng nhà trong khu vực mà hỏi thăm.

Hạ Huyền sau cuộc ân ái cô nằm trong lòng Gia Khiêm, giọng nói mang theo nỗi buồn cô lên tiếng.

_ Gia Khiêm ah, túi đồ ở trên bàn là những thứ em thấy được trong người anh, khi lúc em cứu anh về, điện thoại đã sạc pin cho anh rồi, cả cái bóp có tất cả chứng minh thư, cùng những giấy tờ khác của anh, anh hãy xem và gọi về nhà cho người thân đến đón anh, đừng để lâu họ sẽ lo lắng lắm đó.

_ Còn chứng mất trí tạm thời, vài ngày sẽ khỏi anh không cần phải lo lắng đâu.

Gia Khiêm nghe cô nói trong lòng anh thầm cười và suy nghĩ "thật ra anh đã nhớ ra, nhưng vì muốn được ở bên cô, muốn hưởng thụ hạnh phúc bình an thêm vài ngày rồi mới về, nhưng khi anh đi, nhất định phải có cô kế bên, trái tim anh vì cô mà rung động, anh hiểu được anh đã thật sự yêu thương cô, đối với Tuyết Đan tình cảm đó phần nhiều là thương cảm, thương xót cho một cô bé, mới có tí tuổi đã phải chịu cảnh mất người thân yêu, dần dà anh lại ngộ nhận là tình yêu.

"Nhưng khi gặp Hạ Huyền anh mới ngộ ra được anh yêu thật sự là cô gái này, mà anh có linh cảm, Hạ Huyền và Tuyết Đan có huyết thống chị em, khi về anh sẽ điều tra việc này".

Hạ Huyền nói xong đã lâu, nhưng chờ mãi vẫn không thấy anh trả lời, cô cứ nghĩ là anh đã ngủ, cô ngược mặt nhìn anh để xem anh thật đã ngủ say chưa, nhưng cô vừa nhìn lên thì chạm phải ánh mắt biểu lộ sự buồn bã, anh nhìn cô khẽ từ tốn nói.

_ Em ghét anh lắm đúng không?.

Hạ Huyền bất ngờ vì câu hỏi của anh, cô lắc đầu lia lịa, miệng nhanh đáp.

_ Em làm gì mà ghét anh chứ, anh ă nói lung tung gì vậy? .

_ Vậy sao em cứ muốn đuổi anh đi về hoài.

_ Không đâu! Anh hiểu lầm em rồi!.

_ Em sợ người nhà anh sẽ lo lắng nên mới nhắc nhở anh, anh báo với người nhà một tiếng cho họ an tâm thôi mà, chứ em có đuổi anh về đâu.

_ "Thật không?".

Hạ Huyền gật đầu lia lịa để Gia Khiêm tin tưởng.

Gia Khiêm nhìn cô anh cười tươi khẽ lên tiếng.

_ Vậy em ngủ đi, anh đi gọi điện chút xíu.

Hạ Huyền vui vẻ gật đầu, mắt cô nhẹ nhàng nhắm lại chìm vào giấc ngủ, lúc này Gia Khiêm xuống giường, anh cầm lên điện thoại của mình, bấm số của Bạch Lâm Nghiêm.

_ Bên này Tuyết Đan đang cầm lái, ánh mắt sắc bén cô nhìn chung quanh để tìm kiếm, thì bất ngờ điện thoại của Lâm Nghiêm reo lên, anh liền mở ra thấy được số của Gia Khiêm anh mừng rỡ liền bấm nghe.

_ A lô! Cậu hả Gia Khiêm?

Bên đầu dây Gia Khiêm lên tiếng.

_ Vâng tôi đây! Tôi vẫn tốt chỉ bị thương sơ sơ, đạn đã được lấy ra rồi, mấy hôm nay tôi bị mất trí nhớ tạm thời, giờ đã hồi phục.

Lâm Nghiêm nghe bạn nói vậy anh vui quá lại hỏi.

_ Giờ cậu ở đâu chúng tôi đến đón cậu về?

_ Gia Khiêm liền nhanh đáp: tối nay 19 giờ cậu và Tuyết Đan đến đây theo địa chỉ này dùng cơm với tôi, cậu cho anh em về nghỉ ngơi đi nhé.

Lâm Nghiêm ngạc nhiên không hiểu tại sao cậu ấy không chịu về ngay mà lại hẹn tối gặp dùng cơm nữa chứ, thật là con người khó hiểu, nhưng kệ chiều ý thôi, Lâm Nghiêm nói lời tạm biệt và hẹn tối gặp lại, bên kia Gia Khiêm tắt máy.

Tuyết Đan này giờ nghe cuộc nói chuyện giữa hai người cô cũng an tâm vì Gia Khiêm đã được bình an, cô quay đầu xe đi trở về tổng bộ, Lâm Nghiêm gọi điện báo cho anh em rút về nghỉ ngơi, vì đã tìm ra Gia Khiêm rồi, anh bây giờ rất hồi hộp xem Gia Khiêm có bí mật gì giấu giếm

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Chị em gặp mặt _ 2

Bạch Lâm Nghiêm cùng Bạch Tuyết Đan hai người trở về tổng bộ của Đặng Gia, lúc này tại phòng khách mọi người tề tựu đông đủ không thiếu ai .

Tuyết Đan bước tới gần mọi người cô liền lên tiếng nói.

_ Lúc này Gia Khiêm gọi cho anh Lâm Nghiêm bảo tối nay đến theo địa chỉ này dùng cơm với anh ấy, nói xong cô đưa tấm giấy có ghi địa chỉ cho mọi người, rồi cô liền bước đi lên phòng của mình cô mấy ngày nay không ngủ được bao nhiêu, giờ thật sự có chút mệt.

Lâm Nghiêm nhìn mọi người anh cười nhẹ lên tiếng: " mọi người chuẩn bị đi tối nay mình đi khám phá bí mật của Gia Khiêm " nói xong anh cũng bước đi theo Tuyết Đan lên phòng của họ.

Tuyết Đan vào phòng nhưng không khóa cửa cô biết lát nữa Lâm Nghiêm sẽ theo vào, cô lấy đồ đi vào phòng tắm, Lâm Nghiêm mở nhẹ cửa phòng bước vào, anh cũng cẩn thận khóa lại cửa .

Bước vào bên trong tai anh nghe được tiếng nước chảy trong phòng tắm, cô đang tắm trong đó, Lâm Nghiêm cởi đi áo khoác ngoài, treo lên móc, anh cởi luôn chiếc áo sơ mi trắng treo lên, anh ở trần lộ ra cơ bắp cuộn cuộn sáu múi rõ ràng, nước da trắng mịn không thua gì phái nữ, anh mệt mỏi nằm lên giường, mắt liền nhắm hờ chút cho đỡ mỏi, anh đang cố tình chờ Tuyết Đan ra để trò chuyện.

Mười lăm phút sau Tuyết Đan từ trong nhà tắm bước ra trên người cô mặc bộ đồ sọc ngắn mát mẻ ở nhà, tóc ướt được cô quấn nằm gọn trong chiếc khăn trắng lớn, vừa bước ra mắt cô đã thấy Lâm Nghiêm đang nằm trên giường, anh đang nhắm mắt ngủ, cơ thể anh cơ bắp cuộn cuộn lộ ra trước mặt Tuyết Đan thật làm cô bị lôi cuốn, cô lau ráo tóc xong, bước chân từ tốn cô đi lại bên giường ngồi xuống bên Lâm Nghiêm cô nhìn anh lúc ngủ thật sự là rất đẹp, người anh trai này đã bên cô từ nhỏ, những gì cô thích anh đều cho cô, anh bảo vệ cô tuyệt đối trong mọi vấn đề dù cô sai hay đúng anh đều đứng về phía cô, thật sự trong trái tim cô từ khi hiểu biết cô đã thương mến người anh này, bây giờ đây tình cảm đó đã vượt ra khỏi mức anh trai và em gái mất rồi.

_ Nhưng điều mà Tuyết Đan hạnh phúc nhất là chính anh cũng đã yêu cô giống như cô yêu anh vậy, chỉ có điều khác là cô không hề nói ra, chỉ có ngầm đồng ý mà thôi, vì còn tình cảm của Gia Khiêm cô phải nói rõ ràng với anh, lúc đó cô mới an tâm mà nói yêu Lâm Nghiêm

Bàn tay cô tình nghịch vuốt ve gương mặt anh, dần dần lại trượt xuống trước ngực, rồi xuống nơi cơ bụng sáu múi hấp dẫn của anh, ngón tay thon dài cô vuốt qua lại nơi bụng anh.

Lâm Nghiêm này giờ vẫn vờ ngủ, nhưng lúc này bị cô trêu chọc như thế này thì anh không còn có thể chịu nổi nữa rồi, anh liền mở to mắt nhìn cô bé nghịch ngợm trước mặt, anh bất ngờ lật cả người cô nằm xuống nệm, anh thì đè lên phía trên cô, đôi mắt anh đầy dục vọng nhìn cô say đắm, miệng khẽ cười nhẹ nói.

_ Em thật là biết cách giết người mà, em là người câu dẫn anh phạm tội, thì đừng trách kẻ phạm nhân này ra tay không dè dặt nhé, vừa dứt lời Lâm Nghiêm ôm chặt lấy Tuyết Đan môi anh liền nhắm đến môi mềm mại của cô mà hôn cuồng nhiệt, bàn tay anh cũng không ngoan ngoãn mà chạy loạn khắp nơi trên cơ thể thơm tho xinh đẹp cùng đầy hấp dẫn của Tuyết Đan

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chị em gặp mặt _ 3

Lâm Nghiêm hôn cuồng nhiệt làm cho thần trí của Tuyết Đan say mê cô cũng dần ý hòa theo anh, mà cũng không biết tự khi nào y phục trên người của

cả hai đã không còn nữa, da thịt đụng chạm nhau tạo ra một luồng điện chạy khắp thân thể của họ, sự ảm áp và kích thích của Lâm Nghiêm mang đến khiến cho Tuyết Đan mở miệng theo cảm xúc mà rên lên thành tiếng.

Bạch Lâm Nghiêm nghe được tiếng rên yêu kiều của Tuyết Đan, lúc này tạo cho anh thêm sự kích thích và cổ vũ, Lâm Nghiêm đặt tiểu đệ trước cửa hoa huệ của Tuyết Đan, anh nhìn đến gương mặt của cô giọng trầm ấm lên tiếng hỏi bên tai cô.

_ Tuyết Đan em cho anh nhé em!

Tuyết Đan mặc dù lúc này cô đang bị cảm xúc làm mê mẩn, nhưng cô vẫn biết được anh nói là ý gì, cô nhìn mặt anh cười tươi, bàn tay cô đưa lên vuốt ve gương mặt của anh, giọng nhẹ nhàng khẽ nói.

_ Được, tất cả những gì em có đều cho anh, Lâm Nghiêm em yêu anh!

Một cảm giác hạnh phúc không thể diễn tả lúc trong giây phút này, Lâm Nghiêm cả gương mặt liền ửng đỏ, đôi mắt mờ màng có chút nước, miệng anh cười tươi như hoa nở ngày xuân, anh không thể ngờ anh lại được nghe Tuyết Đan nói yêu anh, câu nói này anh đã mong chờ mười mấy năm trời, anh rất lo lắng khi thấy Gia Khiêm về nước, anh sợ Gia Khiêm sẽ cướp mất cô bé mà anh đã yêu suốt ngần ấy năm, anh buồn bã, tức giận, lo lắng, nhưng giờ đây những điều đó đã tan theo bọt nước biển, chỉ vì một lời của cô nói lúc này.

Lâm Nghiêm nhìn ngắm cô hồi lâu anh mới từ tốn nói bên tai Tuyết Đan.

_ Tuyết Đan anh rất yêu em!

_ Hãy gả cho anh em nhé!

Tuyết Đan nhìn anh cô cười tươi như hoa nở, đầu cô lúc này liền gật nhẹ.

Lâm Nghiêm cười tươi cuối xuống hôn ngậm lấy môi Tuyết Đan, đồng thời lúc này phía giữa hai chân, Lâm Nghiêm đưa vật cao ngạo đang cương cứng đau nhức tiến vào bên trong của Tuyết Đan chính thức phá đi tấm rào chắn tượng trưng cho sự trong trắng của người con gái, cô Bạch Tuyết Đan hôm nay chính thức trở thành là thiếu phụ nhân của Lâm Nghiêm anh.

Tuyết Đan vì sự tấn công bất ngờ của anh, và khi vật đó xuyên qua bên trong người cô, một cảm giác đau đớn, bị xé rách, làm cho cả người Tuyết Đan run nhẹ, hai bàn tay cùng móng tay của cô, vì quá đau cô dùng lực bấu vào tấm lưng trần của Lâm Nghiêm mà đâm mạnh xuống, Tuyết Đan muốn cắn lại hai hàm răng cho bớt đau, nhưng môi cô đang bị Lâm Nghiêm ngậm lấy, cô không muốn cắn phải lưỡi của anh nên đành để yên mà chịu đựng.

Lâm Nghiêm biết cô bé của anh đang rất đau, nên lúc này anh liền giữ yên không dám di chuyển, anh đợi cô bớt đau mới tiếp tục, anh hai bàn tay xoa bóp đôi nhũ hoa tròn trịa của cô, ngón tay khẽ lên nhụy hoa mà trêu chọc, Tuyết Đan bị anh chọc ghẹo cảm giác tê dại như có nguồn điện chạy đi khắp người, làm cho cô cảm giác sung sướng mà rung nhẹ cả người liền lên đỉnh, cũng nhờ vậy mà bên dưới lúc này một dòng nước ấm bất ngờ chảy ra, làm bên trong lúc này càng trơn tru dễ dàng hơn khi di chuyển ra vô.

Lâm Nghiêm thấy cô đã ổn, anh lúc này mới bắt đầu hăng hái lướt động ra vào, anh phần khích ôm Tuyết Đan lẳng qua lẳng lại, thay đổi đủ tư thế, làm cho Tuyết Đan mê mẩn với mùi vị tình yêu này, cô cứ tùy anh đòi hỏi, đến gần 18 giờ anh mới chịu phóng thích tinh hoa của mình vào sâu bên trong cô, kết thúc lần thứ tư đạt được cao trào hạnh phúc.

Lâm Nghiêm bế cô đặt vào bồn tắm, anh đi ra ngoài gọi người dọn sạch sẽ giường, Lâm Nghiêm yêu thương cất đi tấmgrap có dính vết máu xử nữ của Tuyết Đan, anh muốn cất nó làm kỷ niệm của hai người.

Xong tất cả Lâm Nghiêm trở vào cùng tắm với cô, rồi anh lại ôm bế cô trở về giường, lau khô người cô, lau và sấy khô tóc cho cô, anh lại trèo lên giường ôm cô cùng ngủ, Tuyết Đan cũng vui vẻ mặc cho anh muốn làm gì thì làm, cô lúc này cũng mệt mỏi ôm chặt lấy eo của anh mà nhắm mắt ngủ.

Lúc này tại nhà của Hạ Huyền Gia Khiêm đã nấu xong tất cả món ăn, giờ chỉ chờ những tên đồng bọn đến là có thể nhập tiệc, Gia Khiêm bất ngờ nhớ đến ba mình, anh liền cầm lên điện thoại gọi cho ba, tiếng chuông vang lên hai tiếng thì giọng nói của ba cậu ông Đặng Gia Đức lên tiếng nói.

_ Ba đây con trai con có khỏe không?

Gia Khiêm cười nhẹ, rồi từ tốn trả lời ông.

_ Dạ con chào ba, con rất khỏe, ba và mẹ có khỏe mạnh không ạ?

Ông Gia Đức cười tươi lại nói tiếp.

_ Ba và mẹ đều khỏe, mà con gọi về chắc chắn là phải có việc gì muốn hỏi đúng không? Chứ để gì con trai gọi về lúc giờ này.

Gia Khiêm bị nói trúng anh cười thành tiếng trong điện thoại, rồi từ từ trả lời ba mình.

_ Ba đúng là người hiểu tính con trai nhất, đúng là con có chuyện muốn hỏi ba, nhưng hỏi về chuyện gia đình của em Tuyết Đan, ba có biết ngày trước đi Bồi và bác Doãn Minh có đầy đủ là mấy người con vậy ba?.

Ông Gia Đức giật mình bất ngờ khi nghe con trai tự dưng hôm nay lại hỏi chuyện của nhà Doãn Minh, mặc dù không hiểu lý do của con trai, nhưng ông

cũng từ đó trả lời cậu con trai.

Gia đình bác Doãn của con có được ba người con hai gái sinh đôi, một cậu con trai út, nhưng cô bé em sinh đôi cùng với Tuyết Đan bị thất lạc khi vừa gần tròn tháng, nói đúng hơn là bị bắt cóc, nhưng suốt nhiều năm tìm kiếm nhưng vẫn không tìm được, ba chỉ lo sợ con bé đã mất rồi, thật là thương cho gia đình bác Doãn của con mất mát quá nhiều.

Ông Gia Đức nói đến đây giọng ông liền nghẹn ngào, không thể nói tiếp nữa.

Gia Khiêm nghe ba mình nói vậy, anh thầm mừng rỡ trong lòng, nhưng trong lúc này không tiện nói ra cho ba biết, Gia Khiêm từ tốn nói.

_ Dạ con cảm ơn ba, con xin phép cúp máy đây ạ.

Dứt lời anh liền cúp điện thoại, Gia Đức khi bình tĩnh tâm trạng lại, thì con trai đã tắt máy, ông nghiêng răng chửi thầm.

" Cái thằng hết nói nổi, hỏi xong việc của nó rồi, là nó trở mặt với cha nó liền hà, haiza! Thật là đồ con trai đáng ghét, thật là nổi điên với nó mà ".

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Chị em gặp mặt _4

Đặng Gia Khiêm nói chuyện xong với ba, anh cắt điện thoại vào túi quần tây, bước chân nhanh chóng trở về lại phòng ngủ, anh muốn gọi cô mèo con của mình thức dậy chuẩn bị cho sự gặp mặt đầy ý nghĩa này .

Lúc này đây cô gái Hạ Huyền đang say sưa chìm trong giấc mơ của mình, bên tai cô chợt nghe tiếng gọi lớn của người đàn ông, mà lại gọi đúng tên của mình Hạ Huyền bị giật mình liền mở to ra đôi mắt thức giấc.

Điều đầu tiên Hạ Huyền nhìn thấy sau khi mở mắt là gương mặt điển trai đầy yêu nghiệt của tên đàn ông đã cướp mất đi sự trong sạch của cô đã gìn giữ bao nhiêu năm, không ai khác vào đây đó là tên động dục Đặng Gia Khiêm chết bầm trước mặt, Hạ Huyền tức giận chửi bới lảm bảm trong miệng mình.

Gia Khiêm nhìn ra được cô gái của mình đang rất tức giận, và hình như đang mẩn lảm lảm gì ở trong miệng, nhìn cô lúc này thật đáng yêu chết đi được, nếu không vì cô hẹn với bọn người kia thì anh chắc chắn anh sẽ ăn sạch sẽ cô ngay lúc này.

Gia Khiêm nghiêm mặt nhìn cô gái trong lòng mình, anh lên tiếng hỏi .

_ Em chửi bới từ nãy giờ đã xong chưa? mau ngồi dậy đi tắm thay đồ, ba mươi phút nữa chúng ta có khách đó em .

Gia Khiêm nói xong anh cười tươi với cô rồi nhẹ nhàng hôn lên trên môi mềm mại của Hạ Huyền một cái, anh liền đứng lên rời khỏi phòng để cho cô thoải mái mà chuẩn bị, anh đi xuống bếp hâm nóng lại các món ăn lần nữa trước khi dùng.

Lúc này tại căn cứ của Đặng Gia Bạch Tuyết Đan và Bạch Lâm Nghiêm đều đã thức dậy, hai người cũng đã thay xong quần áo âu phục chỉnh tề, chỉ còn đợi bọn Đồng Nhan và Hy Doanh, Ngọc Tuệ, Đinh Phúc, Trúc An, Nguyễn Khang, cùng các anh em thân tính khác.

Hai người đang ngồi nhâm nhi ly rượu vang đỏ ngon tuyệt, lúc này cánh cửa phòng có người gõ ba tiếng, giọng ngọt ngào của Trúc An lên tiếng .

_ Lão đại!

_ Nhị lão đại mọi người đã sẵn sàng xin mời hai anh chị .

Bạch Lâm Nghiêm liền đứng lên đi ra mở cửa, đầu anh gật nhẹ, ý là đã hiểu Trúc An hiểu ý liền cúi đầu chào hai người, rồi nhẹ nhàng quay người đi xuống dưới lầu.

Tuyết Đan vẫn theo thói quen cài sẵn vũ khí bên trong y phục của mình phòng ngừa bất trắc, cô đưa qua cho Lâm Nghiêm hai khẩu súng ngắn và năm dây đạn, cùng một cây dao bấm chuyên nghiệp dành cho những sát thủ sử dụng mà thôi.

Lâm Nghiêm cười tươi tấn đón nhận cất vào bên trong chiếc áo vest của mình, anh liền nhanh tay ôm lấy eo nhỏ của Tuyết Đan đưa cô cả hai rời khỏi phòng, anh không quên khóa cửa cẩn thận bằng chức năng chống trộm hiện đại nhất .

Cả hai xuống dưới sảnh thì mọi người đều đã ra xe đứng chờ, gương mặt ai cũng rất háo hức chờ đợi đến lúc gặp mặt Gia Khiêm mà điều quan trọng là họ muốn khám phá bí mật của Gia Khiêm đang che giấu, tất cả đều lên xe, những chiếc xe nhanh chuyển bánh.

Năm chiếc xe nối đuôi nhau rời khỏi căn cứ Đặng Gia, mọi người đều đã chuẩn bị sẵn các món ăn ngon, và những món Gia Khiêm thích ăn nhất, mà quan trọng là rượu, Phúc Hiền đã chuẩn bị năm thùng rượu mạnh loại Gia Khiêm thích uống nhất, năm chiếc xe theo địa chỉ được cho, nhanh phóng mà

chạy đến .

Hạ Huyền lúc này cô đã chuẩn bị xong, cô mặc trên người chiếc đầm lờ màu đen, cổ tròn, hai dây càng tôn lên nước da trắng, cô khoác một chiếc áo mỏng bên ngoài cùng màu có tay ngắn, cô không muốn Gia Khiêm không được vui, tóc dài cô cột cao gọn gàng, chân mang đôi giày búp bê màu đen nhìn cô vừa xinh đẹp lại sang trọng, cô xuống bếp phụ với Gia Khiêm dọn thức ăn ra bàn, đang dọn cũng gần xong, vào lúc này chuông cửa bất ngờ vang lên in ỏi, Hạ Huyền vội vàng dừng tay, cô nhanh chân đi ra mở cửa.

Đứng trước cửa lúc này là Bạch Lâm Nghiêm tiếng chuông cửa vừa dứt, tiếng mở cửa cũng liền tiếp theo sau, Lâm Nghiêm nhìn cô gái trước mặt mình anh lập bắp nói .

_ Bạch Tuyết Đan em tại sao lại thay y phục khác rồi hả?.

_ À hay ý em muốn vượt tường với tên Gia Khiêm đó hả? Anh nói cho em biết em đã là người của anh, mãi mãi sau này cũng đừng có mong mõi, mơ tưởng đến ai khác có biết không hửm?

Lâm Nghiêm nổi cơn ghen tuông anh tức giận liền nắm giữ bàn tay của Hạ Huyền với ý định ôm cô vào lòng, Hạ Huyền thấy ra điều đó, cô sợ hãi liền la lớn.

_ Anh Gia Khiêm mau ra cứu em với!..... Gia Khiêm ơi!

Cũng vừa lúc này phía sau của hai người hai giọng nói không hẹn mà cùng nhau lên tiếng .

_ Bạch Lâm Nghiêm anh đang ôm ấp cô gái nào trước mặt tôi vậy hả?.

_ Bạch Lâm Nghiêm cậu mau buông tay người phụ nữ của tôi ra ngay!.

Lâm Nghiêm nghe được tiếng quen thuộc anh liền buông tay cô gái trước mặt mình, anh quay ra phía sau, một diễn cảnh lúc này làm cho Lâm Nghiêm xém chút nữa ngất xỉu, anh đứng chết lặng ngay tại chỗ mắt mở lớn hết mức có thể, miệng há to và không thể khép lại được.

Tuyết Đan vừa lúc Lâm Nghiêm xoay người cô cũng cố ý bước lên xem con bé nào có lá gan lớn dám đụng vào người đàn ông của cô, nhưng khi nhìn thấy được mặt của đối thủ Tuyết Đan cũng không hơn gì tình cảnh của Lâm Nghiêm là bao nhiêu, cô quá bất ngờ vì có một người giống y chang như mình, không thể nhìn ra sự khác biệt nào, cô chôn chân bất động tại chỗ ngay lúc này .

Hạ Huyền cô vì sợ hãi mà nhắm mắt lại, nhưng khi vừa nghe được tiếng người nữ lạ cô bớt sợ hơn và từ từ mở mắt nhìn những gì đang diễn ra, cô vừa nhìn thấy người nữ trước mắt, vì hốt hoảng, cùng kinh ngạc, cả hai bàn tay liền đưa lên che lấy miệng chính mình để tránh việc cô hét lớn trong lúc này.

Hạ Huyền không thể tin nổi vào mắt mình, tại sao trên đời này lại có người giống mình như giọt nước như vậy chứ, Hạ Huyền lập bắp nhìn cô gái giống mình lên tiếng hỏi .

_ Xin.....lỗi cô!.....cho.....tôi.....hỏi cô tên gọi là gì vậy?.

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chị em gặp mặt _ 5

Hạ Huyền hỏi lời xong, Gia Khiêm ôn tồn đi đến đứng phía sau của cô, cánh bàn tay anh vòng ra phía trước ôm lấy eo của Hạ Huyền, anh liền hôn nhẹ lên chiếc cổ trắng mịn của cô, ánh mắt nhìn hai người đang đứng bất động hiện rõ ý cười, giọng từ tốn lên tiếng .

_ Đây hai người định đứng luôn ngoài này cho chết cóng hết hay sao? Muốn gì vào nhà hãy nói, đám người của Đồng Nhan họ đang đi đến kia, mau vào nhà thôi Lâm Nghiêm cả Tuyết Đan nữa mau vào trong thôi.

Gia Khiêm dứt lời anh liền bế bổng cô gái của anh lên, xoay người ôm cô đi vào nhà, Hạ Huyền bị ôm bất ngờ cô hốt hoảng la ó ồm sồm .

_ Gia Khiêm!.... Mau bỏ em xuống, em tự đi được mà Gia Khiêm.....mau bỏ em xuống đi anh.

Lâm Nghiêm và Tuyết Đan khi họ nghe tiếng la của cô gái trước mắt lúc này hai người mới chợt tỉnh táo, Lâm Nghiêm eo Tuyết Đan cả hai nhẹ bước theo vào trong nhà, lúc này đám người của Hy Doanh, Đồng Nhan, Trúc An, Ngọc Tuệ, Đình Phúc, Phúc Hiên, Nguyên Khang, và Lục Vỹ cũng vừa bước theo vào bên trong ngôi nhà .

Lúc tất cả đã ngồi an vị trên ghế, Hạ Huyền lúc này từ bên trong bê ra mâm bánh ngọt và trà cùng trái cây, khi cô đưa trà đến từng thành viên, lúc này đây không ai bảo ai nhưng mọi người đều hành động giống nhau như một, đó là há to miệng, mắt đứng tròn, bàn tay cầm tách trà giữ ở trạng thái như thời gian bị ngừng lại, còn Gia Khiêm ngồi yên quan sát tình hình anh chỉ cười thầm trong bụng, thật ra cảm giác này anh đã trải qua, bây giờ chứng kiến

lại thật là thú vị nha.

Hạ Huyền mời trà xong cô đi đến ngồi kế bên Gia Khiêm, nhưng cô lại bị anh bá đạo kéo cô ngồi vào trong lòng của anh, cô bất đắc dĩ phải chiều ý của anh, vì ở đây toàn là bạn thân của Gia Khiêm cô không muốn anh phải mất mặt trước mọi người .

Gia Khiêm uống một ngụm trà ấm, xong anh đặt tách xuống bàn, anh nghiêm mặt nhìn mọi người, giọng trầm ấm lên tiếng nói.

_ Tôi mời mọi người đến đây hôm nay là có ba việc cần công bố, mọi người hãy chú ý nghe cho rõ nhé .

_ Việc thứ nhất tôi xin tuyên bố tôi sẽ kết hôn vào tháng sau, và người tôi cưới làm vợ là Hạ Huyền bác sĩ khoa nội, người đang ngồi trong lòng của tôi lúc này đây.

_ Ô!.....hả.....kết hôn sao?.

Tất cả đều cùng nhau nói, tạo ra một diễn cảnh khá bất ngờ và nghe qua cứ tưởng chuyện hài hước, vì ai cũng biết Gia Khiêm yêu thích Tuyết Đan đã từ lâu, ấy mà giờ đây anh lại tuyên bố sẽ kết hôn mà cô dâu lại không phải là Tuyết Đan kia chứ quả là y như chuyện hài.

Gia Khiêm tăng hắng hai tiếng, mọi người liền im lặng để lắng nghe tiếp .

Gia Khiêm từ tốn lại nói.

_ Việc thứ hai là tôi nghi ngờ Tuyết Đan và Hạ Huyền là chị em sinh đôi bị thất lạc năm xưa, tôi đã hỏi ba của tôi, ông ấy và ba của Tuyết Đan và Lâm Nghiêm là bộ ba trí cốt của nhau, nên ba tôi biết rõ, ông ấy có nói ngày trước mẹ của Tuyết Đan sinh đôi một cặp con gái, nhưng người em bị bắt cóc và mất tích luôn từ đó, mặc dù đã tìm rất nhiều năm vẫn không tìm ra được cô em gái của Tuyết Đan. Bây giờ chỉ cần Hy Doanh và Phúc Hiền kiểm tra ADN cho hai người là sẽ biết chính xác ngay, nhưng lúc này theo tôi nghĩ mọi người nhìn hai người họ thì chưa có kết quả xét nghiệm thì mọi người cũng đã có thể nhìn ra rồi đúng không?

Hạ Huyền trong lòng Gia Khiêm cả người cô đã rung lên vì cô đang khóc, cô suy nghĩ " hai mươi mốt năm sống và lớn lên nhờ một mình sư cô nuôi dưỡng, không có biết cha và mẹ mình là ai, tình cảm yêu thương nhận được là từ sư cô bang cho, ngày ngày lễ phật, đọc kinh, đi học, rồi trở về chùa, chỉ có vậy, nhưng giờ đây bất ngờ có người nói, cô có gia đình, có chị gái xinh đẹp như vậy, cô không tránh khỏi xúc động vui buồn lẫn lộn xen nhau trong lúc này.

Tuyết Đan là một người cứng cỏi không có gì làm cho cô phải bận tâm, nhưng trong lúc này khi cô nghe được mình còn có người em gái ruột thịt của mình, cùng được cha mẹ sinh ra cả mười ngón tay cô bám vào lòng bàn tay chính mình, cô đang kiềm chế cảm xúc nó đang càng lúc càng tăng lên trong người mình, cô không muốn ai nhìn ra được cô đang cảm giác hạnh phúc đến mức độ nào, Lâm Nghiêm là người hiểu cô nhất, anh với cánh tay qua bàn anh nắm lấy bàn tay của cô, anh không cho cô tự làm tổn thương chính mình, nhờ có anh mà tâm trạng của Tuyết Đan bớt căng thẳng hơn cô nhìn anh cười nhẹ, cô trầm lặng suy nghĩ " từ ngày cha và mẹ cùng em trai mất đi, trên cuộc sống này cô đã xem như mình đã chết, chỉ có mỗi ba và Lâm Nghiêm là động lực để cô sống tiếp và cả mỗi thù lớn của gia đình cô nhất định phải đòi, cho nên nó cũng là một trong những tác động lớn để cô tiếp tục cuộc sống này.

Nhưng bây giờ cô còn một đứa em gái máu mủ này, cô phải yêu thương và bảo vệ cho nó được an toàn cùng hạnh phúc, bây giờ cô lại có thêm một điều nữa để cô tiếp tục cuộc sống của mình rồi ".

Gia Khiêm ngừng lại một ít giây anh lại nói tiếp, mọi người vẫn đang cố gắng để lắng nghe tiếp, Gia Khiêm uống thêm ngụm trà và tiếp tục.

_ Việc thứ ba tôi muốn nói chúng ta cần phải bảo vệ cho Hạ Huyền cẩn thận, vì Tuyết Đan và em gái không khác gì nhau, và trong thế giới hắc đạo lẫn bạch đạo Tuyết Đan gieo thù oán không ít, nên việc tìm ra em gái sinh đôi của em ấy không được công bố ra bên ngoài, nếu không sẽ có những kẻ tìm đến Hạ Huyền mà hạ thủ, mọi người có hiểu những gì tôi lo lắng hay không?.

Vừa nghe xong lời của Gia Khiêm tất cả mọi người liền tỉnh ngộ, họ nhanh liền gật đầu đồng ý với lời của Gia Khiêm, Tuyết Đan lúc này bất ngờ lên tiếng.

_ Anh Gia Khiêm nói không sai chỗ nào, tôi cũng đang lo lắng về chuyện này, theo tôi cứ để em ấy sống bên này với Gia Khiêm, và căn nhà này vốn dĩ không ai biết đến khu vực nơi đây cũng ít người ở, chúng ta sẽ mua lại hết khu vực này và cho các anh em xây nhà sống trong khu vực này, theo mô hình như nhà dân ở bình thường nhưng thực tế chúng ta sẽ kiểm soát được hết, khi em ấy đi làm sẽ có người đưa đi, đón về, bệnh viện em ấy làm Gia Khiêm xem anh mua lại luôn đi, nó sẽ có sự giám sát của chúng ta, như vậy em ấy sẽ được an toàn, và quan trọng là chúng ta phải tập huấn võ cho em ấy, để em ấy phòng thân.

Mọi người gật đầu lia lịa khi nghe ý kiến của Tuyết Đan đưa ra, Hạ Huyền đã bớt khóc, Gia Khiêm yêu thương lau đi những giọt nước mắt còn đọng trên gương mặt xinh đẹp của cô.

Hạ Huyền dựa vào lòng ngực của Gia Khiêm cô nhẹ nói với anh.

_ Về võ thuật em có được học từ nhỏ, nhưng so với các anh, chị chắc chắn là em không thể so sánh được, và em cũng không biết bắn súng, em chỉ biết cầm dao mổ để cứu người mà thôi, Gia Khiêm cười tươi khi nghe cô nói vậy anh nhìn cô nhẹ đáp.

_ Em khờ quá, mọi người dạy cho em là để em phòng khi có bất trắc, nguy hiểm em tự phòng thân mình, chứ có ai bảo em đi giết người đâu mà em sợ.

Tuyết Đan nhìn hai người tình cảm như vậy lòng cô lúc này cũng cảm thấy an tâm và nhẹ nhàng, cô rất lo lắng cho Gia Khiêm vì cô mà buồn bã, nhưng bây giờ thì tốt hơn rồi, anh ấy đã có được hạnh phúc của mình rồi.

Đang im lặng Ngọc Tuệ bất ngờ la lớn.

_ Trời ơi em đói bụng quá, làm ơn cho em ăn cái gì đi mấy anh chị ơi!

Nghe Ngọc Tuệ bảo đói lúc này Gia Khiêm mới chợt nhớ ra là chưa có ai được ăn cơm cả, anh cười tươi nói lớn.

_ Tôi rất xin lỗi mọi người nhiều, mãi lo nói chuyện mà quên mất, nào mời các anh em chúng ta cùng nhập tiệc mừng cho chị em Tuyết Đan đã tìm được nhau nhé, xin mời tất cả vào trong dùng tiệc nào

Bạn đang đọc truyện *Boss Nàng Thật Quá Lạnh Lùng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.